SCRISOARE - APEL

Constantin DOBRESCU

Când în Decembrie 1989 s'a aprins la Timişoara scânteia revoltei, scânteie devenită flacăra revoluţiei la Bucureşti, am sperat toţi într'un viitor democratic de dreptate, libertate şi bunăstare. În culise însă, s'a uneltit. Complotiştii au înşelat poporul care dorea şi cerea înlăturarea comunismului. I-au aruncat praf în ochi, dându-le *"capul lui Moţoc"*, respectiv al lui Nicolae Ceauşescu şi al consoartei sale, *"toanta din capul statului"*. I-au lichidat în grabă, nu prin proces normal şi public. Morţii nu pot vorbi. Aşa s'a consumat răfuiala internă din p.c.r. şi clica mediocră, vicleană a păstrat puterea. Revoluţia a fost furată şi Românii ştiu cine au fost hoţii. Nu-i nevoie să-i numesc eu.

După aproape şapte ani, în România domneşte în continuare minciuna, abuzul, risipa, corupţia, neîncrederea şi jaful în averea publică. Trubadurii lozincii: *"noi nu ne vindem ţara"* au cam furat-o, au cumpărat-o pe te miri ce şi mai nimic.

Libertatea aşa de mult dorită, aşa de scump plătită, nu înseamnă dreptul de a face orice fără nici o responsabilitate şi nu înseamnă dezmăţ.

Libertatea este puterea de a alege după ce ai deosebit binele de rău, adevărul de minciună.

Românii n'au avut această libertate pentrucă în foarte mulţi domneşte confuzia încă. Adevărul, informaţia cinstită, leală nu pătrunde la sate, este oprită la barieră de *"oamenii noştri"* - profitorii de ieri şi de azi ai nomenclaturii puterii. S'au creat diversiuni pentru a distrage atenţia publică dela problemele majore şi acute ale ţării, ale populaţiei.

Democraţie înseamnă, înainte de toate, dialog. Când Opoziţia, tineretul au chemat la dialog, au fost trimişi minerii şi securiştii să ciomăgească lumea, să stâlcească în bătăi studenţii, să devasteze, să jefuiască sediile partidelor de opoziţie, să distrugă laboratoarele din universităţi.

Vouă, fraţi Români, vă scrie din îndepărtate meleaguri, un semen de-al vostru.

Într'un regim democrat - aşa cum se pretinde a fi România - alegerile reprezintă o ocazie de decizie, un moment crucial. În Ianuarie 1990 aţi pierdut o ocazie. La 20 Mai 1990 aţi pierdut a doua ocazie. În 1992 la fel, aţi fost traşi pe sfori viclene.

În Noembrie anul acesta aveţi de ales un nou preşedinte şi un nou parlament. Este o nouă ocazie. O veţi pierde şi pe aceasta?

Eu vă cunosc bine. În copilărie v'am văzut în zori de zi pe ogoare; în tinereţe am

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
30$/50DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 22 Nr. 241 - OCTOMBRIE 1996 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

ZIUA SCHIMBĂRII

Eugen BÂRSAN

Ea este ziua alegerilor prezidenţiale şi parlamentare din 3 Noembrie 1996. Ziua de care sunt legate speranţele româneşti că puterea nomenclaturistă se va prăbuşi, ca orice lucru contrar legilor naturii umane. După decenii de sclavaj şi martiraj spiritual, politic şi social, Românii îşi vor putea recâştiga dreptul la o existenţă morală, într'un spirit de demnitate omenească.

Baza speranţei schimbării stă în crezul că acumularea răbdării faţă de un regim al fărădelegilor şi mizeriilor trebue să fie coaptă pentru o explozie cu un vot antiputere, antinomenclatură, un vot dat Opoziţiei.

Schimbarea mult aşteptată şi visată va însemna un nou mod de viaţă, care să pună capăt anilor de minciună, corupţie şi sărăcie; să ridice naţiunea din starea ei de societate bolnavă; să deblocheze justiţia şi să reinstaureze şi garanteze proprietatea privată. Astfel, prin votul său dat Opoziţiei, respectiv Convenţiei Democrate, Românul care a ajuns la răbdarea care nu se mai poate răbda, poate scoate naţiunea din chingile puterii nomenclaturiste, întorcând-o la normalitate.

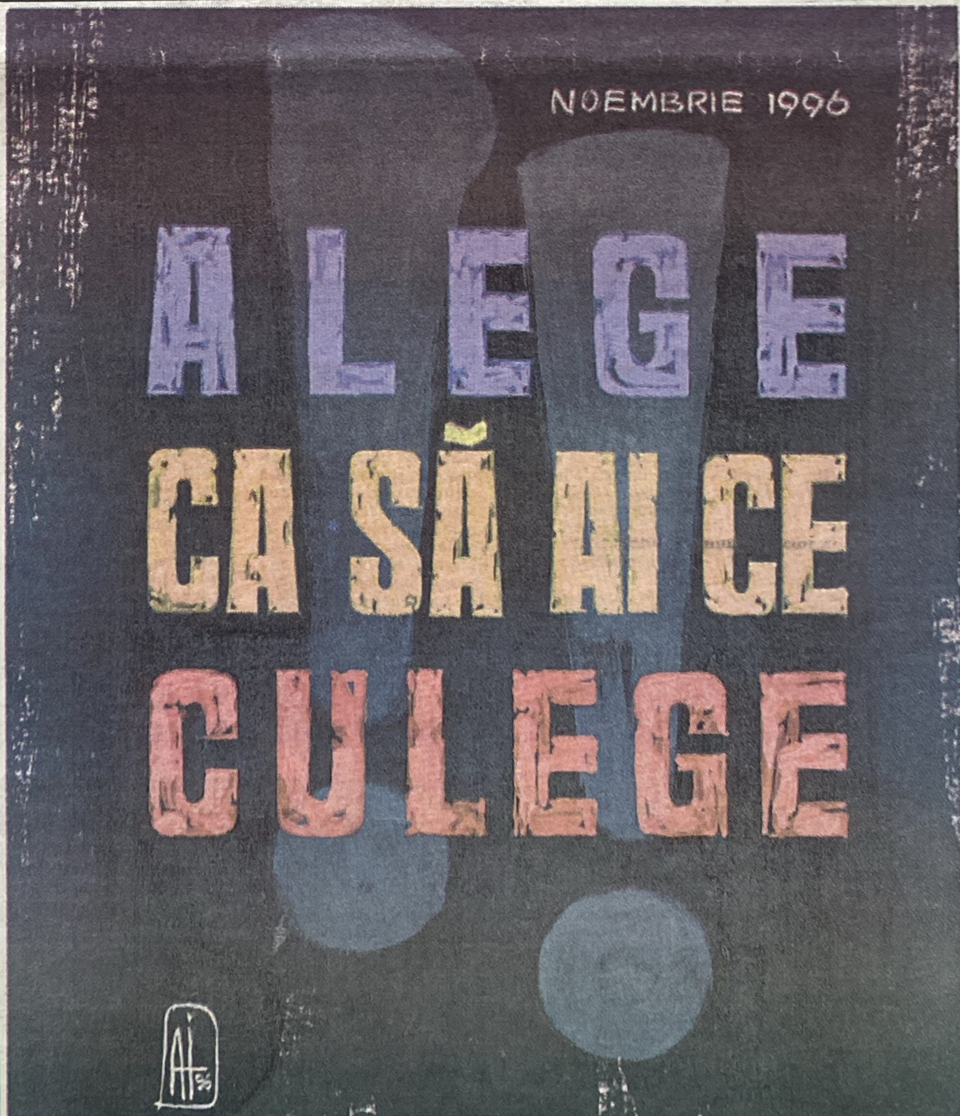
Este clar că alegerile prezidenţiale şi parlamentare au loc pe o acută criză socială, într'o societate oropsită de comunism, care cere ca să nu se mai voteze cu comuniştii. Să nu mai voteze cu ei! pentrucă, pe lângă cele amintite, nu se mai poate admite tragismul care ne arată că pe treapta Revoluţiei nu a putut călca decât talpa Preşedintelui Iliescu şi a tovilor de tagmă. Tot ceea ce de şase ani încoace s'a întâmplat politic pe această treaptă, a fost în slujba exclusivă a supravieţuirii structurilor comuniste.

Prins în dezastrul spiritual creat de talpa minciună şi în dezastrul economic creat de talpa incompetenţă, Românul nu s'a ales decât cu dezamăgiri şi dezgust. Un lucru care-l face să privească cu amar la politicăloşie şi să se scarpine după ceafă cu nedumerire.

Acum, eliminarea *"tălpii"* iliesciene stă în votul Românului, în votul schimbării. Un vot care cere puterii comuniste să plece! pentrucă ea este o sfidare adusă timpului ca pretinsă *"mamă"* a naţiunii. O mamă care a lucrat diavoleşte ca România ce a urmat Revoluţiei să nu fie cea pentru care s'a făcut Revoluţia. O *"mamă"* care ţine ţara la pragul cel mai de jos al vieţii, al disperării. Iar în loc ca Dl. Iliescu să accepte adevărul mesajului celor ţinuţi socialistic jos, dânsul taxează vorbele opoziţioniste, care se ridică, drept o *"incitare la destabilizare"*.

Este imoral să rămâi indiferent în faţa lichelelor care se înghesuie în fruntea statului. În fapt plouă cu lichele, iar în fond este vorba mai mult decât de liche-

Continuare în pag.3

EDITORIAL

ROMFEST 1996

S'a încheiat cu bine şi acest Romfest 1996. A fost un frumos succes de prezenţă românească, pe dimensiuni naţionale şi cu purităţi de spiritualitate şi cultură, aduse din tradiţia străveche a pământului şi ţării noastre. Aceasta a fost, dela bun început semnificaţia acestor întruniri, care să marcheze în pribegia noastră legătura cu tot ceea ce am lăsat în urmă şi să împărtăşească lumii întregi, pe acolo, pe unde ne găsim ceva din frumuseţile, adevărurile şi gândurile născute din potenţele de creaţie specifice poporului nostru.

De fapt, întrunirile Romfest au fost, din 1988 şi până astăzi, singurele manifestări cu caracter naţional, care au vizat dimensiuni dincolo de limitele parohiale, având o amploare şi o rezonanţă internaţională, trecându-se peste graniţe de partid sau formaţie politică. Ceea ce prima era încadrarea în şuvoiul de sentimente, emoţii şi credinţe legate de fiinţa românească. Aceste întruniri au avut loc în cele mai variate locuri geografice, pentru a da posibilitate oricărei comunităţi româneşti, cât de mică, să simtă flacăra naţională a vieţii strămoşeşti şi să contribuie după posibilităţile ei la închegarea unei solidarităţi şi a unor legături sufleteşti pe care nu le va uita niciodată.

În felul acesta, s'a dovedit că acei care participă la întâlnirile noastre, vin cu inima curată, fără dedesubturi şi fără gânduri năstruşnice. În realitate, Romfesturile au fost o adevărată sită de ales sămânţa cea bună de stricăciuni şi gânduri piezişe. Totul s'a bazat pe dorul de strângere laolaltă şi pe dorinţa de a simţi căldura inimii şi sufletului românesc. Şi pe resorturile morale ale unui ideal, pur românesc şi nevătămat. Aşa s'a definit o autentică integritate morală, la care am ţinut cu toţii, în decursul timpului. Şi nu s'a acceptat nici un fel de compromis, nici cu partidul comunist din România, împotriva căruia am luptat din răsputeri, în toate împrejurările şi cu agenturile dubioase ale acestui partid şi nici cu imoralele secături ale infiltraţilor Securităţii.

În decursul anilor, la absolut toate întrunirile noastre de Romfest am întâmpinat opoziţie categorică , fondată pe reţelele de Securitate şi partid comunist, executate cu zel de infiltraţii acestora. S'au cheltuit sume mari de bani, pentru a stăvili ridicarea noastră, cu *"batalioane"* de detractori şi cu acuzaţii scoase din arsenalul de luptă al propagandei comuniste. Toate încercările lor au fost şi ridicole şi zadarnice, căci au fost înfrânţi cu toţii şi noi ne-am continuat drumul, fiindcă reprezentam o poziţie curată de românism, de credinţă românească şi idealul de eliberare al poporului român. Toţi acei care s'au opus întrunirilor noastre, s'au descoperit ca infiltraţi, în frunte cu pretinse feţe bisericeşti, care refuzau să participe la astfel de manifestări naţionale cu o formulă impusă de comuniştii din ţară, de Securitate: *"noi nu facem politică"*.

Adevărul este simplu de tot: noi nici nu doream să ne asociem cu ei; dar ei făceau tot ce puteau ca să răspândească despre faptele şi persoanele noastre tot felul de invective, în rândurile altora, care erau şi neinformaţi şi săraci cu duhul.

Forţa noastră morală şi temeinicia dedicaţiei noastre nu au putut să fie înfrânte de demagogia adversarilor şi de răutatea lor fundamentală, căci erau în slujba Securităţii. Acei care au venit alături de noi şi s'au simţit bine, după cum ne-am simţit şi noi, au pus temeiurile unei cetăţi de simţire românească şi de credinţă neprihănită în destinul neamului românesc.

O asemenea cetate nu poate face tranzacţii morale şi nici nu poate capitula în faţa nici unui fel de tentaţii şi în faţa unor situaţii care ne-ar cere să aplicăm legile unei diplomaţii artificiale şi ridicole, numai de dragul unor aparenţe. Noi ne-am păstrat legile noastre, principiile noastre sau concepţiile noastre despre realităţile româneşti în care credem, dar nici nu am îngăduit altora să intre în casa noastră, cu scopuri ascunse, ca să ne dea directive şi să caute publicitate pentru interesele lor personale sau de grup, prin afiş şi reclame, în care noi să apărem ca simpli figuranţi. Pe mulţi dintre aceştia nu i-am chemat, dar nici nu i-am dat afară, căci uşile noastre au fost totdeauna deschise, pentru prezenţa altora. Pe comunişti şi securişti nu i-am dorit niciodată să vină la casele noastre de manifestări publice.

Nu am dat nimănui sugestii, lăsăm pe fiecare să se chivernisească după capul lui, cu libertatea de a face orice îl îndeamnă propria lui vocaţie: ridicol, securist, imoral etc.

Este normal ca toate aceste lucruri să fie cunoscute de către cei vizaţi, aşa cum erau ştiute de toată lumea. Am insistat de data aceasta asupra lor, pentrucă se pare că Securitatea şi comuniştii din nomenclatura lui Iliescu încearcă alte metode de a pătrunde în cetatea Romfestului şi a altor comunităţi româneşti şi instituţii din exil, cum s'a întâmplat cu Biserica Română Ortodoxă din Paris şi cu cimitirul Militar român din Soultzmatt-Alsacia-Franţa. După experienţele pe care le avem în viaţa noastră din exil, în care cunoaştem absolut pe toţi infiltraţii şi pe cei care încearcă diversiuni, nu există nici o posibilitate să fim înşelaţi şi atraşi în curse de compromitere.

Mai mult decât atât, încercările celor care urmăresc să ne compromită, vor da greş, vor falimenta total, pentrucă prevedem între altele, sfârşitul epocii lui Iliescu şi al nomenclaturii sale şi, nu este exclus, ca în curând să facem o mare manifestare Romfest în România, ca să rupem toate vălurile întunecate pe care le-a ridicat partidul comunist asupra ţării şi a poporului român.

Nu este posibil ca să fie compromisă strădania românească de peste 40 de ani, făcută în sprijinul poporului român şi pentru eliberarea lui de sub jugul iobăgiei comuniste şi a Securităţii, amândouă străine de idealurile şi sufletul românesc.

George BĂLAŞU

"COMUNICAŢI PALATULUI CĂ SUNT ÎN ŞEDINŢĂ!"

Av.Dr.Nicolae RODEAN

Prin acest articol, astfel intitulat, doresc să subliniez caracterul şi atitudinea plină de demnitate profesională a preşedintelui Înaltei Curţi de Casaţie care, pe timpul regelui Carol al II-lea, anunţat, în două rânduri de aprodul instanţei în sensul că: *"Domnule preşedinte sunteţi chemat la Palatul regal"*, acesta, cu glas răspicat, a răspuns: *"Comunicaţi Palatului că sunt în şedinţă"*.

Şi am fost îndemnat către această *"înştiinţare"*, intrigat de o comportare cu totul contrarie de care a dat dovadă preşedintele ***de astăzi*** al Curţii de Casaţie şi Justiţie (C.S.J.), căreia, cu toate încercările şi stăruinţa, nu i-am putut găsi o altă explicaţie, în afară de aceea de a fi pe placul *"Puterii"*.

Aceasta, cu atât mai mult cu cât, a procedat astfel *"nesilit de nimeni"*, ştiut fiind că, Preşedintele Iliescu, foarte abil, nu i-ar fi soliciatat, după cum nici nu i-ar fi sugerat un anume mod de rezolvare a *"cazului"* de care ne ocupăm.

Şi, iată, desfăşurarea cronologică a faptelor.

În ultima vreme, oameni de specialitate ori reputaţi jurişti, prin invocarea textelor din Constituţie, decretul lege nr.2/1989, precum şi decizia Curţii Constituţionale din 1992, ***au demonstrat*** că prezenţa lui Ion Iliescu, încă patru ani, în fotoliul prezidenţial dela Cotroceni este ilegală, contravenind legilor în vigoare referitoare la ocuparea funcţiei supreme în stat.

În acest sens, **Paul Florea**, judecător la Curtea Supremă de Justiţie, adept convins al celor menţionate în alineatul anterior din acest articol, a scris în *"România liberă"* şi apoi a spus într'un interviu acordat postului de radio *"Europa liberă"*, prin care, justificându-şi *"opinia"*, a făcut şi următoarele precizări: *"...m'am comportat ca un cetăţean de probitate al acestei ţări, care încearcă să aducă în discuţie, în conştiinţa opiniei publice, încercările de săvârşire a unor acte grave, cum este încălcarea Constituţiei"*.

Şi apoi, cu sinceritatea care ar trebui să caracterizeze şi să însoţească întotdeauna activitatea specifică a judecătorilor, continuă aşa: *"Asta e tot ce m'a animat atunci când am adus la cunoştinţa opiniei publice încercarea D-lui Iliescu de a ajunge pentru a treia oară în fotoliul prezidenţial"* (*România liberă* din 17. 08. 1996).

Reţinem, de asemenea, că intervenţiile sale au fost făcute ***în nume propriu*** şi NU ÎN NUMELE CURŢII SUPREME.

Numai că *"opinia"* judecătorului Paul Florea, în loc să fie apreciată la justa ei valoare ori, dimpotrivă, să fie discutată în forum-ul instanţei supreme, a stârnit *"mânia"* D-lui Uglean, preşedintele, care, prin nesocotirea unor prevederi regulamentare, a făcut publică anunţarea faptului că: *"... în legătură cu soluţiile ce ar trebui promovate de Biroul Electoral Central şi Curtea Constituţională în cazul în care Preşedintele Iliescu ar candida pentru un nou mandat"*, Curtea Supremă de Justiţie dezavuează declaraţiile făcute presei de judecătorul Paul Florea.

La o primă citire, s'ar părea că acest *"caz"* nu prezintă o importanţă deosebită, putând fi aşezat într'un cadru obişnuit al unor discuţii determinate de *"păreri"* diferite, referitoare la una şi aceeaşi problemă.

Dar, cercetate cu interes şi deplină obiectivitate, trebue să avem în vedere ***determinantele*** şi mai cu seamă ***consecinţele*** lui şi toate acestea cuprinse, obligatoriu, în actualitatea momentului politic.

Aşadar, să le analizăm, metodic.

1. *"Intervenţiile"* judecătorului Paul Florea aparţin ***numai*** acestuia, sunt ale lui şi îi aparţin ***"în nume propriu"***, fără să angajeze în vreun fel Curtea Supremă de Justiţie. Este punctul său de vedere, abilitat astfel ***şi*** de pregătirea sa juridică ***şi*** de activitatea sa funcţională.

Este, deci, o *"opinie"*, convingător demonstrată, acţiunea sa trebuind a fi caracterizată ca pornind din îndemnul lăuntric al judecătorului, ***preocupat de dreptate şi adevăr***, în frământarea sa continuă pentru înfăptuirea justiţiei.

Cu alte cuvinte, fiind vorba de un punct de vedere care îi aparţine, în exclusivitate, necondiţionat de nimic în afară de propria sa conştiinţă şi convingere, judecătorul în discuţie declară sentenţios: *"Eu n'am cerut voie preşedintelui Curţii Supreme de Justiţie să-mi exprim părerea şi nici n'o voi face vreodată"* (*România liberă* din 17. 08. 1996).

2. Comparând *"poziţia"* de deplină responsabilitate şi demnitate profesională cu aceea a preşedintelui Curţii, vom putea spune că *"reacţia"* acestuia din urmă păcătuieşte prin a fi deficitară şi mai ales întrebătoare.

Într'adevăr, acesta s'a ***"supărat ca văcarul pe sat"*** (cum se spune) în măsura în care a anunţat public că ***înalta instanţă se dezice*** de părerea judecătorului Paul Florea, dezavuându-l.

Ori, urmând un raţionament simplu şi mai ales reţinând în mod corect desfăşurearea faptelor, observăm, dela bun început, că *"argumentul"* folosit pentru a justifica ***"dezavuarea"*** ar fi fost îndreptăţit ***numai*** în ipoteza în care, judecătorul, astfel *"sancţionat"*, ar fi pretins că intervenţiile sale le-a făcut ***şi*** în numele Curţii, ceea ce în realitate, nu s'a întâmplat. Iar împrejurarea că autorul acestora este judecător al C.S.J. nu poate conduce la susţinerea că prin această calitate funcţională, a fost angajată - ipso facto - însăşi instanţa supremă.

De aceea, socotim că suntem îndreptăţiţi să ne manifestăm atât surprinderea cât şi nedumerirea întrebându-ne, cu sinceritate, cum a fost cu putinţă ca pregătirea profesională şi capacitatea intelectuală a preşedintelui Curţii Supreme să nu-l oprească în acceptarea unei explicaţii lipsită de orice eficienţă, prin simplitatea ei şi mai ales, cu totul străină obiectivului care solicită şi reclamă, cu insistenţă, lămuriri, cel puţin, mulţumitoare.

Pe de altă parte, hotărîrea de dezavuare este deficitară şi datorită faptului că *"majoritatea colegilor mei sunt în concediu"*, motiv pentru care ***suspiciunea*** cu privire la *"legalitatea"* măsurii nu poate fi nesocotită.

Şi, cu adevărat, aici este surpriza şi cheia pentru dezlegarea *"pricinii"*.

(a) Adică, pe de o parte, judecătorul Paul Florea declară că *"intervenţiile mele au fost în nume propriu iar pe de altă parte, deşi <majoritatea colegilor mei sunt în concediu>"*, ***dezavuarea*** a fost prezentată şi anunţată public ca aparţinând Curţii Supreme, de unde concluzia (probabilă) că autorul acesteia nu poate fi altul decât chiar Domnul Uglean, în calitatea sa de preşedinte al instanţei supreme.

(b) În aceste condiţiuni nu lipsesc nici unele supoziţii determinate de *"graba"* cu care s'a acţionat chiar şi fără posibilitatea practică de convocare a forum-ului care, conform regulamentului supremei instanţe, este singurul competent să se pronunţe asupra unei hotărîri de dezavuare.

(c) În fine, la drept vorbind, această chestiune nici nu trebuia să fie cuprinsă în preocupările Curţii Supreme, deoarece... *"mi se pare total nefiresc şi nelalocul ei ieşirea şi anunţarea publică a faptului că C.S. se dezice de părerea mea, pentrucă nu era cazul s'o facă"* (*România liberă* din 17 August 1996).

Dar, reţinând în mod corect desfăşurarea *"cazului"* şi încercând să aflăm *"explicaţia"* atitudinii şi comportării D-lui Uglean, care *"nesilit de nimeni"* a reacţionat prompt, hotărînd dezavuarea judecătorului Paul Florea care şi-a permis să aibă o *"opinie"* (probabil diferită de aceea a d-sale), poate nu greşim afirmând că se poate vorbi de chiar ***dorinţa*** acestuia de a-şi dovedi loialitatea faţă de Preşedintele Iliescu, deoarece cunoscându-i *"abilitatea"*, excludem posibilitatea ca Dl. Uglean să fi acţionat la sugestia ori la îndemnul preşedintelui ţării.

De asemenea, considerăm că *"sancţiunea"* aplicată judecătorului despre care discutăm, este pornită ***tot din dorinţa preşedintelui Curţii Supreme*** în sensul de a costitui un serios avertisment pentru judecătorii care vor îndrăzni, în viitor, să-şi exprime punctul lor de vedere neautorizat.

Şi toate acestea în dovedirea independenţei celor îndreptăţiţi să împartă dreptatea.

O Doamne, câtă deosebire !

ATUNCI - *"Comunicaţi Palatului că sunt în şedinţă"*.

ASTĂZI- *"...fiind posibil să intervină cenzura în pronunţarea soluţiilor". De altfel, s'au mai ivit în aceşti ani anumite soluţii ale Curţii Supreme de Justiţie care sunt cel puţin discutabile"* (Paul Florea)

Sau (şi mai tranşant): *"...să ştiţi că la ora actuală aparatul de justiţie este militarizat. Şi nu la nivelul judecătorului de rând, ci la şefi. Sunt foşti miliţieni, foşti securişti... Oameni foarte buni pentru putere..."* (Corneliu Turianu, R.L. din 14. 08. 96)

Şi, cu respectul cuvenit instanţei supreme, vă întreb, domnule preşedinte UGLEAN, Dvs. unde credeţi că vă este locul?

În final, pentru că Dvs. sunteţi ardelean, dacă tot ce am scris în acest articol le-aş spune consătenilor mei din comuna Poiana Sibiului, sunt sigur că aceştia, făcându-şi semnul crucii, ar adăuga, cu mirare şi întrebători: *"Scrie-ne, Doamne, cum ne vezi!"*.

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

PARTIDE ŞI CANDIDAŢI ÎN ALEGERILE DIN NOEMBRIE

Mihaela MOISIN

Alegerile bat la uşă. Şi în România şi în Statele Unite. Câtă deosebire între aceste două ţări: în Statele Unite, ţară cu peste 100 de milioane de locuitori, se înfruntă în dezbateri democratice doi candidaţi: Dole din partea Republicanilor şi Clinton din partea Democraţilor. La noi? Până la data scrierii articolului de faţă, sunt 51 de partide înregistrate şi aproximativ 15 candidaţi la postul de preşedinte.

Multe partide, mulţi candidaţi; pe lângă ambiţiile personale, totul este făcut aşa ca să se creeze confuzie, aşa ca cetăţeanul de rând să nu ştie cu cine să voteze. Când ar fi fost atât de simplă o confruntare democratică între Emil Constantinescu, reprezentantul democraţiei şi Ion Ilici Iliescu, reprezentantul neo-comunismului.

Pentru înscrierea unui partid în alegeri este nevoie de 10.000 de semnături, pentru candidarea în Camera Deputaţilor de 2.000 de semnături, iar pentru înregistrarea candidaturii la preşedinţie este nevoie de 100.000 de semnături.

Deşi candidatura lui Ion Iliescu este neconstituţională, este contestată de majoritatea liderilor Opoziţiei, precum şi de majoritatea liderilor partidelor foste asociate ale PDSR, abuzul de putere al lui Ion Iliescu îşi spune cuvântul încă o dată.

Să vedem pe scurt cine sunt candidaţii la preşedinţia ţării şi care sunt alianţele între partide, la ora actuală. Desigur că este încă timp ca acestea să se schimbe.

După ziarul *"Ziua"*, candidaţii la preşedinţie se împart în două culoare: culoarul democraţilor şi culoarul nostalgicilor. Deşi nu suntem total de acord cu această împărţire, o vom folosi ca punct de reper.

Din culoarul democraţilor fac parte: Emil Constantinescu - Convenţia Democrată Română; Petre Roman - Uniunea Social Democrată; Nicolae Manolescu - Alianţa Naţională Liberală, Gheorghe Frunda - Uniunea Democrată a Maghiarilor din România şi Ioan Pop de Popa - Uniunea Naţională de Centru.

În culoarul nostalgicilor sunt cuprinşi: Ion Iliescu - Partidul Democrat Social din România, actualul partid de guvernământ, Gheorghe Funar - Partidul Unităţii Naţionale din România, Adrian Păunescu - Partidul Socialist Muncitoresc, Vadim Tudor - Partidul România Mare şi Generalul (r.) Nicolae Militaru.

În afara acestora, mai candidează Constantin Niculescu, preşedintele ACR din partea Partidului Automobiliştilor, Gheorghe Nicolae - candidatul romilor şi mai recent Tudor Mohora din partea Partidului Socialist, Antoaneta Maria Ciochirnă din partea Partidului Solidarităţii Democrate, Petre Bucur Volk şi Octavian Pleşa, candidaţi independenţi şi ca de obicei, şi Ion Câmpeanu şi-a depus candidatura.

Desigur, dintre toţi aceştia, cu şanse de reuşită sunt Emil Constantinescu, care în urma sondajelor conduce, urmat de Petre Roman, Ion Iliescu şi Nicolae Manolescu.

În ce-i priveşte pe Adrian Păunescu şi Vadim Tudor, îi considerăm ieşiţi din cursă înainte ca aceasta să înceapă.

Pe ultima sută de metri, se formează alianţe, se trece la atacuri din partea comuniştilor care îşi dau seama că pierd teren permanent.

Astfel, în timp ce atacurile murdare ale comuniştilor la adresa, în mod deosebit a candidatului principal din Opoziţie, Emil Constantinescu, continuă, se creează noi înţelegeri şi alianţe:

Alianţa Naţională Liberală (ANL) compusă din PAC şi PL'93 - lider Nicolae Manolescu a semnat un pact de responsabilitate politică cu Uniunea Naţională de Centru (PU, PDAR, MER şi PUR); acest protocol îşi propune colaborarea electorală şi crearea unui program comun de guvernare. Această înţelegere este deschisă şi altor formaţiuni politice. Victor Surdu, şeful Partidului Agrarienilor (PDAR) este convins că la această înţelegere va adera şi Convenţia Democrată Română.

Pe de altă parte, Petre Roman (PD), care a fuzionat cu FDR (Frontul Democrat Român) prima formaţiune politică după Revoluţia dela Timişoara şi-a creat şi el o alianţă numită USD, Uniunea Social Democrată.

Pentru cei ce nu ştiu, Partidul Democrat al lui Petre Roman se situează pe aceeaşi coordonată cu PDSR, din momentul în care ambele partide au aderat la Asociaţia Partidului Socialiştilor Europeni, care se pare că-l vor susţine în alegeri. Şi-atunci să-l mai considerăm pe Petre Roman în culoarul democraţilor? Sau îl treci în culoarul nostalgicilor, împreună cu tovarăşul de mineriadă în 1990, Ion Iliescu?

Partidul România Mare al lui Vadim Tudor a fuzionat cu Partidul Român pentru Noua Societate; iar Partidul Tânăra Democraţie a încheiat un protocol electoral cu Partidul România Mare, la care a aderat şi preşedinta Comunităţii Turce, Fefzie Ruşin.

Nu au încheiat deocamdată nici o alianţă CDR şi PDSR - cei doi mari - care se vor înfrunta de fapt în aceste alegeri. Ca alianţe sau partide, cele ce vor influenţa rezultatul alegerilor vor fi USD şi ANL, în cel de-al doilea tur de scrutin.

Este foarte important faptul că de astă dată tineretul este implicat în aceste alegeri, astfel preşedintele Studenţilor Ţărănişti, Dan Nichita candidează pentru Camera Deputaţilor, în Vrancea, de asemenea doi studenţi dela Facultatea de Litere şi Teologie, Baia Mare, îşi depun candidatura ca independenţi pentru Cameră.

Pentru a scăpa de mizeria morală şi socială a anilor în care conducerea a fost împărţită de Iliescu şi Roman, votaţi pe Dl. Emil Constantinescu şi Convenţia Democrată Română, care prin *"Contractul cu România"*, va duce ţara pe drumul adevăratei democraţii.

ZIUA SCHIMBĂRII

Urmare din pagina 1

le. Este vorba de un sistem care, pe lângă hoţiior din conducere, mai face casă şi invaziei de escroci care s'au abătut asupra ţării. Că acest lucru ajută şi el ţării să se ducă de râpă, nu contează! Uniţi foarte în nesimţiri, conducătorii ţării nu vor nici să audă şi nici să vadă ce se petrece în jurul lor.

Din păcate, nimic ce e rău în viaţa statului n'ar fi fost posibil fără concursul indiferentismului, care face jocul oligarhiei puterii. De aceea trebue învins indiferentismul electoratului prin convingerea oamenilor de drumul spre viitor şi de posibilităţile de a se ieşi de pe fundul mării şi de a se respira un alt aer.

Alegerile dela 3 Noembrie 1996 sunt hotărîtoare. Fiindcă dacă Românul nu-şi regăseşte voinţa şi conştiinţa să se ridice din mlaştina indiferentismului şi absenteismului ca să înfrunte sufocarea în care-l ţin nomenclaturiştii, realizând că votul lui poate produce mult aşteptata schimbare, atunci Ţara Românească va intra în secolul următor cu oligarhia de stăpânitori de care are parte. Şi cu aceasta, poporul român va rămâne şi pe mai departe în soartă. Pentrucă nici un apel şi nici un recurs la morală nu vrea să lucreze.

Când ţara fierbe de nemulţumire şi când guvernul Văcăroiu este văzut ca un guvern al sărăciei naţionale, logica ne îndeamnă să sperăm la un vot majoritar al Opoziţiei. Bineînţeles, gândindu-ne că ultimii şase ani de sub nomenclatură, plini de o amară experienţă de dezamăgiri, nu pot decât să ducă la un votant care-şi dă seama că speranţa de mai bine nu poate fi ucisă, că poţi fi independent or indiferent faţă de multe, dar nu faţă de un strigăt la cer românesc. Strigătul schimbării.

Este în cauză dreptul poporului român la democraţie, justiţie, libertate şi fericire. Se cuvine ca acest drept să aibă parte de şansa victoriei. Or, în cel mai rău caz, de un cât mai mare şi apropiat pas făcut spre ea.

În faţa urnelor dela 3 Noembrie 1996, Românul nu mai poate avea scuza lipsei de experienţă. De acum, el are suficientă experienţă ca să-şi dea seama că singura salvare este: să nu li se mai dea votul nomenclaturiştilor şi să se voteze cu Opoziţia.

Ah! dacă conştiinţa românească se va trezi în acea zi a votării, vom avea marea bucurie de a vedea o demonstraţie a forţei de regenerare a ţării. O afirmare a unei identităţi regăsite, prin aducerea la cârma ţării a unui guvern CDR.

Iar dacă ţara va amesteca din nou binele cu răul, numai Dumnezeu ştie ce-o mai aşteaptă.

Eugen BÂRSAN

"ROMFEST" 1988 - 1996

În luna lui Cuptor a anului 1987, un grup de tineri, ca să-şi aline dorul de ţară, s'au întâlnit la Tabăra de vară a Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, Canada.

Plini de avânt şi văzând cum Germanii, Olandezii, Francezii, Irlandezii etc. îşi aveau în calendar zile pentru a-şi celebra rădăcinile etnice, s'au gândit ca şi noi, Românii, să avem o zi pentru a celebra cele două evenimente sincronizate de soartă: încreştinarea sub cârja Sfântului Apostol Andrei şi Certificatul de Naştere al Neamului înscris pe Columna lui Traian din Roma. La aceste gânduri s'a adăugat şi împlinirea în 1988, a 70 de ani dela realizarea României Mari.

Un bătrân din cei prezenţi - este bine să ai întotdeauna şi-un bătrân - văzând entuziasmul tinerilor, le-a dat un sfat:

Retrageţi-vă într'o odaie, discutaţi şi decideţi ce vreţi să faceţi; după ore de discuţii, tinerii au decis:

Ne trebue o cooperare între cele două Episcopii: ortodoxă şi greco-catolică, la care să adăugăm şi cea mai veche organizaţie românească din America şi Canada, Uniunea şi Liga.

Aşa s'a născut *"Romfest"*-ul!

Indirect, la apropierea celor două episcopii a cooperat şi Ceauşescu, căruia i se suise la cap *"Epoca de aur"* şi începuse să dea cu plugul peste cimitire şi să distrugă bisericile.

Uniţi, în apărarea credinţei şi libertăţii, ne-am întâlnit la Cleveland în 1988 şi asta în ciuda celor care au întrebuinţat biblia lui Karl Marx ca să ne împiedice.

S'au agăţat pe copacii şi gardurile din jurul bisericii *"Sfânta Maria"* cruci încârligate şi slogane antisemite. Poliţia i-a prins şi i-a identificat.

În Europa se răspândise zvonul că *"Romfest"* s'a amânat, iar celor din Statele Unite şi Canada, pe antete falsificate, li s'au trimis liderilor, scrisori ca să nu vină, că ar crea o situaţie critică. (Asemenea scrisori au fost adresate şi unora din Comitetul de organizare, ce expediaseră autenticele invitaţii, n.n.)

Eforturile tovărăşeşti n'au reuşit. Senatorul statului Ohio, Howard Matzenbaum, informat de scopurile Bucureştiului de a compromite pe loialii cetăţeni americani de origină română, a trimis o felicitare celor care reprezentau Democraţia şi dorul de eliberare a ţării, iar primarul oraşului Cleveland, printr'un decret, a dedicat *"Ziua Românilor"*.

Revenim acum la *"Romfest 1996"*, găzduit cu eleganţă la Princeton, N.J. şi unde am fost *"onoraţi"* cu prezenţe instantanee...

Unii lideri, Români-americani care au colaborat cu fostul regim comunist şi acum continuă să se pupe cu neocomuniştii mafioţi, precum şi unii politicieni cu trecut ceauşist şi mentalitate de bazar *"Duşmanul duşmanului meu îmi este prieten"*, au galopat cu steagul alb ca să-şi frece coatele şi să se identifice cu vechii luptători anticomunişti.

Schimbarea de busolă o înţelegem: neaşteptaţii musafiri au venit pentru a-şi lustrui obrazul... dar n'au găsit *"periuţe"*.

Plecăm, cu fruntea'n sus, dela Princeton, N.J., reproducând două rânduri din poezia *"ÎNCHEIERE"*, apărută în recentul volum *"PEISAJ LĂUNTRIC"*, al cunoscutului poet Demostene Andronescu:

"Îţi mulţumesc pentru spinii cu care mi-ai presărat cărarea / Pentru îndârjirea cu care te-ai împotrivit urcuşului meu".

Stroe MOLDOVANU

VOTAŢI CONVENŢIA DEMOCRATĂ ROMÂNĂ! VOTAŢI CU EMIL CONSTANTINESCU!

COCOŞUL ROŞU DOREŞTE COTROCENIZAREA NAŢIUNII ROMÂNE

—Florea OLTEANU—

Neputinţa unui sicofant comunist de a fi centrul lumii pentru a orbi în continuare naţiunea română, a atins cote groteşti.

Este, deci, un adevăr că istoria se răzbună pe indivizii care nu-i respectă vremuirea şi îi transformă în paiaţe. Cum la Cotroceni există un astfel de specimen şi timp de şase ani a îmbrobodit naţiunea română cu fel de fel de *"voroave"* rusofonice, nu mai există nici o îndoială. Totul este atât de *"realizat"*, precum *"realismul socialist"*, pe care cocoşul roşu l-a învăţat la şcoala tupeului sovietic şi kaghebist. De aceea cocoşul roşu îşi face în continuare mendrele, semănând slogane fără susţinere în cele patru zări ale naţiunii române, ajunsă în sapă de lemn datorită îngăduinţei sale proverbiale. El şi-a luat în serios politica de codoşie pentru a fi cel care dirijează destinul naţiunii spre alte *"culmi de sărăcie criptocomunistă"*. Împintenat, se *"înaltă semeţ"* pe gardul istoriei şi glăsuieşte dogit în contratimp *"marile sale realizări"*, cum nu i-a fost dat naţiunii să trăiască în veacurile ce s'au vremuit.

Şi ceea ce este de-a dreptul grotesc e faptul că există, mai există încă analfabeţi care îi acordă *"maxima genialitate"* şi ascultă, precum găinile, *"cucurigurile"* lui infatuate, pline de venin şi puroi neocomunist. Şi iată cum datorită acestor analfabeţi, cu chipurile tâmpe şi cu sufletele roase de îndoială şi foamete, cocoşul roşu se semeţeşte cu virulenţă pe gardul istoriei şi îl revopseşte într'o culoare mai roză cu trivialităţi, considerate de el chiar *"adevăruri imuabile"*, pentru a câştiga de N ori scaunul domniei ce nu i se mai cuvine, întocmai Constituţiei pe care a *"creat-o"* şi a impus-o naţiunii să o ACCEPTE. Această lipsă de respect este o dovadă că el nu are legitimitate în conştiinţă nici faţă de sine, nici faţă de naţiune şi nici de Dumnezeu. Conform uzuanţei pe care o foloseşte înseamnă că el îşi zice: *"Eu sunt Puterea, eu sunt cel ce vrea şi voi trebue să mă vreţi"*, căci o dovadă că nu se jenează când consideră că este un DREPT al său să mai fie cocoşul roşu peste destinul naţiunii române şi apărătorul de drept al escrocilor pe care îi îndrumează cum să devină infailibili în timp, împărţind ţara în feude mafiote. Puţin îi pasă de respectul naţiunii române. Pentru sine nu există. Demnitatea sa de cocoş roşu este mai presus de destinul naţiunii, o dovadă că este aservită intereselor mafiei roşii care deja a început să practice capitalismul sălbatic.

Cum cocoşul roşu pângăreşte Legea şi Constituţia, de ce nu ar face-o şi acoliţii săi, sfidând interesele şi destinul naţiunii române, de ce nu ar scufunda în barbarie şi bananerism tot ceea ce este românesc? Zâmbetul său interminabil, cu clonţul oricând deschis până la urechile satanice, cu creasta rară şi într'o parte, a început *"marele marş"*, cucurigând *"ideile ciuce"* - pardon: ideile ciuciu, într'o *"cavalcadă de dragoste"* faţă de naţiunea română ajunsă la pragul disperării, a sărăciei, a fricii galopante pentru ziua de mâine. Această lipsă de respect faţă de milioane de Români a cocoşului roşu este o consideraţie infinită pentru actele sale inconştiente şi se crede îndreptăţit să calce pe cadavre pentru a-şi atinge scopul: continuarea genocidului social-economic. Având un dezvoltat simţ de cameleonizare a dorinţei lui, de a fi identic cu puterea, şi-a dat frâu liber ambiţiilor cocoşeşti, galant împrospătate cu *"efectul schimbării la faţă"*, schimbarea care nu va avea loc niciodată, întrucât nu este născut cu harul divin şi atunci naţiunea română de va crede în el, va fi supusă şi mai drastic supliciului criptocomunismului.

A trecut atâta vreme de când cocoşul roşu s'a oploşit la Cotroceni şi cuibăreşte *"idei fariseice-criptocomuniste"* şi a înveninat naţiunea română cu false idealuri democratice. Există considerente destule pentru a se dovedi că acesta nu joacă în mod cinstit şi loial, că prezenţa sa în *"cuibar"* este una de falsificare a destinului naţiunii române, de demonizare a tuturor principiilor morale, raţionale ale adevăratului Stat de Drept.

Faptul ca *"dirijează prin firul roşu"* destinul naţiunii române, cu trimiteri slavonice, nu mai este un secret. Şi pentru a adormi naţiunea română joacă tare pe carte cu integrarea României în structurile NATO, ale Comunităţii Europene, cu Clauza dată de USA, cu mari relaţii de *"parteneriat"* cu magnaţi occidentali. Dar aceste trucuri sunt date pe faţă prin chemarea în justiţie a escrocilor turco-arabi, prieteni de nădejde în *"conclucrarea de idei mafiote"*. Împintenat, calcă falnic pe drumurile naţiunii române ajunse de izbelişte, jefuită de mafioţii financiari şi industriali.

NOTA: Oricare cetăţean străin venit în România recunoaşte imediat că a intrat în ţara plângerii. Numai privind chipurile tuturor Românilor, va remarca imediat starea de lucruri în care aceştia au început să le trăiască, fiind marcaţi pentru alte decenii. Străinul va înţelege imediat că nu are şanse să se simtă în largul său, pentrucă de mult a dispărut seninătatea miracolului românesc. Ţara mişună de hoţi, violatori, escroci de mare clasă. Armata de şomeri, de cerşetori se desfăşoară în dezordine pe străzile marilor oraşe, prin satele uitate de civilizaţie şi Dumnezeu. Străinul va fi marcat luni de zile de cohortele de copii flămânzi, jegoşi şi dezbrăcaţi care l-au oprit în pelerinajul său, cerându-i câţiva bănuţi pentru o pâine sau pentru lucruri mărunte. Aspectul cenuşiu, pe care l-au căpătat toate localităţile româneşti, îl va îmbolnăvi pe străin şi va face tot posibilul să ocolească ţara plângerii. Şi este pe deplin întemeiată întrebarea: de ce a ajuns naţiunea română într'o astfel de prăbuşire când este atât de bogată, cum orice ţară europeană şi-ar dori să fie?

Cine este vinovat de dezumanizarea naţiunii române? O spunem noi: cocoşul roşu, bomboneii parlamentului român, crocodilii guvernului român, toţi infatuaţi, demonizaţi, carierişti, avari, impotenţi spirituali, gargarisiţi şi sclivisiţi, vicioşi în logică şi morală, unsuroşi existenţiali, paparuzi venali. Într'un cuvânt: apologeţii cocoşului roşu. Are pentru ce să se mândrească de acum înainte cocoşul roşu. A cotrocenizat naţiunea română, i-a implantat morbul decăderii existenţiale. Învingătorul se lăfăie peste demnitatea naţiunii şi se desfăşoară cu pretenţii, încercând să oprească ora de deşteptare a naţiunii, aşa cum a făcut-o în anii de *"glorie comunistă"*, când activa la *"onoarea tineretului"* pentru a nu fi corupt de ideile capitalismului. Acum îşi dedică viaţa pentru a fi în continuare *"mare sforar"*, urmat îndeaproape de ghermanii stupizi ai politicului original, impregnat de mafie, corupţie, insolenţă de latifundiari ai lumii a treia... Cocoşul roşu păşeşte trivial spre puterea pe care o doreşte *"etern dictatură"*, cotrocenizând naţiunea română. Sfidător al valorilor naţiunii române, *"sfinţit"* de ideologia kaghebismului slav, îşi cultivă năravurile cu ostentaţia orientalului obtuz. Şi naţiunea română rămâne în aşteptare, deşi este momentul să spună NU acestui iago care i-a adus numai sărăcie în case, spaima zilei de mâine.

Cocoşul roşu este conştient de neputinţa naţiunii române de a i se opune. Despotismul său roşu are rădăcini adânci, ceea ce îi va permite să atace frontal, să ucidă la nevoie, deşi are mâinile şi conştiinţa pline de sângele anilor 89 şi 90, inclusiv anilor vremuiţi până acum.

Cocoşul roşu se visează cucurigând pe înălţimile Kremlinului şi sicofanţii lui, jefuitorii naţiunii române se bucură de acest *"marş lung"* prin stepele minciunii. Timpul nu este pierdut pentru a da lovitura fatală cocoşului roşu. Acum, în aceste ceasuri de cumpănă, naţiunea română trebue să oprească mecanismul de marionetă al cocoşului roşu, în numele demnităţii şi frumuseţii luminoase a conştiinţei româneşti. România nu trebue să fie jertfă la masa căpcăunilor criptocomunismului şi mafiei pe care cocoşul roşu a *"preamărit-o"* în faptele sale deviante, România trebue să fie prin sine fatumul Democraţiei Autentice.

AŞA SĂ NE AJUTE DUMNEZEU!

SCRISOARE - APEL

Urmare din pag.1

fost cu voi în ateliere, în fabrici. V'am văzut copiii în şcoli. Am fost cu voi, cu părinţii voştri pe front şi ştiu cum s'au luptat pentru ţară şi neam.

N'am fost cu voi în închisorile şi lagărele de muncă ce au împânzit ţara, închisori în care s'a încarcerat şi măcinat floarea tineretului ce scăpase de urgia războiului, dar ştiu ce a fost acolo.

Strămoşii mei au fost cu strămoşii voştri în toate luptele pentru apărarea Patriei şi întregirea Neamului. (Nu ştiu unde erau şi ce făceau strămoşii Domnilor Brucan, Roman, Severin & Co.)

Vă cunosc virtuţile. Cu ele mă mândresc şi le respect. În drumurile mele am cunoscut şi alte neamuri. Nu sunteţi întrecuţi în inteligenţă, hărnicie, curaj şi omenie.

Dar nu de virtuţile voastre vreau să vorbesc, ci de cel mai mare cusur al vostru, mare cât un blestem: ***lipsa de unire.***

Voi ştiţi bine - aţi simţit-o pe pielea voastră - cine sunt cei dela care nu puteţi avea binele, progresul pe care-l doriţi, pe care îl meritaţi pe bună dreptate, dar nu vă uniţi spre a-i trimite acolo unde merită după faptele lor.

Ce înseamnă existenţa atâtor partide politice, unele să nu umple o cafenea cu toţi membrii lor? Ce înseamnă atâţia candidaţi la postul de preşedinte, decât o diversiune care să vă deruteze şi să vă fărâmiţeze forţele?

În Noembrie veţi merge la vot să hotărîţi soarta ţării, a voastră, a copiilor voştri. Eu nu vă spun pe cine să votaţi. Vă spun pe cine să nu votaţi.

Mă adresez vouă, ţărani care aţi dus de veacuri greul, voi, izvorul nesecat al neamului, a virtuţilor lui, voi, care aţi dat pâinea ţării, pâinea pe care nu toţi şi nu întotdeauna aţi avut-o pentru voi şi pentru copiii voştri, voi, care aţi dat flăcăii armatelor pentru apărarea hotarelor, voi, care aţi dat ţării elitele Neamului, voi, care aţi fost furaţi de ogorul strămoşesc, voi, care aţi plătit oalele sparte de guvernanţi incapabili, corupţi, nemernici. Voi, care aţi fost şi sunteţi minţiţi şi înşelaţi, treziţi-vă! Curăţati Livada de omizi.

Mă adresez vouă, muncitori din ateliere, fabrici şi uzine, ce trăiţi în nesiguranţa zilei de mâine, voi, care în loc de pâine aţi primit baionete şi gloanţe şi la Griviţa şi la Petroşani şi la Braşov, nu pentrucă eraţi comunişti, ci pentrucă aţi dorit libertate, pâine, pace pentru Neamul Românesc.

Mă adresez vouă, intelectuali, cei mai mulţi ieşiţi din rândurile ţăranilor şi muncitorilor, voi, care aţi fost umiliţi de incompetenţa şi obrăznicia impostorilor.

Şi mă adresez femeilor din toate straturile, voi, mamele acestei ţări, voi, ale căror inimi au sângerat şi ai căror ochi au plâns un îndelungat amar de ani pentru copiii, soţii şi fraţii voştri. Voi, a căror grijă, dragoste şi jertfă n'a obosit, n'a încetat niciodată.

Voi toţi, ţărani, muncitori, intelectuali, civili sau militari, încetaţi discordia, îndoiala, neîncrederea unora în ceilalţi, împărţirea în grupuri şi grupuleţe. Faceţi deosebirea între comuniştii nomenclaturii vinovaţi şi responsabili de dezastrul ţării şi membrii simpli de partid, manipulaţi şi exploataţi şi ei de aceeaşi diabolică maşinărie. Tot aşa cum foştii deţinuţi politici mărturisesc amintiri luminoase de gardieni şi securişti pe care îi deosebesc de temnicerii odioşi şi călăi ca Maromet, Albon, Coller, Zeller, Lazăr şi alte câteva sute de călăi criminali.

Dincolo de opţiunile voastre, dincolo de credinţele voastre religioase, de apartenenţa etnică, socială, profesională şi chiar şi politică, înţelegeţi importanţa momentului. Nivelaţi disensiunile dintre voi şi alegeţi cu înţelepciune şi răspundere pe conducătorii de care este nevoie, pentru a ieşi şi voi şi ţara din impas.

Cu forţe unite, alungaţi cu refuzul vostru pe cei lacomi de putere, pe cei ce v'au înşelat, *"tagma jefuitorilor"*, gheşeftarilor care, folosind puterea şi-au dobândit averi, acareturi, conturi bancare, prin tranzacţii oneroase pe spinarea ţării, pe spinarea voastră.

Alungaţi la periferia vieţii politice pe pescuitorii în ape murdare care, pentru *"ciolan"* sau din orgoliu, pactizează cu duşmanii binelui vostru şi se fac uneltele lor.

Respingeţi viclenia, şiretenia zâmbăreaţă. Alungaţi-i pe toţi la marginea vieţii publice.

O viaţă nouă, mai dreaptă, mai bună, nu se poate face cu oameni vechi, spurcaţi în rele năravuri. Schimbaţi-i !

Alegeţi la conducerea ţării pe cei ce reprezintă meritul, valoarea morală, garanţia cinstei şi devotamentului pentru binele public.

Cine sunt aceştia? Îi aflaţi printre voi, îi descoperiţi după curăţenia vieţii lor, după faptele lor.

Bătrânii au tendinţa de a se socoti înţelepţi şi îndreptăţiţi a da sfaturi.

Ce vă scriu aici nu sunt sfaturi, ci un glas venit de departe, din adâncul gliei în care stau osemintele străbunilor care au făcut ţara şi ne-au lăsat-o nouă, o poruncă ce vine din mormintele eroilor ce s'au jertfit pe altarul patriei, o teribilă datorie faţă de copiii de azi şi de mâine, ai voştri, ai ţării. Ascultaţi şi glasul şi porunca şi împliniţi-vă datoria.

Nu aşteptaţi ajutor din afară, pentrucă chiar Dumnezeu ajută cu precădere pe cine începe să se ajute singur.

Uniţi-vă deci, să puneţi bună rânduială în ţară şi va veni ajutor şi din afară şi dela Dumnezeu.

Constantin DOBRESCU

Din secretele guvernului

ROMÂNIA - SĂRACĂ ŢARĂ BOGATĂ

- DATORII EXTERNE CUNOSCUTE. SE VOR ÎNCASA OARE? -

—Aurel S. MARINESCU—

Despre pierderile financiare pe plan internaţional, cauzate de regimul comunist poporului român nu putem scrie, deoarece cifrele zac undeva în arhivele la care în prezent nimeni nu are acces. Va fi însă deosebit de greu, cel puţin în prezent şi în viitorul apropiat, să se cunoască aceste uriaşe pagube suferite de poporul român, pe care bolşevicii săi le-au considerat *"datoriile sale internaţionaliste"*.

• Cât a costat, de exemplu, întreţinerea copiilor greci, fii de partizani luaţi ostateci de Marcos şi trimişi în România în anii '50 ?

• Dar copiii orfani de război, nord-coreeni, ţinuţi în România un număr destul de mare de ani?

• Şi cât a costat participarea României în bunuri şi materiale în războaiele din Coreea şi Vietnam ?

• Cât a contribuit, în special Ceauşescu, cu bani, armament şi materiale, daţi tuturor rebelilor din lume, începând cu Arafat, care reprezentau în optica comunistă *"lupta împotriva imperialismului şi de eliberare naţională"* ?

• Cât au costat şi şcolile în care s'au instruit şi antrenat teroriştii, la Mânăstirea Dealului, Mâneci-Ungureni şi altele, unde au fost rebeli palestinieni, africani şi sud-americani ?

Dar poporul român, până acum, a mai pierdut şi circa 2 miliarde dolari din felul defectuos de a alege parteneri de afaceri. Spre a se lăuda propagandistic că România întreţine legături comerciale cu peste 100 de ţări, regimul comunist şi-a permis să exporte bunuri fără a avea garanţia că partenerii îşi pot achita datoriile, adică, comerţ de dragul de-a face comerţ. O altă raţiune a fost că prin relaţii comerciale se explica prezenţa agenţilor comerciali, care de fapt erau agenţii români ce lucrau în serviciile de informaţii din dorinţa şi în scopurile urmărite de Moscova.

Vom analiza la zi datoriile pe care România le are de încasat şi pe care nu le va mai încasa, în totalitatea lor, NICIODATĂ.

Angola, datorie 17,7 milioane dolari datorită exportului de mărfuri speciale, avioane, elicoptere. Ca urmare a stării continuă de război intern, s'a cerut reducerea cu minimum 2/3 şi reeşalonarea plăţilor rămase pe perioade îndelungate. Reaua intenţie este vădită de vreme ce Angola este foarte bogată în petrol şi pietre preţioase cu precădere diamante.

Egiptul are o datorie de 470 milioane dolari datorită unor angajamente şi acorduri guvernamentale speciale. Cu greu s'au recuperat prin mărfuri şi servicii 317,5 milioane dolari. Rămâne o datorie de 153 milioane, la care se adaugă dobânzi şi noi livrări.

Guinea, datorie 11 milioane dolari. S'a încercat plata prin cafea boabe de proastă calitate, deşi este exportatoare de cafea de bună calitate. În sfârşit, s'a pus stavilă acestei batjocuri în 1993.

Irak - datorează României, 1,726 miliarde dolari pentru mărfuri şi servicii. Ţara a fost puternic afectată de embargoul ONU, susţinut şi de România, care a cerut organismului supernaţional, despăgubiri pentru pierderile suferite. Chestiunea se complică deoarece Irakul a promis plata datoriilor externe la 6 luni după ridicarea embargoului, dar numai celor care i-au susţinut şi numai cu ei va avea relaţii - deci extrem de incertă recuperarea datoriei.

Mozambic, unde s'a făcut export pe credit între 1978-83 şi datorează 88 milioane dolari. Pretextează că seceta şi războiul civil fac imposibilă plata datoriei. Au cerut anularea a 2/3, adică 58 milioane dolari.

Peru are o datorie de 14 milioane dolari prin importul de locomotive româneşti; promite plata, nu respectă şi în orice caz nu se va recupera integral (în viitorul apropiat).

Sudan cu 1.712 milioane dolari datorie, mărfuri pe credit. Datorită situaţiei economice cere nu numai o reducere foarte mare a datoriei, dar şi reeşalonarea pe 10 ani.

Siria cu 24 milioane dolari, datorită realizării unor obiective industriale, dar în 1989 după revoluţie a sistat plăţile. Discret, un ciubucar a cerut comision spre a se continua plăţile, dar nimic nu este sigur.

Zambia datorează 15 milioane dolari încă din 1982. Recent, a cerut reducere cu 50%, eşalonat pe 10 ani.

Datele sunt culese dintr'un raport al guvernului Văcăroiou care, ca întotdeauna, nu descrie exact situaţia.

Astfel, cu toate informaţiile ce le avem despre dezastruoasa politică dusă în cadrul CAER, când toate ţările socialiste europene surori erau datoare României, nu se dă nici o cifră privind datoriile acestor ţări, exceptând RDG. Astfel RDG, până în 1989, datora 516 milioane ruble transferabile, 1 rublă=2,34 D.M. deci ar fi 1,2 miliarde D.M., ceea ce s'a cerut, dar în 1995 s'a convenit ca 516 milioane ruble să fie transformate în 351 milioane DM, datorie eşalonată în 10 rate semestriale începând din anul 2000.

Cuba datora până în 1995, 603 milioane ruble transferabile (1 rublă transferabilă ceva mai mult ca un dolar curs impus). Urma să plătească prin livrări de nichel şi zahăr. Cuba nu numai că nu a livrat nimic, dar evită sistematic discuţiile asupra modului de rezolvare.

Vietnam (Republica democrată), datora 70 milioane ruble transferabile. Deşi războiul lor s'a terminat cu 20 de ani în urmă, ei explică neplata datoriei, datorită lui. Ei au cerut reducerea cu 30 milioane a datoriei, iar restul de plătit în *"jurul"* anului 2000. De asemenea, au mai cerut transformarea datoriei în dolari la paritate 6,6 ruble= 1 dolar, plătit în 23 de ani, cu infirma dobândă de 3,5%.

Coreea R.P. datorează 8,2 milioane ruble transferabile datorită construirii de către partea română înainte de 1989 a 2 fabrici (ciment şi seturi TV). Au oferit doar magnezită şi posibilitatea de a investi într'o zonă economică liberă.

Mongolia R.P. datorează 3 milioane ruble transferabile şi au cerut amânare până după 2000.

În concluzia binevoitoare văcăroiană, este un proces lent de recuperări.

Se mai poate întreba cineva de ce ţara românească se află în asemenea dezastru economic?

Să ne aducem aminte cine a fost Petre Roman

O GÂNDIRE STALINISTĂ CRIMINALĂ

—Andrei-Iustin HOSSU—

Graţie bunului Dumnezeu, am scăpat înainte, de un duşman rău al poporului român: Petre Roman, fost prim-ministrul mizerabilei guvernări feseniste (cripto-comuniste) din 22 Decembrie 1989 până la 25 Septembrie 1991. Pentru complicitatea la crimele din 22-30 Decembrie 1989, din 19-21 Martie 1990 dela Târgu-Mureş, din 13-15 Iunie 1990 dela Bucureşti, pentru modul pervers în care, în complicitate cu Iliescu, a dezbinat societatea românească (social, moral, politic, inter-confesional), Roman P. ar fi trebuit să dea seama în faţa justiţiei imanente; pentru subminarea economiei naţionale şi jaful legalizat comis de el şi clica lui, *"Petrea Bişniţarul"* va trebui să dea seama în faţa aceleiaşi justiţii; pentrucă şi-a bătut joc, pângărind Sfânta Zi Naţională a Românilor la 1 Decembrie 1990 la Alba Iulia, prin orbăznicia lui sfidătoare demascându-şi întreaga nulitate metafizică, morală şi fizică, acest energumen va da seamă în faţa Justiţiei lui Dumnezeu.

În toamna lui 1974, aveam privilegiul de a citi, în versiune franceză, extraordinarul roman ***Primul Cerc*** de Alexandr Isaievici Soljeniţin. Îmi rămâne în suflet, ca o spaimă împietrită, această scenă din carte: Stalin îl cheamă la el pe şeful poliţiei politice NKVD, Beria, îi porunceşte să instaleze microfoane de ascultare şi în parcuri, pentru a asculta gândurile intime, din ceăsurile de promenadă şi răgaz, ale oamenilor sovietici; dictatorul bolşevic îl întreabă pe criminalul-şef NKVD care e starea de spirit în rândul tinerilor, cum gândesc tinerii; slugarnic, Beria îi răspunde că tinerii komsomolişti sunt cuminţi şi ascultători, nu gândesc nimic rău împotriva minunatului regim sovietic, şi-au însuşit geniala învăţătură marxist-leninistă; atunci maniacal-depresivul Stalin, sângerosul gruzin, îi porunceşte lui Beria să întărească vigilenţa revoluţionară şi să îi închidă pe tineri, şi emite acest raţionament criminal tipic comunist: tinerii care au 20-25 de ani pot fi închişi vreme de douăzeci de ani, până la 40-45 de ani, fiindcă şi apoi, după reeducare, au toată viaţa înainte.

Această criminală gândire stalinistă mi s'a actualizat în toată monstruozitatea ei la 27 Septembrie 1991, când la TVR securist-comunistă am auzit raţionamentul jalnicului epigon leninist-stalinist dela Bucureşti, Iliescu Ion Ilici: el spunea că nu va ceda presiunii străzii (să demi-

Continuare pag. 6

DEROGARE DELA CONSTITUŢIA ROMÂNIEI ?

—Av. George VASU—

Constituţia României este Legea fundamentală a Statului Român şi a fost adoptată la 21 Noembrie 1991 de Parlamentul României. Ea prevede principii generale, drepturi, libertăţi şi îndatoriri, precizându-se în art.16 al.2 *"CĂ NIMENI NU ESTE MAI PRESUS DE LEGE"*, ceea ce înseamnă că nici *"statul nu se poate sustrage dela aplicarea legii"*.

Constituţia prevede enumerativ drepturi, libertăţi etc., precum şi obligaţii ale cetăţeanului etc.

Astăzi vreau să mă ocup de un drept prevăzut de art. 81 din Constituţie, care prevede: *"Preşedintele României este ales prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat"* (art. 81 al.1) iar în art.81 al.4 din Constituţie se spune textual: ***"Nici o persoană nu poate îndeplini funcţia de Preşedinte al României decât cel mult două mandate. Acestea pot fi şi succesive".***

După părerea mea, această dispoziţie legală este ***"restrictivă"***, fiindcă se referă la două mandate, care pot fi succesive, însă fără să arate durata lor (lungimea).

În consecinţă ***dispoziţiile restrictive*** ale legii sunt de natură ***organică***, neadmiţându-se excepţii fiind de aceeaşi valoare juridică precum ***neretroactivitatea legilor*** (Colin şi Capitant, ***Dreptul Civil francez p. 60***)

Sigur că se pune problema că sub Constituţia din 1991, Domnul Iliescu nu a executat două mandate, cum spune art.83, dar în speţă nu se pune problema câte mandate are dreptul o persoană să execute, ci dispoziţia ***imperativ-restrictivă că nici o persoană nu poate exercita mai mult de două mandate***, chiar ***succesive***, fără să se spună cât de lungi pot fi ele.

Aşa dar, Domnul Iliescu a fost ales preşedinte al Statului Român în anul 1991, la puţin după executarea lui Ceauşescu, fiindcă ţara nu putea fi guvernată fără preşedinte, iar în anul 1992 a fost ales pentru un nou mandat, de data aceasta, conform art.83 din Constituţie, pentru 4 ani.

Problema care se ridică, este: poate Domnul Iliescu legal candida pentru a ***treia oară*** în anul 1996?, faţă de restricţiile Constituţiei ?

După părerea mea, articolul 81 al.4, prevede printr'o dispoziţie legală ***restrictivă***, ce nu admite excepţii şi nici interpretare, ci o execuţie exactă a textului respectiv. Acest articol din Constituţie spune că preşedintele poate exercita ***numai două*** mandate, ***indiferent de lungimea lor***. Aceasta într'un stat de drept, în care legea ***este mai presus de toţi şi toate***.

AMENDAMENTUL XXII al Constituţiei Statelor Unite ale Americii, în paragraful I prevede că *"nici o persoană nu va fi aleasă în funcţia de Preşedinte mai mult de* ***două ori*** *şi nici o persoană care a deţinut funcţia de preşedinte, sau a activat ca Preşedinte, vreme de peste doi ani din durata unui mandat acordat prin alegeri a unei alte persoane nu va fi aleasă în funcţia de preşedinte mai mult decât odată."* (amendamentul din 1951).

Din istoria Statelor Unite vedem cazul lui LYNDON JOHNSON, când a luat în primire preşedinţia Statelor Unite, după asasinarea lui Kennedy în 1963, pe care a dus-o până la sfârsit în anul 1964, şi-a depus candidatura încă pentru o legislatură de 4 ani, iar în anul 1968 ***nu a mai candidat deşi în 1964 a câştigat alegerile cu 61% din voturi, adică peste 15.000.000 de voturi populare***, cel mai mare procentaj pe care l-a avut un preşedinte până la dânsul. Iată un OM care a ştiut când să se oprească în politică... deşi după Constituţie mai avea dreptul să candideze pentru a două oară.

În politică trebue să ştii când să te lansezi şi mai ales ***când să te retragi.***

DICTATURA ȘI POFTA DE NERUȘINARE

Derbedeul politic

—Florin OPREA-SĂLCEANU—

Politicul nu se împacă cu fariseismul. Naşte un ciudat animal politic: derbedeul. Acesta se manifestă cu virulenţă şi otrăveşte existenţa naţiunii ce se împlineşte întru Democraţie. În sinea naţiunii române, un astfel de specimen a devenit o realitate. Condiţia morală a acestuia este sub Lege. El consideră că, fiind în centrul unei activităţi politice, are dreptul de a se mişca în meandrele Statului conform propriului plac. Nu se lasă cuprins de normalitatea Legii, nici de condiţia obiectivă a Statului în devenirea sa istorică. Rapace, îşi sprijină dorinţa de parvenire prin pângărirea Legii şi a Constituţiei. Naţiunea română trăieşte din plin un astfel de supliciu.

Derbedeul politic se face că se integrează respectului universal al Legii, dar el se înstrăinează de acest rest şi se înfruptă din averea naţiunii. Mişcarea lui politică nu are nimic din valoarea adevărată a conştiinţei morale, atentează permanent la credibilitatea în lume şi întru lume a naţiunii pe care o reprezintă. Acestui animal îi repugnă valoarea universală a politicului. Este obtuz şi egocentric.

Politicul autentic este prin excelenţă universalitatea activă şi îşi menţine echilibrul în lume şi întru lume. Adevăratul politician exclude din mişcarea sa realist-obiectivă-raţională degringolada. Pe când specia derbedeul politic nu face altceva decât să compromită politicul şi politica în autenticitate.

Derbedeul politic este orgolios, infatuat, obraznic şi clovnian. Se arată lumii şi naţiunii sale boit în toată splendoarea derbedeismului. Naţiunea română este copleşită de avatarurile derbedeismului politic. Acest cameleon se hrăneşte în mişcarea sa politică cu iluzia competenţei, înşelând încrederea şi conştiinţa naţiunii. Promite ceea ce nu va putea să realizeze. Se înconjoară cu o armată de prozeliţi, handicapaţi în gândire şi acţiune. Nu suportă Democraţia şi din această cauză o mimează. Mimarea este factorul cheie al derbedeului politic. Mimarea îl acaparează total, orizontul său politic se îngustă şi se trezeşte izolat de mişcarea vie a universalităţii politice din Lume şi întru Lume.

Naţiunea română trăieşte din plin mimarea politicului. Totul i se datorează derbedeului politic dela Cotroceni. Această stare confuză înseamnă o cronicizare a bolii sociale. Derbedeul politic profită şi apelează la serviciile profitorilor. Făţărnicia lui este departe de adevărata esenţă a politicului autentic. Creează şi întreţine conştient pentru sine dominoul spolierii Legii şi a Constituţiei. Este cel ce nu este.

Tragedia acestui specimen atinge paradoxul unei condiţii existenţiale limitate, trăgând după sine prăbuşirea naţiunii din punctul de vedere al valorilor economice, financiare, morale etc. Victimizator şi victimă, el distruge coloana demnităţii universale a naţiunii. Naţiunea îşi distruge propria sa demnitate istorică câtă vreme îşi *admiră* derbedeul politic. Acest pericol care s'a generalizat în sinea naţiunii române nu trebuie să fie un temei de împăcare. Negarea lui la vreme este o dovadă puternică a naţiunii ce se respectă pe sine şi se arată lumii ca naţiune integră prin valorile indestructibile ale istoriei sale. De aceea, naţiunea nu trebue să permită derbedeului politic să acţioneze conform fariseismului său politic preconceput. Derbedeul politic nu are normă politică, el se asociază paparudismului politic. Sfidează milioane de oameni. Crede că îi sunt subordonaţi şi acţionează prin toate mijloacele să îi niveleze. Creează turma.

Omul politic autentic deschide un orizont de acţiune universală: oamenii sunt liberi să acţioneze conform idealurilor lor, misiunii pe care o au de îndeplinit. Astfel, prin diversitatea de idei, Politicul devine Demiurg, se potenţează pe sine întru a fi *Universalitatea activă* întru interesul a milioane de indivizi, în definitivarea individualităţii dar şi a universalităţii civilizaţiei. Uniformitatea nu este creatoare. Politicianul autentic ştie acest adevăr şi este adeptul Libertăţii şi Acţiunii pentru binele universal al naţiunii. Generozitatea lui amplifică benefic destinul naţiunii dar şi al întregii lumi. Este pasul ce se face pentru realizarea păcii eterne, în binele individului şi al milioanelor de oameni. Nu este utopie. Mişcarea politică din Lume dovedeşte că realizarea acestui concept este o necesitate şi că tinde să atingă universalitatea necesităţii.

Derbedeul politic nu acceptă acest destin. El iubeşte dezordinea şi o creează. Prin dezordine, domină. Infatuat şi dement, derbedeul politic nu are respectul valorii umane. Îi scapă kalagagatonul. Bolnav de putere, creează lagăre sau un imens lagăr şi încorsetează libertatea şi drepturile individului şi a milioane de indivizi. Comunismul a creat un astfel de derbedeu politic. El a folosit buzduganul ca pe un atu al infailibilităţii persoanei sale faţă de restul lumii. Această demonizare a stigmatizat milioane de conştiinţe. Datorită acestei stări, derbedeul politic activează nestânjenit în sinea naţiunii române. Bolnav până în adâncul conştiinţei sale, el şi-a pus în mişcare armata de represiune şi propagandă psihotronică. Pentru a nu trăi coşmarul prăbuşirii sale, apare pretutindeni şi aplică strategia demonică a politicului mascat, paparudian.

Spiritul politic autentic are simţul măsurii. Nu se lasă acaparat de idei preconcepute, nu promite milioanelor de oameni ceea ce nu se poate realiza. Are viziunea timpului de trăit şi de realizat, nu pentru sine, ci pentru naţiunea pentru care are o răspundere universală şi morală. Nu pierde din vedere toate fundamentele devenirii social-economice-ştiinţifice-spirituale. Este corolarul devenirii sociale a naţiunii şi nu numai atât. Trăieşte şi acţionează conform idealurilor de îndeplinit în sinea naţiunii sale, spre întregirea demnităţii existenţiale, întru a împlini civilizaţia omului şi a umanităţii, fără a împieta Legea şi Constituţia.

Spuneam mai sus că naţiunea română este în pericol să accepte existenţa derbedeului politic. Motivul acestei acceptări se datorează lipsei de echilibru social, de necunoaştere a valorilor Democraţiei autentice. Îmbolnăvită şi atinsă de uzura morală datorată efectului "*comunist*", trăieşte din plin drama existenţială şi cum este atinsă de sindromul derbedeului politic, tolerează în continuare jocul diversionist, şi il acceptă ca atare, prin consideraţia că nu există nici o posibilitate pentru rostuirea echilibrului. Derbedeul politic falsifică în numele său valorile universale ale Democraţiei. Vai de naţiunea care se lasă în continuare manevrată de apocalipsa ce o propovăduieşte derbedeul politic. Credinţa că naţiunea română nu va mai accepta existenţa monstruoasă a derbedeului politic, nu este pur şi simplu, ci calea adevărată întru regăsirea de sine şi a valorilor sale istorice, devenind o naţiune conştientă de rolul său în orizontul existenţial european şi al lumii.

Din lucrările Romfestului '96

MAREA CONFRUNTARE DIN TOAMNĂ

—Prof. Sorin BOTEZ—

Cea de a 5-a ediţie ROMFEST are loc într'un moment de crucială importanţă pentru naţiunea română: după rezultatele mulţumitoare şi dătătoare de speranţă obţinute de CDR în alegerile locale din vara acestui an, ne pregătim pentru marea confruntare din toamnă, alegerile parlamentare şi prezidenţiale.

Cei şapte ani de guvernare arogantă, abuzivă şi aberantă au adus neamului nostru numai prejudicii, atât în sfera economicului, cât şi în cea a eticii. Acum, când Dl. Ion Iliescu se pregăteşte, sfidând bunul simţ şi nesocotind Constituţia, pentru cel de-al treilea mandat, Convenţia Democrată Română va face tot ce îi stă în putinţă, pentru a impiedica - pe căi democratice - această nouă nenorocire ce ni se pregăteşte.

În plan intern, Dl. Iliescu şi partidul pe care în mod "*echidistant*" (!!!) l-a îmbogăţit de-a lungul celor 7 ani de guvernare - cele şapte vaci slabe ale istoriei noastre contemporane - nu va putea reclama voturi decât pentru performanţa sa şi a tovarăşilor săi de a ruina economia ţării mai "*ştiinţific*" şi cu mai mult cinism decât a făcut-o chiar predecesorul său, Ceauşescu, precum şi pentru continua frânare a tuturor eforturilor Românilor de a realiza o adevărată reformă democratică. În plan extern, Dl. Ion Iliescu şi partidul său de body-guards încearcă să se împăuneze cu pene străine. Dacă ar fi fost după dorinţa sa, Dl. Iliescu ar fi îndreptat politica externă a ţării către Răsăritul tuturor nenorocirilor noastre, către Comunitatea Statelor Independente şi *nu* spre instituţiile democratice ale Apusului.

Dacă Dl. Iliescu şi partidul său de mafioţi este astăzi *silit* să se îndrepte spre NATO şi spre Comunitatea Europeană, aceasta se datoreşte strict presiunilor exercitate de Opoziţia Democrată pe toate căile:

- prin demascarea realelor intenţii ale Cotroceniului şi ale guvernului de a se apropia din nou de Mama Rusie, de China şi de Cuba;
- prin contacte directe cu înaltele foruri politice şi economice ale Vestului democrat;
- prin crearea unui uriaş curent de opinie în ţară şi în străinătate, folosindu-se de presa democratică şi de posturile particulare de radio şi televiziune;
- prin activitatea neobosită a parlamentarilor CDR.

Noi militâm pentru integrarea României în organismele euro-atlantice pentrucă ideologic şi doctrinar facem de mult, din totdeauna, parte din ele.

Puterea este *silită* de voinţa populară să activeze în acelaşi sens, dar o face cu reticenţă şi împotriva adevăratelor sale afinităţi şi interese. Sperăm ca, în alegerile din toamnă, majoritatea alegătorilor să *înţeleagă* aceste adevăruri şi să îşi dea votul celor ce luptă pentru democraţie şi normalitate. Ştim foarte bine că Dumneavoastră, Românii de dincolo de hotare, aţi fost şi sunteţi alături de noi. Ştim foarte bine acest lucru, şi vă suntem recunoscători. Numai prin eforturile conjugate ale celor ce simt cu adevărat româneşte putea-vom noi să reuşim în lupta noastră comună pentru restaurarea valorilor spirituale, politice şi economice ale neamului nostru. Vom reuşi numai prin această acţiune concertată, şi numai prin voinţa Atotputernicului Stăpânului nostru, Iisus Christos! Aşa să ne ajute Dumnezeu!

O GÂNDIRE STALINISTĂ CRIMINALĂ

Urmare din pag.5

sioneze) nici dacă manifestanţii ar fi un milion de oameni, fiindcă ei nu reprezintă poporul. Faţă de Iliescu, Ceauşescu a fost un democrat: el a cedat huiduielilor câtorva sute de mii de bucureşteni.

Parafrazându-l pe gloriosul Francez european Charles De Gaulle ("*Franţa a pierdut o bătălie, dar nu şi războiul*"), afirmăm şi noi: înlăturându-l pe Roman atunci, am câştigat o bătălie; însă, abia după înlăturarea lui Iliescu - ultimul satrap stalinist al României -, vom câştiga războiul Libertăţii împotriva Comunismului.

Este bine să ne aducem aminte cine a fost Petre Roman, că dacă nu-l vom vota pe Iliescu, să nu facem greşeala de a-l vota pe Roman, în alegerile ce vin.

Andrei Iustin HOSSU

PRIMEJDIA TOLERANŢEI

—— Denami HAIDER ——

În ziua de Miercuri, 21 August 1996, la ora 16,10-17,00, pe programul 1 al Televiziunii Române, în cadrul emisiunii *"Eclesiast '96"*, două fete tinere, dar pline de credinţă şi de învăţătură creştină, au continuat, cu partea a doua, dezbaterea temei *"Să nu se sfâşie cămaşa lui Hristos"*.

S'a vorbit despre unitatea credinţei, dar şi despre toleranţa religioasă. Punctului al doilea i s'a rezervat un spaţiu mai amplu. Au fost intervievaţi şi câţiva oameni politici, pe lângă unii slujitori ai altarului. Printre politicienii care-au răspuns la întrebarea-test *"Cum înţelegeţi toleranţa?"* s'a aflat şi Domnul Oliviu Gherman, preşedintele Senatului.

Profitând de acest prilej, pesemne nesperat, Domnul Gherman a trecut foarte iute, dela religie la politică, arătându-se indignat că încă se aud voci (din nefericire, teribil de puţine şi extrem de timide, am adăuga noi), care cer transferarea la Jilava a unora dintre liderii politici din vârful Puterii. *"Astfel de Români* - declara Domnia sa cu mânie greu stăpânită - *nu's nici toleranţi, nici creştini. Ne-au ajuns 50 de ani de intoleranţă. De-acum încolo să învăţăm lecţia toleranţei, să fim toleranţi atât în credinţă, cât şi în politică."*

Cam aşa se exprimă toţi oamenii politici, în 1996, fie că sunt la putere, având ciolanul în mână, fie că se găsesc în opoziţie şi aspiră la guvernarea ţării, care şi pentru aceştia semnifică tot ciolan.

Vrea, într'adevăr, toleranţă Domnul Gherman, dar nu pentru toată suflarea românească, ci doar pentru foştii nomenclaturişti, adică tocmai pentru aceia care, vreme de 45 de ani (între 1944 şi 1989), au fost intoleranţi (poate cei mai intoleranţi de pe glob) şi care tot astfel se comportă şi astăzi, neconcepând să renunţe la teroare, la demagogie şi minciună, la hoţie şi corupţie, la putere. Căci faţă de legionari, bunăoară, Domnul Gherman nu admite toleranţa câtuşi de puţin. Aceştia, în viziunea Domniei sale, trebue să fie excluşi pentru totdeauna din viaţa politică şi să fie persecutaţi fără'ncetare. Drept care, S.R.I-ul nu întreprinde nimic altceva decât urmărirea continuă a legionarilor. Prigonindu-i pe cei mai vechi şi mai consecvenţi luptători anticomunişti din România, înseamnă că S.R.I.-ul nu este altceva decât tot o poliţie politică, recte tot Securitate, pusă în slujba nomenclaturiştilor comunişti de ieri şi de azi, a puterii neocomuniste de acum, apărând cu străşnicie privilegiile acestora şi scutindu-i de orice urmărire penală pentru nenumăratele crime săvârşite între 1944 şi 1990, precum şi pentru jafurile pe care şi astăzi le comit. Aşadar, pentru Domnul Gherman şi tovarăşii săi, termenul *"toleranţă"* - o iscusită capcană pentru naivi - e sinonim, cu impunitatea şi cu iertarea.

Cât de părtinitoare (necruţătoare) şi intolerantă a devenit fosta nomenclatură actuală s'a putut vedea şi la emisiunea-concurs *"Robingo"* de Duminică 18 August 1996, când istorici bolşevici, prin circarul Horia Brenciu, au adresat concurenţilor această întrebare deplasată: *"Economist..., asasinat de legionari. Despre cine este vorba?"* Unul dintre cei trei concurenţi a dat răspunsul aşteptat: *"Virgil Madgearu"*.

Dacă tot s'a ajuns aici, politizându-se un joc, de ce nu se pun întrebări asemănătoare şi cu privire la uciderea inocenţilor în Decembrie 1989, a inegalabilului actor Constantin Tănase (lichidat de comunişti în 1945, iar nu de legionari, în 1940, cum lasă să se înţeleagă cel mai mincinos film din istoria de o sută de ani a cinematografiei româneşti, intitulat *"Actorul şi sălbaticii"*), a liderilor comunişti, Ştefan Foriş (în 1946) şi Lucreţiu Pătrăşcanu (în 1954), a miilor de agricultori şi intelectuali dela sate care au respins colectivizarea agriculturii româneşti, a altor mii de Români care s'au opus procesului de comunizare a poporului român??

E timpul ca toţi cetăţenii români, ce se lasă manipulaţi de oamenii actualei puteri, să înţeleagă că sloganurile *"Fără violenţă"*, *"Fără răzbunare"*, precum şi pledoaria pentru toleranţă, înţelegere şi clemenţă nu sunt altceva decât perdele de fum, la adăpostul cărora privilegiaţii de azi, aceiaşi cu cei de ieri, îşi fac de cap fără să le pese de poliţie şi de justiţie (instituţii cât se poate de corupte şi de ineficiente, de dânşii controlate), furând în 6-7 ani cât nu s'a furat nici în o sută şi ceva de ani de domnie a fanarioţilor.

Cu proverbiala şi neghioaba sa toleranţă - fie că-i religioasă ori politică, fie că ea ţine de ospitalitate - neamul românesc se va trezi, după nu ştiu câţi ani, că se compune exclusiv din ucigaşi, hoţi, comunişti, ţigani, sectanţi, cerşetori şi handicapaţi. Deja coruri din ce în ce mai numeroase, mai isterice şi pline de îndrăzneală cântă tot mai zgomotos prohodul naţionalismului şi al patriotismului, al integrităţii României. Au şi de ce, fiindcă guvernele şi parlamentele de hahalere dela Bucureşti şi dela Chişinău au încuviinţat înfiinţarea republicii Găgăuzia şi Nistreană, urmând ca foarte curând să apară şi Republica Secuiască (în judeţele Covasna şi Harghita, dacă nu cumva şi în altele).

Prin urmare, toleranţa începe să însemne tot mai mult adormirea vigilenţei, a cinstei, a adevărului şi a dreptăţii, a dreptei credinţe şi a naţionalismului, a tuturor virtuţilor naţional-creştine, păstrătoare ale românismului şi ale ortodoxismului pe toate meleagurile mioritice. Mare primejdie anunţă şi perfida încurajare a scăderii natalităţii. Aceasta ca şi cum toate celelalte rele arătate n'ar fi fost de-ajuns.

Ştiu, oare, diriguitorii actuali ai României, care s'au grăbit să introducă Recomandarea 1201 în Tratatul Româno-Ungar, că, chiar în acest an, ambasadorul Greciei şi cel al Bulgariei la Strasbourg au contestat, în plenul Consiliului Europei, existenţa Aromânilor în ţările lor? Prin urmare, Grecia, născătoarea democraţiei şi membră nu doar a Consiliului Europei, ci şi a Uniunii Europene şi a NATO, îşi permite, şi în 1996, să practice intoleranţa cea mai teribilă, nu se sinchiseşte de sancţiuni - căci nimeni nu s'a gândit s'o pedepsească - şi duce de peste o sută de ani o statornică politică teroristă de lichidare a minorităţilor etnice, despre care declară tot timpul că nici nu există. În acelaşi timp, ai noştri (adică hahalerele ce compun parlamentele şi guvernele dela Bucureşti şi dela Chişinău) ţin morţiş să devină campioni ai toleranţei neghioabe, mergând până la acordarea de privilegii etnicilor unguri, găgăuzi, ruşi şi ucraineni. Ştie oare, vreo hahaleră din parlamentele ori din guvernele dela Bucureşti şi dela Chişinău că în Grecia, Bulgaria, Albania şi Macedonia, e de neconceput înfiinţarea unor republici aromâne? În schimb, în ţara noastră, e posibilă până şi întemeierea unei republici ugandeze pentru mâna de refugiaţi din Uganda.

MAFIA CONDUSĂ DE ION ILIESCU FOLOSEŞTE ORICE MIJLOC PENTRU A-ŞI PĂSTRA PUTEREA ŞI PRIVILEGIILE

—— Andrei BĂDIN ——

Alegerile legislative şi prezidenţiale care se vor desfăşura în 3 Noembrie reprezintă testul cel mai important al evoluţiei ţării noastre spre o democraţie autentică şi o veritabilă economie de piaţă. Este piatra de încercare a reînvierii României din propria cenuşă. Acest lucru a fost înţeles şi de Mafia condusă de Ion Iliescu care încearcă prin orice mijloace să păstreze Puterea.

Într'un cadru identic cu cel al Congreselor organizate de răposatu', Ion Iliescu şi-a anunţat candidatura pentru al treilea mandat (?) neconstituţional. Nimic nu îl poate opri pe Ion Ilici Iliescu, şcolit la Moscova de KGB. Curtea Constituţională a refuzat să discute neconstituţioanalitatea celui de-al treilea mandat al lui Ion Iliescu în şedinţă publică, preferând o şedinţă secretă. De asemenea, înaltul for a refuzat să ia în consideraţie opiniile unor eminenţi jurişti privind neconstituţionalitatea celui de-al treila (poate chiar al patrulea dacă socotim mai băbeşte).

Practic, Ion Iliescu s'a demascat. Declaraţia sa televizată din 22 Decembrie 1989 potrivit căreia *"nimeni nu este mai presus de lege"* se dovedeşte încă odată doar o vorbă în vânt. Ion Iliescu este *"LEGEA"*. El hotăreşte, decide ş.a.m.d. El este Statul şi Partidul (Ca şi comuniştii, el se vrea a fi Ţara, singurul care are ceva de spus). Fărădelegea este cuvântul de ordine al regimului Iliescu. O putere plină de mafioţi: Miron Cozma, Zaher Iskandarani, Adrian Năstase şi alţii şi alţii de aceeaşi factură. Să nu îi uităm pe fraţii Păunescu, singuri *"împroprietăriţi"* ai regimului Iliescu.

În pierderea vădită de viteză, Ion Ilici Iliescu îşi joacă ultima carte. Iosif Boda, şeful campaniei sale electorale, a declarat că Ion Iliescu va face deplasări în teritoriu în calitate de şef al statului, adică pe banii Preşedinţiei. Mai corect spus, maşini, SPP-işti, protocol. Totul pe banii contribuabililor. Ilici Iliescu nu s'a oprit aici. Darnic din banii statului, el aruncă bani pe unde se duce. Câteva zeci de mii la o bătrână, alte zeci de mii la un şomer. Nu din banii lui, ci din banii Preşedinţiei, adică ai Românilor aduşi la sapă de lemn de Ion Ilici Iliescu, urmaşul lui Nicoale Ceauşescu. Afirmaţia nu este fără acoperire. Cum spunea Ion Cristoiu, directorul cotidianului *"Evenimentul zilei"*, Ion Iliescu vrea să fie etern la Putere, un al doilea (oare?) Nicolae Ceauşescu.

În pierdere vădită de teren, Ion Ilici Iliescu s'a lansat într'o campanie murdară împotriva candidatului C.D.R, Emil Constantinescu. În acest sens, PDSR a confecţionat un clip electoral difuzat zilnic la posturile de televiziune de stat şi particulare. Înfierat este profesorul Emil Constantinescu, acuzat că ar dori să aducă moşierii şi pe Regele Mihai. Din fericire, cetăţenii sunt învăţaţi deja cu asemenea manipulări, ei ştiu cine a *"supt sângele poporului"*. Nu mai cred. Scenariile fabricate de maeştrii dezinformării ai lui Virgil Măgureanu alias Imre Asztalos, alias Mihai Mihăilă, alias....

Conştient că poziţia sa este periclitată, Ion Ilici Iliescu a găsit o ultimă soluţie: angajarea unor specialişti americani în campania electorală. Nimeni alţii decât cei care i-au asigurat un al doilea mandat lui Boris Nikolaevici Elţîn. Aceştia au fost implicaţi în aducera la putere a dictatorului Noriega în Panana, dar şi în afacera Watergate. Bineînţeles, sute de mii de dolari tot din banii publici.

Totul pentru Partidul-Stat şi Mafia care îl susţine pe Ion Ilici Iliescu. Să sperăm însă că Românii vor înţelege minciuna ridicată de Ion Ilici Iliescu la putere de lege. De acest lucru depinde viitorul lor, al nostru.

Secerătorii

—— Alexandru NEMOIANU ——

În Vara lui 1996, după o întrerupere de doi ani, am fost din nou în România. Ca de fiecare dată, reîntâlnirea şi reatingerea pământului care m'a primit a fost emoţionantă şi luminătoare, în adâncuri pe care doar le bănuiam, şi unde sunt destule îndoieli, lucruri pentru care trebue să mă căiesc şi lucruri pe care trebue să le îndrept dar şi certitudini şi, cred eu, stări bune.

Grijile, obligaţiile felurite şi curiozitatea m'au purtat în multe locuri dar timp mai mult am trecut în Bucureşti, în Banat şi în Ardeal.

Am putut vedea că Neamul Românesc se luptă cu bărbăţie şi înverşunare, prin fiecare şi prin toţi cei care îi alcătuiesc fiinţa semnificativă şi eternă, să supravieţuiască, să dea înainte şi să îşi recâştige demnitatea şi starea firească.

Sunt foarte multe greutăţi şi nevoi, sunt multe stări care nu sunt ce ar trebui să fie sau cum ar trebui să fie.

Vina acestui rău, care încă mai dăinuie, sunt deceniile de coşmar comunist, ale cărui umbre întunecate încă mai bântuie şi cei care au fost programaţi să facă rău şi nu ştiu să facă decât rău.

Dar nu este mai puţin adevărat că Neamul şi Ţara se trezesc, scutură de pe umeri şi pleoape urâtul, prind puteri pe zi ce trece, se dezmeticesc şi vădesc tot mai mult şi puterea şi voinţa de a lupta să îşi capete dreptul înapoi.

Este adevărat că în România sunt încă multe nevoi, sunt foarte multe de tocmit înapoi şi că, *"holdele sunt pline şi secerătorii puţini"*. Nu sunt mulţi bunii *"secerători"*, dar ei există, trudesc fără răgaz şi cu credinţă tare.

Rămân convins că cei mai mulţi şi vrednici *"secerători"* sunt în satele româneşti şi între ţăranii români pe ale căror palme tari se sprijină nădejdea de mai bine pentru ziua de mâine, aşa cum s'a sprijinit nădejdea de mai bine în ziua şi zilele care au trecut. Între ţăranii pentru care doar Dumnezeu a avut milă, respect şi încredere.

Asemenea vrednici *"secerători"* am aflat în satul strămoşilor mei dela poalelele Semenicului, în Borlovenii-Vechi. Un sat bănăţean de munte, mic, înconjurat de dealuri semeţe, păduri de fag şi brad şi mângâiat de apa iute şi cristalină a Nergănului (Nera, cum i-au spus *"domnii"*). În hotarul Borloveniul, întins până pe coama muntelui, sunt livezi şi păşuni şi mici ogoare aşezate în văi tainice, în care liniştea este nepătrunsă, aşa cum a fost aşeazată dela facerea lumii.

Pe locurile depărtate de vatra satului, mici şi anevoie de lucrat, oamenii trudesc cu încredere, încăpăţânare şi o anume voioşie care vădeşte nobleţe sufletească.

În Borloveni, oamenii sunt din nou liberi aşa cum au fost toţi străbunii lor, dela cnezii districtelor privilegiate din veacurile XIV-XV, la *"grănicerii"* veacurilor XVIII-XIX, oameni *"cu platoşă şi sabie"*, plătind cu sânge starea de libertate.

Peste măsură de impresionanţi sunt cei foarte tineri, copiii din Borlovenii-Vechi. Din cuibul lor de stâncă şi piatră ei sunt gata, mental şi volitiv, să întâmpine veacul care vine.

Îi am în faţa ochilor, în gând şi în rugăciune pe nepoţii lui *"taica"* Ion Bănuş, Alexandra şi George, cu ochii rotunzi, isteţi şi iscoditori, cu obraji dolofani, grei *"ca nişte cruci de piatră"* (cum ar spune poetul Ioan Alexandru). Îl admir pe Ianăş Sântion, înalt, subţire şi viguros ca o vargă de oţel, înzestar cu instincte vânătoreşti care vin dintr'un adânc pe care îl puteam doar bănui. Iar lor, li se adaugă atâţia alţii.

Cu unul dintre aceşti tineri, Isim Zamela, am făcut un drum, peste deal în satul vecin, Braezu, într'o dimineaţă, foarte devreme.

Am pornit la crăpatul zorilor mai mulţi într'o căruţă de munte (cocie) bine tocmită şi trasă de doi căluţi îndesaţi, vârtoşi şi cu inimă.

Am mers cu spor, urcând mereu, fără grabă, dar nici zăbovind şi felul în care acel fecior mâna caii, l-am aflat simbolic şi victorios.

Un fecior cuminte, cu ochi siguri şi calmi, limpezi şi fără patimă, tare, înţelegător, modest şi demn, el mâna caii cu mână sigură şi îi îndemna blând şi ferm, mergând harnic până ce în vârful dealului, unde trebuia să ajungem, soarele ne-a luminat cu faţa lui sfântă.

Sunt încredinţat că prin asemenea oameni tineri, Neamul Românesc şi ţara românească au viitor.

În România *"secerătorii"* sunt încă puţini, dar dacă toţi sunt la fel de vrednici şi asemenea celor din Borloveni, Doamne, cât sunt de frumoşi !

CU PRIVIRE LA "EXTREME"

—— Dumitru Tache FUNDA——

În revista *DILEMA* nr. 56 din 5-11 Ianuarie 1996, în articolul *"Extreme IV"*, Domnul Andrei Pleşu, prestigiosul nostru om de cultură, combătând *"partizanatul"* Domnului profesor Ion Coja, care merge până la *"enormitate"* afirmă: *"Că au fost omorîţi Evrei în România sub comanda legionară nu se demonstrează, ci se atestă prin documente. Domnul Coja ştie - ca toată lumea de altfel - că asemenea documente există, indiferent dacă aceasta ne place sau nu. Iar împotriva unor documente nu se poate mobiliza autoritatea nimănui, nici măcar aceea - importantă - a lui Petre Ţuţea".*

Aşa este. Cum însă nici autoritatea Domnului Andrei Pleşu nu poate constitui un argument dela sine convingător, ne-am fi aşteptat să ne furnizeze măcar un singur document, din multele pe care le invocă şi care au determinat ferma convingere cu privire la crimele comise de legionari împotriva Evreilor. Fiind unul dintre cei care au trăit în epoca respectivă, ştiu că a existat un singur *"document"*: fotografia apărută în presă în care figurau câteva cadavre atârnate în cârlige la abator, cu precizarea că erau Evrei omorîţi de legionari în timpul *"rebeliunii"*. Documentul a fost inclus şi în lucrarea *"Pe marginea prăpăstiei"*, opera lui Mihai Antonescu şi Eugen Cristescu. Presupunând că Domnul Pleşu nu-şi pierde timpul pentru publicaţiile *"confidenţiale"*, ne-am fi aşteptat să fi fost totuşi informat că, în *Expres magazin* nr. 13 din 1 Aprilie 1992 a fost publicat un comentariu sub semnătura prof. univ. Dr. Radu Eftimovici, cu titlul *"Pogromul dela abator"*, însoţit de facsimilul *"Desminţirii"* publicat în 1946 de ziarul *Dreptatea*, în timpul în care era judecat procesul în care apăruse ca inculpat principal Dr. veterinar Aurel Naghel, fostul director al abatorului. Documentul este semnat de un mare număr de salariaţi, de recunoscută probitate morală, prezenţi în acele zile la abator, precum: Dr. vet. Dumitru Adamovici, Dr. vet. Vasile Ionescu, Conf. dr. vet. Aurel Lupu, Dr. vet. Lazăr Ureche, Dr. vet. P. Nistor, numeroşi tehnicieni şi funcţionari ai abatorului. În această desminţire semnatarii afirmă că faptele menţionate în dosarul procesului cu privire la pogromul dela abator din zilele 21-13 Ianuarie 1941, ***"sunt de domeniul fanteziei"***.

Trecuseră numai cinci ani dela data pretinsului pogrom, deci, în ipoteza în care semnatarii documentului erau interesaţi să producă această desminţire întrucât şi ei puteau fi implicaţi în acest proces, Partidul comunist determinase intentarea acestui proces pentru a demonstra cât de monstruase au fost crimele comise de *"fasciştii din România"*, ar fi putut găsi câţiva martori care să recunoască existenţa pogromului. Neşansa partidului s'a datorat faptului că în 1946 nu apăruse Securitatea, iar în Justiţie erau magistraţi autentici.

În mod paradoxal, singurul martor care a făcut declaraţii pe placul partidului a fost Evreul maghiar Horvath, măcelar de profesie care, în vremea aceea, nici nu era salariatul abatorului. În schimb Evreul Segal, tinichigiu de meserie în activitate la abator, a declarat că el nu ştie să se fi petrecut la abator astfel de fapte. Precum era normal, directorul Nagel a fost absolvit de orice răspundere pentru fapte născocite de oamenii lui Antonescu.

În vara anului 1949, în ziua de Sfânta Maria, când ne aflam în temniţa dela Ocnele Mari, ni s'a aplicat un regim de izolare - nişte celule speciale - împreună cu Petre Ţuţea, Alexandru Constantinescu Constant, Petre Pandrea, Preotul Dumitrescu Borşa, Ion Victor Vojen şi Ion Boantă. Cu această ocazie Petre Pandrea, cumnatul lui Lucreţiu Pătrăşcanu şi mare adversar al Mişcării Legionare, ne-a făcut cunoscut faptul că, după ce a aflat din presă despre masacrele dela abator, în mare grabă s'a deplasat la faţa locului, în intenţia de a culege preţioase informaţii de care să se folosească pentru elaborarea unei lucrări, care să constituie un aspru rechizitoriu împotriva Mişcării Legionare. Spre marea lui dezmagire a constatat că la abator nu se întâmplase nimic. Perseverând, a aflat că era vorba de o abjectă inscenare pusă la cale de Ică Atonescu şi Eugen Cristescu, iar fotografia cu cadavrele în cârlige era trucată. Această informaţie, pe care noi am luat-o de bună, Petre Ţuţea a comunicat-o - probabil - şi Domnului Coja, iar acesta s'a folosit de ea în relatările d-sale.

Chiar dacă ar fi să credem că precizarea lui Petre Pandrea a fost făcută de circumstanţă, întrucât - între timp - în închisoare se împrietenise cu mulţi foşti legionari, în compania cărora se simţea foarte bine, nu este posibil să nu fie luat în consideraţie documentul apărut sub semnătura celor care, la vremea aceea erau salariaţii abatorului.

Făcând abstracţie de afirmaţiile fostului Şef rabin Mozes Rozen, care - cu deosebită patimă - a pus pe seama poporului român masacrarea a sute de mii de Evrei, ne întrebăm: cum este posibil ca Dl dr. Cajal, actualul preşedinte al Comunităţii Evreilor din România, care nu se poate să nu fi luat cunoştinţă de acel document, continuă să se refere la pogromul dela abator, aşa cum a făcut-o la ultima întâlnire dela Templul Coral?

Reputatul Şef rabin Şafran, care - la vremea aceea - păstorea imensa comunitate a Evreilor din România, deci cel mai indicat să fi cunoscut realităţile din acele timpuri, niciodată n'a pus pe seama poporului român astfel de masacre. Dimpotrivă, cu ocazia vizitei lui în România, anul trecut, apărând la televiziune, a impresionat prin justeţea declaraţiilor sale şi duioşia cu care s'a referit la frumoasa noastră ţară, la *"bunul şi blândul popor român"*.

În memoriile publicate de Şef rabin Şafran în Occident, se referă şi la o întâlnire de aproape două ore pe care a avut-o cu Corneliu Codreanu la Casa Verde, unde se dusese să-i aducă la cunoştinţă, printre altele, că fusese insultat de un legionar. Corneliu Codreanu, cu sinceritate, i-a cerut scuze pentru nesăbuita faptă, care contravenea spiritului Mişcării Legionare. Discuţia a fost lungă, s'au dezbătut probleme interesante şi s'au despărţit strângându-şi mâna, ca doi oameni care se respectă reciproc. Tot în aceste memorii, referindu-se la întâlnirile lui cu diferiţi demnitari din timpoul guvernării legionaro-antonesciane, rabinul Şef Şafran precizează că, în timp ce demnitarii antonescieni - precum prof. Alexianu - l-au tratat cu dispreţ, cei legionari l-au tratat cu respect. Acesta este deci adevărul trăit, constatat şi afirmat cinstit de Şeful religios al Comunităţii evreeşti de atunci. Cu privire la crimele dela abator, Dl. profesor Ion Coja s'a exprimat că, în calitatea sa de Român - şi nu în spiritul unui partizanat legionar - ar dori să nu fie reale. Dorinţa ar fi fost absurdă şi chiar ridicolă dacă ar fi existat documentul de necontestat care să ateste comiterea lor. Posibilitatea de a demonstra că toate aceste fapte oribile - puse pe seama legionarilor - sunt născociri diabolice, ar trebui, în calitate de Român, să fie dorinţa noastră a tuturor, inclusiv a D-lui Andrei Pleşu, întrucât, în ultimă instanţă, toate aceste crime se înregistrează în fişa contabilă la debitul poporului român şi, este foarte posibil ca, atunci când se va considera că suntem în situaţia economică de a ne putea onora şi acest debit, să se pretindă despăgubiri care ar putea fi foarte costisitoare, iar duşmanii noştri nu vor ezita să exploateze şi prejudiciul moral.

Cu ocazia evenimentelor dela 21-23 Ianuarie 1941, au fost totuşi câteva sute de victime, în special din rândurile legionarilor care mergeau cântând şi manifestând paşnic pe străzile din centrul Capitalei. În aceste grupuri de manifestanţi s'au tras rafale de mitralieră. Au mai murit şi cetăţeni care erau simpli spectatori. Se poate presupune că au căzut victime şi dintre Evrei, mai ales că, la vremea aceea, la o populaţie cu ceva peste un milion de cetăţeni bucureşteni, aproape două sute de mii erau Evrei. Or mai fi fost şi răzbunări personale şi crime pentru jaf comise de răufăcători, cărora evenimentele le creaseră nesperate condiţii pentru comiterea jafurilor şi actelor bestiale. ***În circumstanţe similare, pretutindeni în lume s'au produs astfel de erori.***

Cât priveşte sintagma *"rebeliunea legionară"*, presupun că numai ignoranţii şi cei de rea credinţă mai folosesc această formulă. De fapt, a fost o clasică lovitură de stat, bine regizată de generalul Ion Antonescu, după ce, cu câteva zile înainte fusese la Hitler, pe al cărui sprijin - la nevoie - putea conta, aşa precum de altfel, s'a şi întâmplat.

După demiterea generalului Petrovicescu, ministrul de interne, care a fost considerat responsabil de asasinarea maiorului Döring din Serviciul secret al armatei germane, în ciuda faptului că de ordinea publică răspundea ministrul adjunct, colonelul Rioşanu, omul lui Antonescu şi mare adversar al Mişcării Legionare, a urmat chemarea la Bucureşti şi demiterea tuturor prefecţilor legionari, în locul cărora au fost numiţi militari activi. Intenţiile generalului Ion Antonescu, care se afla sub nefasta influenţa a lui Mihai Antonescu, Rioşanu, Eugen Cristescu etc., erau deci mult prea evidente.

În aceste circumstanţe, conducerea Mişcării Legionare ar fi trebuit să înalţe steagul alb şi să declare retragerea dela conducerea ţării. Neprocedând astfel, s'au produs regretabilele evenimente de care Mişcarea a fost considerată singura răspunzătoare, cu efecte catastrofale pentru lumea legioanară, cu atât mai mult cu cât nici nu a avut posibilitatea să se apere.

În continuarea articolului *"EXTREME IV"*, Dl. Andrei Pleşu mai afirmă: *"Ar mai fi de discutat, de asemenea, de ce o formaţiune care pretinde a fi esenţialmente antibolşevică şi anticomunistă, ucide nu comunişti, ci liberali sau ţărănişti, reprezentanţi notorii ai democraţiei parlamentare?"*

Contemporani fiind cu atâtea crime politice comise la noi în ultimii şasezeci de ani de extremă dreaptă, de extremă stângă, precum şi de *"reprezentanţi notorii ai democraţiei parlamentare"*, care de fapt, le-au şi iniţiat în Decembrie 1933, în timpul guvernului liberal condus de I.G. Duca, în nici un caz nu ne vom transforma în apologeţii crimei politice, pe care o detestăm. Am făcut abstracţie de cazul Manciu, deoarece, precum se ştie, în ciuda influenţelor politice, Justiţia Română l-a absolvit pe Corneliu Codreanu de orice pedeapsă, întrucât l-a considerat în legitimă apărare.

Din citatul anterior rezultă că legionarii, în căutare de victime, în loc să le caute printre comunişti, s'au năpustit asupra liberalilor şi ţărăniştilor, *"reprezentanţi notorii ai democraţiei parlamentare"*.

Dl. Pleşu s'a referit - bineînţeles - şi la Armand Călinescu, *"ilustru"* reprezentant al democraţiei parlamentare dintre cele două războaie. Nu ştie oare Dl. Pleşu că regele Carol al II-lea, în Februarie 1938, pentru instaurarea sângeroasei sale dictaturi, s'a folosit de Armand Călinescu care, cu perseverenţă diabolică, a regizat monstruosul proces de înaltă trădare intentat lui Corneliu Codreanu în luna Mai 1938? În ciuda depoziţiilor martorilor Iuliu Maniu, general Antonescu, profesorii universitari Sextil Puşcariu, Eugen Chirnoagă, Nichifor Crainic, generalii Racoviţă, Petrovicescu etc., care au declarat în faţa instaţelor de judecată că îl consideră pe Corneliu Codreanu un mare patriot, incapabil de trădare, inculpatul, la insistenţele Camarilei regale, a fost condamnat la zece ani temniţă grea. A urmat mişeleasca asasinare din noaptea de 29-30 Noembrie 1938, ordonată personal de Armand Călinescu, conform declaraţiilor maiorului Dinulescu, cel care a executat ordinele lui Armand Călinescu. Au mai fost asasinaţi atunci încă 13 legioanari. Cu toţii au fost transportaţi la Jilava şi aruncaţi într'o groapă comună peste care s'a turnat o imensă placă de beton. Mai poate fi considerat acest ordinar asasin *"notoriu reprezentant al democraţiei parlamentare"*?

La 26 Noembrie 1940, legionarii care procedau la deshumurarea rămăşiţelor pământeşti ale lui Corneliu Codreanu şi ale celor 13 legioanri, văzând corpurile mutilate de acidul sulfuric care fusese turnat peste cei asasinaţi, s'au năpustit asupra celor care se aflau în celule şi i-au omorît. A fost un regeretabil act de răzbunare, neconform cu opţiunea creştin-ortodoxă a Mişcării Legionare. Este bine însă să se ştie că absolut toţi cei care au fost omorîţi la acea dată erau vinovaţi de odioase crime, unii pentrucă le-au ordonat, iar alţii pentrucă le-au executat.

Cazul Iorga - Magearu

Cei care au comis acest mostruos asasinat au provocat Mişcării Legionare cel mai mare rău. Chiar dacă se poate demonstra că au fost repudiaţi de conducerea Mişcării Legionare, oricum fapta s'a produs sub firma Statului Naţional-Legionar.

În anul 1993, Corneliu Coposu, marele Român care mi-a făcut onoarea să mă considere prieten, mi-a comunicat dorinţa de a mă putea vedea, întrucât are de discutat o problemă deosebit de importantă. Am făcut-o cu mare plăcere. Cu această ocazie, mi-a comunicat că redactorul şef dela *"Magazinul Istoric"*, Cristian Popişteanu, l-a rugat să scrie un articol cu privire la asasinarea profesorului Virgil Madgearu. I-a promis că-i va satisface dorinţa, însă înainte de a-l concepe, a dorit să stea de vorbă cu mine. Articolul, care reprezintă o amplă şi judicioasă prezentare a evenimentelor, a apărut în *Magazinul Istoric* din luna Septembrie 1993, p.3-4 şi cont. p.25.

În ziua de 27 Noembrie 1940, la orele 14,10, când se afla alături de Iuliu Maniu, au primit un telefon dela D-na Madgearu, care i-a informat că la orele 14,05 trei legionari l-au dus cu ei pe profesor. Era foarte alarmată. După multe investigaţii, preşedintele Maniu i-a telefonat lui Horia Sima, rugându-l să-l primească imediat pe secretarul său, Corneliu Coposu, care, procedând cu mare grabă, la orele 16 se afla în palatul Cantacuzino, sediul Consiliului de Miniştri. A fost imediat primit de Horia Sima, care era îmbrăcat în haine negre, flancat de doi legioanri îmbrăcaţi în cămăşi verzi. I-a comunicat lui Horia Sima dorinţa lui Iuliu Maniu de a fi informat dacă a fost arestat profesorul Madgearu. Horia Sima a făcut ochii mari, s'a uitat în stânga şi în dreapta la cei doi legionari, după care a întrebat: *"Cine l-a arestat pe profesorul Madgearu?"*

Corneliu Coposu mi-a declarat că n'a ştiut ce să mai creadă: a jucat Horia Sima scena ca un mare actor sau, cu adevărat, nu ştia nimic?

Era motivul pentru care, înainte de a concepe articolul, a dorit să ştie care sunt informaţiile mele cu privire la acel eveniment. I-am precizat că unul dintre cei doi legionari a fost bunul meu prieten, regretatul avocat Ion Boantă, dela care am aflat că, intr'adevăr, Horia Sima nu ştia nimic, fapt pentru care a plecat urgent pentru a interveni.

În cadrul articolului publicat în Septembrie 1993, la pagina 9, Corneliu Coposu precizează că în ziua de 1 Decembroe 1940, când se afla în casa lui Mihai Popovici din strada Sofia, Iuliu Maniu, după ce a respins diferitele explicaţii incropite de unii dintre cei prezenţi, a declarat următoarele: *"Iubitul*

Continuare în pag. 9

ADEVĂRURI ESCAMOTATE

Mihai STERE DERDENA

Ştiam de multă vreme că, în Războiul Civil din Spania (căruia comuniştii de pretutindeni îi spun Războiul Naţional-Revoluţionar al Poporului Spaniol), au mers să lupte, de partea lui Antihrist, peste 35.000 de comunişti din 54 de ţări. Ştiam, de asemenea, că 500 dintre aceşti voluntari erau membri ai P.C.R. (asta înseamnă, prin urmare, că istoricii şi politicienii noştri ne-au tot minţit prin minimalizarea pericolului comunist din România interbelică) şi au alcătuit unul dintre cele 6 regimente de artilerie. Mai aveam cunoştinţă că în fruntea acestui regiment s'a aflat Valter Roman, vechi comunist ilegalist şi tatăl lui Petre Roman, unul dintre politicienii apăruţi după 22 Decembrie 1989.

Însă nu ştiam că ofiţerul bolşevic Valter Roman, agent al Moscovei, aidoma celorlalţi lideri comunişti români de-atunci, a fost felicitat de însuşi Nicolae Titulescu pentru victoriile repurtate împotriva Crucii, pe câmpurile de luptă din Spania sfârtecată. Aveam să cunosc acest adevăr abia în August 1996.

La emisiunea televizată *"Viaţa partidelor parlamentare"* de Marţi 27 August 1996, Domnul Petre Roman, candidatul Uniunii Social-Democrate la preşedinţia României, a răspuns la două întrebări ce i-au fost adresate, în timp ce se găsea la Cluj-Napoca, de un contracandidat la aceleaşi alegeri prezidenţiale dela 3 Noembrie 1996.

Cum era şi de aşteptat, Domnia sa a respins intrebarea prin care era acuzat c'ar fi fost un prim-ministru demolator al economiei româneşti, încercând să demonstreze contrariul, că adică a făcut treabă mai bună decât succesorii săi, Theodor Stolojan şi Nicolae Văcăroiu.

Cealaltă întrebare viza obârşia comunistă a Domnului Petre Roman. Tatăl său, Valter Roman, s'a numărat - zicea întrebătorul - printre cei care - au implementat sistemul comunist în România. Valter Roman - mai menţiona întrebătorul - s'a evidenţiat, îndeosebi, în cursul Războiului Civil din Spania, luptând de partea comuniştilor. Delimitându-se de opţiunea politică a părintelui său, Domnul Petre Roman a declarat, pe de altă parte că Valter Roman a fost felicitat de Nicolae Titulescu, personal, pentru eroismul de care a dat dovadă acest comandant bolşevic în luptele din Spania anilor 1936-1939.

Sper foarte mult ca această dezvăluire extrem de importantă, făcută de Petre Roman la postul 1 al Televiziunii Române, să fi fost auzită de cât mai mulţi istorici falsificatori şi de numeroşii admiratori ai *"marelui"* diplomat.

În temniţă fiind, bădia Sebastian Erhan îmi deschidea ochii minţii, spunându-mi că Nicolae Titulescu se pusese pentru totdeauna în slujba francmasoneriei şi a comunismului. Auzind acestea, nu-mi venea să cred.

Calitatea de procomunist şi-a probat-o Titulescu în timpul Războului Civil din Spania. Atunci şi-a dat arama pe faţă, dezvăluindu-se un Titulescu net de stânga şi filosovietic, ajutându-i pe comuniştii spanioli şi pe voluntarii din cele şase brigăzi şi şase regimente internaţionale cu armament de calibru diferit. Iată, aşadar, unde ajungeau armele atât de necesare oştirii române.

Se tot vorbeşte că perioada interbelică a României a fost epoca cea mai prosperă din istoria naţională, însă nu se spune că tocmai în aceşti ani se manifesta o nepăsare de-a dreptul criminală faţă de nevoile armatei întru respingerea oricărui agresor. Aşa se face că în vara lui 1940, an de vârf în dezvoltarea economiei, armata română s'a aflat în extrem de ruşinoasa neputinţă de a se bate cu cei trei lupi care-au muşcat copios din trupul României. Ii erau insuficiente mijloacele de luptă şi de subzistenţă şi lipsea, la vârf, voinţa de a lupta, de a trage, măcar simbolic, nişte focuri de armă pentru apărarea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herţei, a Transilvaniei de Nord şi a Cadrilaterului.

Printre marii vinovaţi de această stare deplorabilă în care s'a aflat capacitatea de apărare a patriei s'a numărat şi *"marele"* Titulescu care s'a îngrijit mai mult de soarta Abisiniei, de normalizarea relaţiilor României cu cel mai agresiv stat (Uniunea Sovietică) şi de înarmarea comuniştilor voluntari din Spania, printre care s'au aflat şi mulţi Români, conduşi de Valter Roman.

CU PRIVIRE LA "EXTREME"

Urmare din pag. 8

meu prieten apropiat şi colaborator nu a fost suprimat nici de studenţii săi, ca răzbunare pentru severitatea lui didactică, nici de inamicii personali, ci este, mai mult ca sigur, victima unei urzeli criminale care conduce la organele represive hitleriste. El este de mult în obiectivul acestor organe". Cu ani în urmă, în Parlament, când A.C. Cuza l-a omagiat pe Hitler, profesorul Madgearu a ripostat, declarând că ar dori ca acest nume să nu mai fie pronunţat în Parlamentul României. Dată fiind importanţa acestor afirmaţii, l-am rugat să fie consemnate în articol. Mi-a satisfăcut dorinţa.

Cât despre asasinarea profesorului Nicolae Iorga, chiar dacă la vremea aceea era socotit dintre principalii autori morali vinovaţi de condamnarea şi instigarea la asasinarea lui Corneliu Codreanu, nimeni din conducerea Mişcării Legionare nu s'ar fi gândit să facă din el un martir.

Legionarii care au comis crime pentru răzbunarea asasinării lui Corneliu Codreanu şi a sutelor de fruntaşi ai Mişcării Legionare, conştienţi de gravitatea păcatului, s'au predat pentru a suporta consecinţele faptelor lor. Nicolae Iorga şi Virgil Madgearu fiind bine cunoscuţi ca mari adversari ai Germaniei hitleriste, nu numai Iuliu Maniu a pus pe seama Serviciilor secrete germane comiterea acelor asasinate.

Nedumerirea Domnului Pleşu cum că legionarii, mari anticomunişti, nu au provocat victime în rândul comuniştilor îmi pare cel puţin bizară. Legionarii nu aveau de ce să se răzbune pe comunişti la vremea aceea. Zecile de mii de victime provocate legionarilor, cărora în închisori comuniştii le-au aplicat un regim şi mai tiranic, s'au produs mult mai târziu. Legionarii supravieţuitori nu numai că nu doresc să se răzbune ci, dimpotrivă, doresc să contribuie la reconcilierea naţională prin iertare, reconciliere atât de necesară pentru redresarea noastră morală şi chiar economică.

Consecvenţa anticomunismului legionar a fost cu prisosinţă demonstrată prin participarea lui Ion Moţa, Vasile Marin, Gheorghe Clime, Alexandru Cantacuzino, Preot Ion Dumitrescu Borşa, Nicolae Totu şi Bănică Dobre la luptele din Spania, ţară în care comunismul internaţional intenţiona să instaleze un important cap de pod, de unde să declanşeze revoluţia pentru comunizarea Europei. Cu toţii erau distinşi intelectuali şi foarte apropiaţi colaboratori ai lui Corneliu Zelea Codreanu. Acolo, la Majadahonda, s'au jertfit Ion Moţa şi Vasile Marin luptând pentru salvarea valorilor universale creştine. Gheorghe Clime, preşedintele Partidului Totul pentru Ţară, Alexandru Cantacuzino, Nicolae Totu şi Bănică Dobre - din ordinul lui Carol al II-lea - au fost asasinaţi în închisoarea dela Râmnicu Sărat în noaptea de 21-13 Septembrie 1939.

Ion Moţa, în scrisoarea testament adresată părinţilor, în dorinţa de a le uşura suferinţele le-a scris: *"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos! Se clătina aşezarea creştină a lumii! Puteam să rămânem noi nepăsători?*

Nicolae Iorga în *"Oameni care au fost"* 1938 a consemnat: *"Luptând pentru credinţa lor creştină şi pentru cinstirea poporului lor, pentru ce este etern scump şi curat în latinitatea nebolşevică, doi tineri români, doi băieţi viteji, Moţa şi Marin au căzut înaintea Madridului apărat de roşii".*

Da! Ion Moţa şi Vasile Marin s'au jertfit pentru credinţa lor creştină şi pentru cinstea poporului român, nu în scopul meschin al unei demagogii politice. Acum, când este mult prea evidentă semnificaţia jertfei celor *"Doi cruciaţi români ai secolului XX"*, precum i-a numit marele profesor Simion Mehedinţi, comemorarea lor anuală pe plan naţional ar putea contribui la mărirea patrimoniului moral al neamului nostru. Cred că nici un alt popor nu ar fi ratat ocazia de a pune în valoare semnificaţia acestei jertfe. Probabil că aşa s'ar fi întâmplat şi la noi dacă cei doi nu erau membri de frunte ai Mişcării Legionare. Dimpotrivă, chiar oficierea unui discret parastas pentru pomenirea lor constituie, pentru duşmanii legionarilor, un bun pretext pentru a trâmbiţa iminenţa pericolului de rivitalizare a Mişcării Legionare.

Nu domnilor! Nu se urmăreşte aşa ceva. Unele teribilisme, care nu sunt în asentimentul nostru, contribuie la minimalizarea semnificaţiei unui fenomen care, între cele două războaie, a fost determinat de drame reale şi de nevoi autentice, din moment ce - vorba Domnului Pleşu - *"capete strălucite ale culturii noastre au aderat la programul legionar".*

Noi, cei foarte puţini rămaşi din cei foarte mulţi care am fost cândva, la vârsta la care ne aflăm - septua, octo şi chiar nonagenari - nu dorim decât să contribuim la cunoaşterea adevărului istoric, la încetarea ariei calomniilor, datorie de conştiinţă pentru cinstirea memoriei lui Corneliu Codreanu, Ion Moţa, Vasile Marin şi a tuturor martirilor noştri, care au dorit să facă din ţara noastră: *"o ţară frumoasă ca soarele, puternică şi temătoare de Dumnezeu".*

Cu privire la procesul dela Nurenberg nu mi dau seama cum ar fi putut să fie considerată Mişcarea Legionară organizaţie de tip fascist, din moment ce sorgintea ei, din cea mai autentică spiritualitate şi tradiţie românească, este atât de evidentă. Importanţa hotărârilor procesului dela Nurenberg rezidă în constatarea că, în timpul în care Germania hitleristă pusese stăpânire pe întreaga Europă, legionarii nu numai că nu au colaborat cu naziştii ci, dimpotrivă, au fost internaţi în lagărele dela Bunchenwald şi Dachau. A fost astfel spulberată şi infama calomnie că Mişcarea Legioanră ar fi fost un fel de *"coloana a 5-a hitleristă".*

Antisemitismul legionar, despre care se face atâta caz, şi care - de fapt - nu poate fi contestat, este lesne de demonstrat că nu a avut nimic comun cu ura de rasă; a fost o luare de atitudine întrucât, la vremea aceea, Evreii puseseră stăpânire pe cele mai importante sectoare ale economiei noastre şi determinau o nefastă influenţă în viaţa politică prin corupţie.

Universităţile dela Iaşi, Chişinău şi Cernăuţi erau invadate de studenţi evrei, faţă de care studenţii români, ale căror posibilităţi materiale erau extrem de reduse, se aflau în netă inferioritate numerică.

Naţiunea română, abia ieşită din prelungirea evului mediu în prima jumătate a secolului XIX, îşi crea dreptul de a forma o pleiadă de intelectuali autohtoni, prin care spiritualitatea şi tradiţiile noastre să pătrundă în cultura universală. Dacă ar fi să aruncăm anatema asupra celor care au propovăduit ***acest gen de antisemitism***, ce s'ar întâmpla cu marele nostru poet Mihai Eminescu, cu marii profesori Nicolae Iorga, Simion Mehedinţi, A.C. Cuza, Nicolae Paulescu şi alţi mulţi distinşi reprezentanţi ai culturii noastre?

Că nu putea fi vorba de ură de rasă o dovedeşte şi comportarea legionarilor faţă de Evreii cu care au pătimit în închisorile comuniste. Legionarii, mai tineri şi mai valizi, *"cu multă omenie au venit în ajutorul Evreilor care s'au aflat în suferinţă"*. Sunt mulţi foşti deţinuţi politici evrei care au făcut mărturisiri în acest sens, precum Nicolae Steinhardt, Wurnbrand şi, dacă nu mă înşel, chiar Domnul Max Bănuş.

Oricum, a vorbi acum despre recrudescenţa antisemitismului în România mi se pare ridicol, dacă nu este cumva vorba despre o detestabilă diversiune. Au dispărut de mult cauzele care l-au determinat în trecut.

Ştim că este foarte profitabil pentru unii să contribuie, cât mai mult posibil, la defăimarea Mişcării Legionare. Este cea mai facilă modalitate de a-ţi vedea *"opera"* publicată, iar o oficină de tip mafiot cu multiplele ei posibilităţi, te face să devii o aparentă valoare.

După frumoasa noastră Revoluţie, ne-am aşteptat ca istoricii noştri să considere ca o obligaţie de conştiinţă contribuţia lor obiectivă - fără prejudecăţi şi patimă - la restabilirea adevărului istoric, în special cu privire la evenimentele din ultimele şapte decenii. Speranţe deşarte! Istoricii noştri precum Ion Scurtu, Cornea, şi Cristian Popişteanu, dovedesc un zel şi o patimă deosebită, în mod special pentru mistificarea evenimentelor în care a fost implicată Mişcarea Legioanară. Victor Ionescu, istoricul televiziunii române, membru marcant din conducerea acestei instituţii, în luna Ianuarie a acestui an, comentând - cu deosebit patos - cele petrecute în timpul *"rebeliunii legionare"* din 1941, inclusiv *"pogromul dela abator"*, a mai adus la cunoştinţa opiniei publice o ştire senzaţională: Dumitru Groza, fostul conducător al Corpului muncitoresc legionar, era omul N.K.V.D.-ului, însărcinat să introducă în Mişcarea Legionară un număr cât mai mare de comunişti. Pentru apreciabila lui comportare cu ocazia evenimentelor dela 21-23 Ianuarie 1941, Statul sovietic i-a acordat binefacerea unui confortabil azil politic. Mare ruşine!!! După un refugiu de câţiva ani în Germania, unde a fost internat în lagăr, în 1941 a revenit în ţară ca să participe la lupta împotriva comunismului. În luna Mai 1948, a fost arestat. Câţiva ani i-am petrecut împreună în sinistra temniţă dela Aiud, de unde am fost eliberaţi în 1964, pe baza decretului general de graţiere a deţinuţilor politici. Foarte suferind şi aproape orb, continuă să trăiască în oraşul Hunedoara. Ar fi cazul ca Domnul Victor Ionescu să-l viziteze ca să-şi ceară scuze, pentru a evita un eventual proces de calomnie. Nu o va face însă, întrucât ştie că cei care îi calomniază pe foştii legionari se bucură de o anumită imunitate. Va prefera, deci, să beneficieze de profitul ce i se cuvine.

Suntem însă convinşi că intelectualii noştri autentici nu au nevoie de un astfel de profit. Iată de ce ne-am fi aşteptat ca prestigioşii reprezentanţi ai inteligenţei noastre, care ar trebui să lumineze calea pentru ieşirea poporului român din întunericul în care s'a aflat o jumătate de veac, să analizeze cu profunzime şi obiectivitate fenomenul legionar, care a determinat un crez pentru care zeci de mii de tineri valoroşi s'au jertfit, suportând - cu resemnare creştinească - suferinţele cumplite şi de lungă durată.

Corneliu Codreanu, care a fundamentat doctrina legionară pe principiul moralei creştine şi a sacrificiului personal în interesul Cetăţii, a dorit să contribuie la redresarea morală a Neamului nostru şi la eradicarea practicilor levantine din viaţa politică a Ţării.

Istoricul de mâine, într'o perspectivă mai largă, nefiind sub influenţa nefastă a propagandei comuniste care, în bună măsură, a reuşit să ne falsifice istoria, nădăjduim că va prezenta şi fenomenul legionar în adevărata lui lumină.

Dumitru Tache FUNDA

O PROPUNERE BENEFICĂ PENTRU ION ILIESCU

După pierderea alegerilor din Noembrie anul acesta şi izgonirea lui din Palatul Cotroceni, îi propun lui Iliescu să-şi umple timpul binecuvântatei pensionări, după o viaţă de îndelungată activitate revoluţionară prin desăvârşirea studiilor moscovite cu o teză de doctorat cu tema: *"Ciomăgeala minerească din 13-15 Iunie 1990 din Piaţa Universităţii Bucureşti - aplicare creatoare, originală a teoriei revoluţionare marxist-leniniste a luptei de clasă în perioada de tranziţie dela socialismul multilateral dezvoltat la societatea demenţei originale şi înaintarea neabătută a României spre comunism".*

În urma elaborării acestei epocale opere, propun Academiei Române să îl primească în rândurile ei, în locul rămas vacant prin moartea (între timp) a regretatului academician sovietic Saşa Bardenko (alias Alexandru Bârlădeanu), vechiul şi noul tovarăş de luptă revoluţionară.

Andrei-Iustin HOSSU

ALEXANDRA NECHITA

"TÂŞNIRE SPRE UNIVERS"
(Pictură modernă)

Gheorghe RĂDULESCU

Alexandra Nechita, moldoveancă din oraşul Vaslui, s'a născut la 27 August 1985, stabilită actualmente în apropierea oraşului Los Angeles, California, U.S.A., are în momentul de faţă 11 ani, remarcându-se dela această vârstă fragedă ca o pictoriţă formată, a cărei perspectivă, după cum se constată, este de o reală şi autentică valoare artistică.

Talentul genial al Alexandrei Nechita şi-a pus pecetea pe multe şi variate tablouri din expoziţiile pe unde a trecut, New York, Chicago şi alte mari oraşe din Statele Unite şi Europa. Având expoziţia în oraşul Chicago, în prestigioasa sală *"Merrill Chase Galleries"* dela Water Tower din centrul oraşului, am avut prilejul de a o vedea şi admira. *"O adevărată ţâşnire spre univers"* exprimă compoziţiile acestui copil minune, care în loc să se joace în orele libere când vine dela şcoală, ea creează valori inestimabile, recunoscute de critica artei plastice internaţionale. Pictura Alexandrei Nechita este cu adevărat o desăvârşită artă, o artă care s'a perfecţionat pe un parcurs de 2-3 ani (dela vârsta de 8 la 10-11 ani).

Analizând compoziţia, perspectiva şi culoarea, se descoperă un sens care vrea să depăşească momentul pictural prezent. Desigur că se pot observa unele influenţe cubiste ale lui Pablo Picasso şi fauviste ale lui Henri Matisse, cu toate acestea pictura Alexandrei Nechita se distanţează de creaţiile acestora, datorită viziunii, adâncimii elementului expus, combinaţiei în traiectoria trasată şi culorilor.

Dar iată câteva titluri din picturile Alexandrei Nechita: *"Maximillian"* (Maximillian), *"Sharing Moments"* (Momente împărtăşite), *"My Gardener"* (Grădinarul meu), *"Little Wooden Horsey"* (Micul căluţ de lemn), *"True Love"* (Iubire adevărată), *"Sunflower Fields"* (Câmpuri de floarea soarelui), *"Release the Peace"* (Eliberarea păcii), *"The Ballerina"* (Balerina), *"Apple Planet"* (Planeta măr), *"Pistachio Flowers)* (Flori de fistic), *"Moody Guitarist"* (Ghitaristul trist), *"Spring Love"* (Iubire de Primăvară), titluri şi litografii extrase din elegantul volum de artă, (multe dintre ele au figurat şi în sala expoziţiei), volum care poartă titlul *"Outside the Lines"*, Paintings by ALEXANDRA NECHITA, Foreword by Charles Osgood, C.B.S. News.

Pictura Alexandrei Nechita se apropie nu numai de Pablo Picasso, dar şi de Wasilly Kandisky, însă mai puţin de aceea din cadrul Grupării *"Blaue Reiter"* ci mai mult de aceea din perioada Picturii *"Abstracte"* (de ex. Compoziţie abstractă sau Compoziţie roz), elemente apropiate de pictura Alexandrei Nechita întâlnim şi la Gino Severini (Dansatoarea) sau la Fernand Léger (Contraste, Compoziţie), apropieri sunt şi la Jean Miro (Noctură, Doamnă Albă sau Violetul lunii). Urmărind cu atenţie pictura Alexandrei Nechita, observăm cu satisfacţie incursiunea unui creator condus de forţa creaţiei, de un mare talent, având o originalitae ieşită din comun, nu voită, nu forţată, ci impusă de o inspiraţie pe care nu o pot avea decât spiritele înzestrate cu har divin.

Bineînţeles că valoarea unui tablou nu constă în dimensiunile lui, totuşi execuţia picturilor Alexandrei Nechita, unele dintre ele uşor supradimensionate lasă ochiul avizat să alunece şi să culeagă profunzimi sufleteşti înscrise prin desen şi culoare, rar întâlnite, mai cu seamă dacă ne gândim la cei 11 ani pe care îi are, când copiii de vârsta ei au alte preocupări impuse de sfârşitul pubertăţii şi începutul adolescenţei.

Presa americană, impresariatele, reporterii, mass-media în general au înregistrat acest fenomen, bineînţeles nu numai pentru a releva şi ilustra descoperirea unui mare talent, a unui copil minune, dar odată cu aceasta şi sursele de venit care pot deriva din această descoperire. În ziarul *"The Nation's Newspaper"* din 27 Iunie 1996, a apărut pe jumătate de pagină portretul Alexandrei Nechita, proiectat pe un tablou de-al ei, iar dedesubtul imaginii stă scris: *"Prodigy with paint: Alexandra Nechita, 10 with one of her Works,* ***Sunflower Fields****, at the Dyansin Art Gallery în New York* (Minune în culori, Alexandra Nechita, în vârstă de 10 ani, cu una din lucrările sale, ***Câmpuri de floarea soarelui***, a Galeriei de Artă Dyansin din New York).

Adevărul este că Alexandra Nechita, aşa cum se poate uşor intui, îşi urmează un drum propriu condus pe căi încă insesizabile pentrucă este greu de sesizat atât de timpuriu evoluţia acestui talent precoce la numai 11 ani. Sperăm că Alexandra Nechita va trece cu mare succes toate etapele din viaţă, rămânând în analele Istoriei picturii moderne româno-americane un simbol şi un act de referinţă printre marile valori ale lumii.

ÎN NUMELE VICTIMELOR COMUNISMULUI

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI
WASHINGTON D.C.

În ciuda considerabilelor diferenţe politice, Preşedintele Clinton şi reprezentantul congresului Newt Gingrich au fost de acord într'un punct de vedre: ar trebui să fie un memorial în Washington pentru nenumăratele victime ale comunismului.

Pentru aceasta, Dl. Gingrich a susţinut şi preşedintele a semnat încă din 17 Decembrie 1993 legea publică 103-199 care autorizează construcţia Memorialului Internaţional pentru cele peste o SUTĂ DE MILIOANE de victime ce au fost în mod deliberat omorîte de dictatura comunistă din Uniunea Sovietică, China, Cambodgia, Vietnam, Estul Europei şi Cuba, începând cu Revoluţia Bolşevică în 1917. Asasinate ce continuă şi astăzi în China şi alte ţări comuniste.

Acest memorial prezintă o garanţie că acest fel de crime fără precedent împotriva umanităţii vor rămâne de neuitat fiind un mijloc direct de informare, cercetare şi educare a vizitatorilor capitalei Statelor Unite, în particular a persoanelor tinere.

În vederea completării datelor privind pe cei ce au suferit şi victimele din ţara noastră, solicităm ajutorul tuturor organizaţiilor naţionale şi internaţionale româneşti, precum şi cetăţenilor români sau de origină română din ţară şi străinătate.

Deoarece în ţara noastră aspectul crimelor comunismului a fost foarte variat, e necesar să avem date precise, pentru a putea contribui la organizarea Memorialului din partea română.

I. Lista de deţinuţi politici

1.0. Arestaţi şi asasinaţi pe drum spre locul anchetei,

2.0. Arestaţi şi condamnaţi:

2.1. La moarte;

2.1.1. executaţi;

2.1.2. neexecutaţi,

2.2. Arestaţi, condamnaţi şi morţi în timpul executării pedepsei,

2.3. Arestaţi şi morţi în timpul anchetei (torturaţi-bătuţi cu saci de nisip, capra, două beţişoare etc., etc.),

2.4. Arestaţi fără forme, anchetaţi sau neanchetaţi, împuşcaţi şi expuşi pe străzi după împuşcare,

2.5. Arestaţi şi ţinuţi în închisoare fără sentinţe de condamnare, morţi în detenţie.

3.0. Domiciliu obligatoriu;

3.1. foştii condamnaţi politici;

3.2. prin transferări masive de populaţie dintr'o regiune în alta (ex. din Banat în Bărăgan etc.)

4. Asasinaţi prin accidente în ţară sau străinătate; răpiţi din străinătate şi asasinaţi în ţară; dispăruţi fără urmă etc., etc.

Cei ce cunosc nume concrete, rude apropiate, prieteni ce au făcut parte din una din categoriile de mai sus, îi rugăm să ni le comunice. De asemenea, în ipoteza în care există şi alte categorii decât cele enunţate de noi mai sus, vă rugăm de asemenea să fie completate şi să primim date corespunzătoare.

Rugăm să ne scrieţi cu detalii locul unde s'au produs actele criminale, nume complete ale persoanelor implicate, eventual data naşterii, a arestării sau dispariţiei, felul în care au fost asasinaţi, numele persoanelor care i-au cunoscut, partidul sau organizaţia din care au făcut parte etc., etc.

Vă rugăm să trimiteţi aceste date pe adresa: **UMRL - Filiala USA pentru Memorialul Victimelor Comunismului, Dan Novacovici, 354 Franklin Ave. Princeton, N.J. 08540, tel. (609) 924-2684, or fax (609) 683-7907.**

În numerele viitoare vă vom solicita idei şi propuneri pentru organizarea interioară a spaţiului ce va fi rezervat ţării noastre cât şi cărţi scrise, filme şi materiale necesare pentru biblioteca memorialului.

Cu mulţumiri,

Dan NOVACOVICI

INFORMAŢII INEDITE PRIVIND POETUL RADU GYR

Cine nu cunoaşte profunda şi subtila poezie a poetului Radu Gyr, pe care zeci de mii de osândiţi la temniţă, pe nedrept marea majoritate, se alinau cu versurile lui?

Pentru poemul *"Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane"*, a fost condamnat la moarte şi ţinut în lanţuri, până la comutarea pedepsei în muncă silnică.

De loc din Câmpulung Muscel, absolvea cu succes Facultatea de Litere şi Filosofie din Bucureşti, unde va funcţiona o serie de ani, în calitate de cadru didactic. Lansat încă din 1914, cu *"Linişti de schituri"*, apoi *"Cercul de lumină"* (1918), subtil şi doct traducător din Goethe, Baudelaire, Verlaine, obţine numeroase premii, printre care şi premiul Academiei Române *"Adamachi"*, în 1930.

Făcând parte din pleiada de intelectuali, ca Nae Ionescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, Petre Ţuţea şi mulţi alţii, care s'au încadrat în mişcarea legionară, Radu Gyr este întemniţat şi după evenimentele din Ianuarie 1941.

În acest cadru, folosim câteva materiale inedite de arhivă, privind acest mare poet şi patriot. În dosarul nr.124 (1941), din fondul Ministerul Justiţiei, aflat la direcţia generală a Arhivelor Statului din Bucureşti, se află memoriul lui Radu Demetrescu-Gyr, profesor şi scriitor, adresat mareşalului Ion Antonescu, din penitenciarul Braşov, datat 15 Noembrie 1941. Din memoriu desprindem că: a beneficiat la 15 Iulie 1941 de decretul-lege nr.2054, privind suspendarea pedepsei. La 11 August 1941, se prezintă la Regimentul 2 Dorobanţi-Vâlcea, căruia îi aparţinea. La 20 August 1941, intră în luptă pe frontul din sectorul Odessa. Soldatul T.R., Radu Demetrescu-Gyr, dă dovadă, în cursul luptelor, de spirit de jertfă şi purtare ireproşabilă. După câteva zile dela căderea Odessei, regimentul s'a întors pentru odihnă şi refacere la Râmnicu Vâlcea. Dar peste câteva zile, poetul este arestat de pe stradă, adică la 9 Noembrie 1941 şi dus la penitenciarul Braşov. A fost jignit, brutalizat şi dezbrăcat de către căpitanul Simoiu, Gyr fiind după cum arătam mai sus, laureat al Academiei Române (f.12-14).

Mareşalul Ion Antonescu, nu numai că nu-l eliberase pe poet, dar se adresează *"foarte urgent şi personal"* Ministerului Justiţiei, pe data de 27 Noembrie 1941, să fie traşi la răspundere, pentrucă Gyr era condamnat la 12 ani şi nu intra în prevederea Decretului-Lege, care se referea numai la cei condamnaţi până la 5 ani.

Mareşalul, îi întreba cum alţi condamnaţi, pe 3 luni ori un an, n'au beneficiat de eliberare, iar Gyr, care avea 12 ani şi a comandat personal de pe terasa Teatrului Naţional, asaltul asupra telefoanelor (Min. Justiţiei, dos.124 (1941), f.33) a beneficiat. Cerea urgent, să fie pedepsiţi cei vinovaţi, iar Gyr să rămână întemniţat.

După cum se ştie, poetul a mai stat mulţi ani în temniţă, mai ales sub comunişti şi a lansat alături de Nichifor Crainic, Zahu Pană şi mulţi alţii, poezia combativă din detenţie.

Socot că amănuntele pe care le-am furnizat, contribuie la biografia tumultuoasă şi tragică a acestui mare poet, care a trăit în perioada 1905-1975 şi care poate fi un îndemn mai ales pentru tânăra generaţie, care nu cunoaşte în suficientă măsură istoria poporului român.

Nicoleta CIACHIR
doctorand-filologie
Universitatea Sofia

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

AL. MIHALCEA

JURNAL DE OCNĂ

EDITURA ALBATROS

La sfârşitul cărţii sale care numără peste 400 de pagini, Alexandru Mihalcea, cu decentă modestie notează: *Cartea asta, n'ar fi trebuit, poate, scrisă niciodată. Nu sunt romancier, n'am fost nicicând în stare să construiesc o ficţiune... La ce-ar sluji să scrii pentru cei care au trecut pe acolo? Ei sunt oricum iniţiaţi. Ceilalţi ori nu pot înţelege, ori - şi mai rău - nu vor să afle.*

Este total greşit. Cartea trebuia scrisă. Apariţia ei este mai mult decât folositoare, pe ideea pe care am promovat-o în paginile acestui ziar şi am preluat-o şi în cartea mea ***Din Ţara lui Cain***, aceea că poporul român are nevoie de o istorie corectă a acelor ani de întuneric, pentru viitoarele generaţii cel puţin. Iar cei ce au asistat pasivi la înfăptuirea terorii de aproape jumătate de secol să nu pretexteze că nu au ştiut.

Am aflat în 1995 de apariţia acestei cărţi, am încercat s'o cumpăr prin intermediul prietenilor din ţară şi n'am găsit-o, ceea ce e un semn bun. În sfârşit, am intrat în posesia ei, recent mi-a fost trimisă de autor, pentrucă spune el, amândoi am trecut prin acel *vestibul al iadului*.

Trebue să admit că aşteptarea de a citi cartea a meritat şi a fost compensată de plăcerea dureroasă a lecturii. A.M. are dreptate, nu e un volum de ficţiune deşi în multe pagini se simte din plin şi acest talent până acum, din nefericire, nefolosit. *Jurnal de ocnă* este cea mai interesantă carte despre închisorile politice româneşti, citite de mine până în prezent. Am folosit adjectivul *interesantă* cu intenţie vădită, deoarece nu vreau să o compar cu calităţile şi defectele altor cărţi pe aceeaşi temă.

În exil s'au scris multe pagini despre aceste închisori, foarte documentate, cu nume şi date impresionante mai ales ţinând seama că totul s'a bazat pe memorie. În ocnele politice din România o bucăţică de creion sau hârtie însemnau moartea. Cărţile apărute în afara graniţelor ţării au avut ca scop principal informarea indolenţilor din Vest asupra tragediei ce se desfăşoară sub nasul lor. S'au scris pagini despre închisori, proaste şi insultătoare, şi în timpul dictaturii, cum a fost cazul acelui Caloian sau, mai vechi, Drum fără pulbere. S'a scris şi ceva literatură, ficţiune, despre acest subiect, nu de prea înaltă calitate.

Însă careta lui A.M. se evidenţiază prin efortul pe care-l face autorul de a dezvălui mecanismul social şi psihologic care a dus la aceste tragedii din închisori şi, prin extensie, în toată Ţara. De aceea spune... *am avut impresia că teroarea şi teama mergeau fizic pe trotuar, se vâră prin lume, păşesc lângă mine...* Folosind experienţa sa personală, de *numai* patru ani, cum de câteva ori menţionează el cu ironie, Mihalcea analizează fenomenul întocmirii dosarelor bazate pe delaţiune, pe note informative în care mulţi căutau să parvină călcând pe destinele distruse ale celor din jur.

Important este că volumul se ocupă, foarte judicios, de vina întregului sistem adus din import şi impus cu tancuri şi mitraliere care trebue judecat în adevărata lumină, inclusiv cu colaboraţionismul la scară naţională. Vina membrilor fostei dictaturi e mai gravă decât genocidul de care s'a făcut atâta vâlvă şi nu a dus până la urmă la nici un fel de pedeapsă.

Mihalcea demonstrează clar că genocidul dictaturii... *e mai grav decât să ucizi un om sau o mie... deoarece... este agresarea fiinţei biologice şi a sufletului întregii naţii. Cartea îi acuză documentat pe foştii potentaţi şi slugile lor că... au ridicat ca nişte automate mâna şi au votat... pentru batjocorirea femeii devenită animal de montă, pentru vânzarea pe nimica toată a roadelor pământului românesc, pentru crearea unui uriaş aparat de măsură şi control al gândurilor şi conştiinţelor. Prin ce au făcut ca şi prin ce n'au făcut, au favorizat întinderea peste ţară a linţoliului de moarte ţesut din minciună, din foame, frică, frig şi întuneric. Aceasta este adevărata lor vină şi pentru aceasta ar trebui să plătească, dacă vor plăti...*

Autorul, fiind produsul şi victima infamului articol penal 209, prin care zeci de mii de nevinovaţi au intrat în spatele ţarcurilor de sârmă ghimpată, cu inteligenţă şi luciditate face distincţie între foştii politicieni care au sfârşit prin închisori şi masa de deţinuţi creată exclusiv pentru a crea teroare la nivel naţional.

...Noi suntem, la scara naţiunii, al doilea val mare mânat spre ţarcuri. Primul a fost tocat la canal... dela temelia căruia arheologii viitorului vor scoate odată şi-odată schelete fără nume. La Aiud, unde oamenii au mâncat var de pe pereţi, de foame, şi la Sighet. Au pierit atunci marii intelectuali ai ţării, cei mai destoinici militari, flamura clasei politice. Noi suntem altceva, noi facem pasul dela individualitate la număr. Noi suntem statistică. Unii nici nu ştiu ce caută acolo...

Pe acel articol 209 din codul penal, cu o vitriolică ironie, Mihalcea îl categoriseşte ca fiind... *pur şi simplu genial, cu el poţi să-l condamni până şi pe un orb pentru crima de privire duşmănoasă, cu coada ochiului, către stema partidului...*

O altă calitate a cărţii lui Mihalcea este observaţia, analiza celor mai minuscule fapte. Undeva, el scrie, pe bună dreptate, că e o lipsă a noastră că nu avem, ca Francezii, o literatură a observaţiei în sine. În cartea lui, această lipsă este compensată prin pasaje excelente, care aruncă o lumină reală asupra celor întâmplate în ocnele româneşti.

...Dacă pe porţile negre ale Gherlei sau în groapa dela Jilava n'ar fi intrat decât sfinţi, n'ar fi fost închisori ci peşteri ale anahoreţilor şi nu păcatele omeneşti ori viciile unor pensionari sau, dimpotrivă, ireala sfinţenie a altora le sacralizează, ci imensa cantitate de suferinţă comună, jugul purtat sub biciul comunismului. Au existat homosexuali în închisoarea politică? Sigur că au existat, cei care au practicat viciul afară l-au practicat şi înăuntru... Lingăii din afară au fost lingăi şi înăuntru. A absolutiza ar fi o prostie, dar tot o prostie ar fi să credem că în toţi s'au operat conversiuni de tip becketian. Unii şi-au pierdut, pentru totdeauna sufletul, refuzând căinţa... Mulţi şi-au dobândit - sau redobândit - sufletul în închisoare. Alţii s'au degradat; ar fi însă nedrept să fie judecaţi de cine n'a trecut prin tinda iadului... Sigur că mi-ar fi făcut, a posteriori, plăcere să cred despre mine că am fost ca o stâncă, netemător sub ploaia de lovituri, că am primit cu fruntea sus pleazna destinului - dar n'a fost aşa şi nu cred că foloseşte nimănui, nici inimii mele îndelung chinuite, mistificarea adevărului. Mi-a fost frig, mi-a fost frică, mi-a fost foame. Şi ca mine, altora care, tot ca mine, nu au stofă de eroi.

Pentru a exemplifica varietatea de categorii de deţinuţi din perioada detenţiei sale, fără a fi didactic şi fără a da nume care ar implica situaţii poate penibile, Mihalcea foloseşte cu mult succes o tehnică a reproducerii unor discuţii trunchiate care, citite cu atenţie, îţi dau o imagine extrem de vie, ca de film documentar, a personajelor din spatele gratiilor (paginile 338 până la 352), demonstrând cu prisosinţă că în multe cazuri cei închişi nu puteau prezenta nici un fel de primejdie. Erau doar victime gratuite, cum zice el, statistică.

Păcat că nu pot reproduce aici excelentele pasaje dintre paginile 121-126, unde se face o tragică paralelă între Dostoievski (*Amintiri din casa morţilor*) şi realitatea lagărelor prin care noi am trecut, realitate care depăşeşte pe cea a scriitorului rus.

Mihalcea face de mai multe ori incursiuni în istoria strict contemporană încercând să explice cititorului mecanismul inconştienţei politice care a dus la târgul dubios dintre Stalin şi echivalenţii lui ca şefi de state din Vest, datorită căruia ţara România a intrat în conul de umbră al *protecţiei sovietice*, cu rezultatul ştiut.

După ştirea mea, A.M. este primul care face o observaţie extrem de judicioasă legată de aceeaşi politică vestică... *Curios este că Americanii, care îi urmăresc până în pânzele albe pe criminalii nazişti, au acceptat torţionari din puşcăria comunistă românească, le-au acordat drept de cetate fără măcar să-i fi interogat, deşi este exclus ca FBI sau CIA să nu le cunoască antecedentele...*

Scopul acestei scurte prezentări este de a îndemna pe alţii să citească acest volum, pentrucă răul care l-a generat nu a dispărut, contar unor false percepţii şi iluzii optimiste. Răul este încă în Ţară, este printre noi, adânc pitit, bine deghizat.

Cu tot talentul ziaristic şi literar al lui Mihalcea, *Jurnal de ocnă* are unele scăderi legate mai ales de formă. Nu e prima oară când întâlnesc cărţi publicate cu prea multe greşeli de gramatică şi ortografie, care ar fi trebuit eliminate din timp la editură. În plus, volumul ar fi fost mult mai eficient dacă s'ar fi renunţat la unele detalii prea personale sau la altele care pot fi înţelese numai de cei care au trecut pe ACOLO. Sunt deficienţe ce pot fi remediate uşor la o a doua ediţie.

Dar chiar şi aşa, cartea colegului Alexandru Mihalcea este o excelentă şi primară contribuţie atât la demascarea fenomenului terorii comunismului, cât şi la înţelegerea mecanismului care i-a dat naştere.

Să sperăm că munca lui scriitoricească nu se va opri aici. Sunt convins că inteligenţa lui analitică şi deosebit de vasta sa cultură vor produce alte pagini care să stea la baza unei noi etape în cultura română cu adevărat naţională şi liberă.

Radu DUNĂREANU

George Voştinaru, "Io, Horia Valahul", editura Hestia, Timişoara, 1993

Este un semn îmbucurător că în România tot mai mulţi scriitori şi poeţi îşi îndreaptă atenţia spre trecutul istoric al neamului nostru. Printre ei se numără şi George Voştinaru. Născut în Munţii Apuseni, poetul simte o obligaţie morală de a evoca magnifica figură din sinaxarul românesc, pe Horia din Albac.

După celebrul poem *"Horia"* al lui Aron Cotruş nu credeam că cineva s'ar încumeta în stih să scrie despre legendarul Horia, fără a risca epigonismul.

Poemul *"Io, Horia Valahul"* de George Voştinaru nu stă sub umbra altui creator, ci într'un mod original prezintă simfonic tălmăcirea documentelor într'o slovă de cremene, şipot curat de brad şi de pură cugetare dăruind cititorului însetat răcoarea proaspătă de a se cumineca, în timpul arşiţei, din potirul izvoarelor.

"Io, Horia Valahul", cum subliniază Rodica Opreanu pe ultima copertă, *este un poem de largă respiraţie epică şi dramatică, realizat dinamic, vizual, înserat cu pasaje lirico-reflexive şi o avalanşă de metafore: un poem de forţă, construit monumental, prin alternarea scenelor, prin multitudinea imaginilor, prin simbolistica utilizată. Poetul este un fin analist, un fin psiholog, făcându-ne să vibrăm alături de sufletul său deschis spre frumos, către adevărul din aceste file de istorie naţională"*.

Mulţumim Domnului Valentin Pascu, prin care ne-a parvenit acest minunat poem istoric.

Dinu Gadea - Caransebeş, "Versuri regăsite", editura autorului, Atlanta, 1994.

Există la Dinu Gadea-Caransebeş o fericită logodnă între condei şi penel, autorul *"Versurilor regăsite"* fiind dublat de un sensibil grafician. Chiar dacă am răsfoi cartea, ar fi destul să ne facem o imagine radiografică a personalităţii creative a lui Dinu Gadea-Caransebeş.

Poetul are ceva de spus. Mesajul e simplu şi direct, fără alambicări de ape tulburi, onirisme şi răsucirea cuvintelor peste firea normală a logicii şi gramaticii spre a poza în *"filosoful"* neînţeles.

Faptul că şi-a legat numele de o anumită localitate din ţară nu a făcut-o din snobism, ci dimpotrivă ca o ripostă celor care vin în America şi nu numai că îşi reneagă originea strămoşească, ci mai mult chiar, îşi schimbă şi numele, ridicola maimuţărealã de prost gust într'un onoma cu groaznice stridenţe şi pentru Americani şi pentru Români.

Iată un merit în plus pentru Dinu Gadea -Caransebeş. E Român. Sângele apă nu se face. Dacă studiem cu atenţie grafica observăm că Dinu Gadea vine în America nu numai cu o valiză, ci ca un sol al Carpaţilor. În majoritatea desenelor ilustrând poemele răsare soarele, soarele ca simbol culminând în explicarea lui la pagina 42 ca ilustrare la poemul *"Iisus"*.

Îmi pare rău că autorul a exagerat cu drepturile de *"copyright"* ca nici o parte din această carte să nu fie reprodusă *"sub nici un chip"*. Alţi autori aveau indulgenţa de a oferi cronicarilor dreptul de a reproduce un citat. Deci imposibilitatea unei cronici care să meargă la subiect.

"Buletinul Casa Română", Hayward, California, Iunie, 1996.

Această publicaţie din California apare de 19 ani, trimestrial. Modestia de a o numi *"buletin"* este mai mult decât exagerată. Fiecare număr are în jurul a 100 de pagini şi este un adevărat caleidoscop informativ, artistic, literar.

Este editat de Prof. Dr. Ilie Smultea şi de scriitorul Nicolae Novac.

Abonamentul la "Buletinul Casa Română", P.O.Box 16174, Oakland, California, 94610, USA.

Dumitru ICHIM

ROMFEST

Princeton-New

Soprana Georgeta STOLERIU şi pianistul Valentin RADU la recitalul dela recepţie

A cincea ediţie a celei mai mari manifestări româneşti din Exil, Romfest 1996 s'a desfăşurat la Hyatt Regency Hotel în Princeton, New Jersey, USA. Cu tema *"Spre o renaştere spirituală*

Preot Gheorghe CALCIU

românească", la această ediţie ca şi la cele precedente (1988 - Cleveland, 1990 - Washington, 1992 - Hamilton, 1994 - Los Angeles), foarte mulţi Români, cu dragoste de ţară, de neam, de credinţa lor s'au întâlnit pe meleaguri îndepărtate de ţară, într'un gând bun şi într'o dorinţă de unire a tuturor forţelor dătătoare de bine. Întâlnirea a avut loc într'un spirit liber şi nediscriminatoriu, dar fără nici o prezenţă nedorită, de sorginte comunistă.

Romfest 1996, un nou succes şi o nouă teamă pentru guvernul neocomunist din România, a început Vineri, 6 Septembrie prin tradiţionala recepţie, ce a avut loc într'o sală frumos decorată, meritele întregii organizări revenind Comitetului Local Romfest şi în mod deosebit Doamnei Nidia Belcea, secretară.

Seara a început printr'o scurtă rugăciune oficiată de Pr. Gheorghe Calciu, reprezentând Biserica Ortodoxă şi Pr. Tertulian Langa, reprezentând Biserica Greco-Catolică.

A urmat prezentarea volumului de poezii al lui Demostene Andronescu (din România) *"Peisaj lăuntric"*, unul din invitaţii Romfestului din anul acesta. Prezentarea şi comentariile asupra poetului şi cărţii au fost făcute de distinsul poet al închisorilor Zahu Pană, precum şi a nu mai puţin distinsului

Zahu PANĂ

Răzvan Codrescu, redactor al ziarului *"Puncte Cardinale"* editat la Sibiu şi scriitor, de asemenea invitat al acestui eveniment. Cei doi au vorbit pe scurt despre tragedia închisorilor comuniste între anii 1948-1964, de care poetul şi Demostene Andronescu a avut parte.

După prezentarea făcută, tinerii artişti ai Academiei de Teatru Casandra (România) au recitat din versurile lui Andronescu, emoţia punând stăpânire pe întreaga audienţă.

Parcă amintirile tragice ale timpului petrecut în spatele gratiilor nu ar fi fost de ajuns pentru o seară, în noaptea ce a urmat o altă tragedie s'a abătut pe capul bietului Demostene: soţia sa, bolnavă de atâţia ani de zile s'a stins din viaţă la Bucureşti.

Serata a continuat cu un splendid recital susţinut de soprana de renume mondial Georgeta Stoleriu, România, acompaniată de nu mai puţin renumitul pianist Valentin Radu, USA. Cei doi artişti ne-au încântat cu un program bine închegat şi variat, purtându-ne dela muzica lui Handel, Vivaldi, Chopin la compozitorii români Enescu şi Brădiceanu. În încheiere, cei doi au interpretat Monodia rugăciunii *"Tatăl Nostru"*.

Sala arhiplină a aplaudat lung splendidul recital al celor doi artişti români, care s'au regăsit tocmai la Princeton, după ani de zile.

Sâmbătă, 7 Septembrie,

Claudiu MĂTASĂ

în acelaşi hotel, într'o altă sală special amenajată pentru seria de conferinţe, a început prin tradiţionalul serviciu religios; apoi au fost prezentaţi moderatorii conferinţelor, Zahu Pană, membru al Comitetului Romfest Internaţional şi scriitor, Răzvan Codrescu - scriitor şi jurnalist.

Dl. Zahu Pană a invitat la masa moderatorilor pe Pr. Gheorghe Calciu - Preşedintele Romfest Internaţional şi reprezentant al Bisericii Ortodoxe şi pe Preot Tertulian Langa, reprezentant al Bisericii Greco-Catolice şi invitat special din România al Romfest. Astfel, a arătat Dl. Zahu Pană, lucrările Romfest 1996 se vor desfăşura sub auspiciile şi patronajul celor două biserici române, revenind la tradiţia primului Romfest din 1988 care s'a desfăşurat sub patronajul celor doi episcopi americani - I.P.S Nathaniel al Episcopiei Ortodoxe Româno-Americane şi I.P.S. Puşcaş al Episcopiei Greco-Catolice Româno-Americane.

Primul vorbitor a fost **Dl. Prof. Claudiu Mătasă**, cu tema *"Bonjuriştii electronici"*. Dl. Mătasă a făcut o paralelă între *"Bonjuriştii de acum 150 de ani, vlăstare ale protipendadei care se întorceau dela Paris cu idei noi, care treptat au modificat modul de a gândi al păturii conducătoare, puternic influenţată de Turci şi fanarioţi"* şi *"tineretul român refugiat în informatică"* de astăzi; lucrarea caută să răspundă preocupărilor Romfest legate de viitor, făcând referinţă la trecutul Ţărilor Româneşti.

Scriitorul **Aurel Sergiu Marinescu** a vorbit apoi despre cartea sa *"Prizonier în propria ţară"*, lansată în România anul acesta, *"document zguduitor despre gulagul românesc"*; scrisă gen autobiografic, cartea vorbeşte despre suferinţa

Aurel Sergiu MARINESCU

generală, experienţă a sute şi sute de cazuri, dureri trăite şi auzite în închisori ca Aiud, Gherla, Bărăgan etc. precum şi în marea închisoare România.

Doru Novacovici, membru în Comitetul de organizare al *"Memorialului victimelor comunismului"* ce va fi ridicat la Washington, arată că în urma numeroaselor intervenţii făcute la Departamentul de Stat american, dumnealui a putut intra în acest comitet, care era reprezentat până nu de mult de *"victima comunismului"* - Preşedintele României Ion Iliescu.

John Rocsin face prezentarea cărţii fostului general american de origină română Ion Pomuţ. Pomuţ, mort în Rusia, trece drept unul din eroii cei mai mari ai Americii. Apoi prezintă cartea *"Transilvania - leagăn românesc"* scrisă în 1991, pentru combaterea propagandei maghiare din America de Nord.

Dl. Sorin Botez, fost ambasador al României, Şeful Departamentul Afacerilor Externe, PNL, vorbeşte despre *"Actualitatea politică românească"*, acum, înainte de alegeri: *"când Dl. Ion Iliescu se pregăteşte, sfidând bunul simţ şi nesocotind Constituţia, pentru cel de-al treilea mandat, Convenţia Democrată Română va face tot ce îi stă în putinţă pentru a împiedica pe căi democratice - această nouă nenorocire ce ni se pregăteşte"*. În încheiere, Dl. Botez citeşte mesajul trimis de Dl. Ionescu Quintus către Romfest 1996:

"În numele Partidului Naţional Liberal, al Convenţiei Democrate Române şi al meu personal, aduc un cald salut şi urări de deplin succes lucrărilor ROMFEST '96".

Această a cincea ediţie a Festivalului Românilor din lumea întreagă are loc într'un moment de mare importanţă în istoria ţării noastre, în istoria eforturilor conjugate ale celor ce cred în democraţie, în cinste, în adevăr şi în dreptate, de a readuce normalitatea în tristul nostru spaţiu mioritic. A cincea ediţie ROMFEST are loc în preajma alegerilor generale din România, care - avem temeiuri a crede - vor aduce la cârma ţării forţele democratice.

Cunoaştem foarte bine faptul că Dumneavoastră, Românii de dincolo de hotarele ţării noastre, aţi fost întotdeauna alături de noi în lupta noastră pentru restaurarea valorilor spirituale, a tradiţiilor democratice, a cinstei şi a dreptăţii în România şi vă suntem recunoscători.

Ştim de asemenea că - la fel cu noi - aţi avut adânci deziluzii legate nu numai de samavolnicia neocomuniştilor mafioţi care se cramponează de putere, ci şi faţă de unele greşeli şi neîmpliniri ale noastre, ale Opoziţiei democratice. Sperăm că aceste greşeli nu se vor repeta, şi că dezamăgirile noastre, ale tuturor, se vor spulbera. Dacă vom câştiga alegerile ne vom ţine angajamentele formulate în "Contractul cu România" şi ne vom strădui să împlinim înaltele comandamente şi principii pe care le-am moştenit dela înaintaşii noştri, realizând acea renaştere spirituală românească aflată în centrul preocupărilor ediţiei 1996 a ROMFEST şi care reprezintă ţelul nostru suprem. Aşa să ne ajute Dumnezeu!"

Mircea Ionescu Quintus, Preşedintele Partidului Naţional Liberal.

Ultima conferinţă din dimineaţa zilei de Sâmbătă a fost aceea a D-lui **Tiberiu Dianu** privind *"Atitudinea USA în ce priveşte minorităţile din România"*. În acest context, Tiberiu Dianu, bursier la Facultatea de Drept din Washington D.C. arată creşterea interesului USA în problema minorităţilor din Romania, Unguri, Tigani şi Evrei. În mod deosebit după căderea comunismului, reducerea drastică a sferei de influenţă a Rusiei în Europa de Est, a lăsat suficient spaţiu pentru USA ca să îmbogăţească strategia sa în modelarea poliţei române în ce priveşte minorităţile. Pentru viitor se prevede că USA îşi va lărgi [...] strategii pentru a i[...] considerabil pac[...] disputelor între m[...] şi minoritari, ca [...] România.

Conferinţele de [...] sebit de interes au [...] numeroase întreb[...] audienţei, la care [...] dare, conferenţiarii [...] puns.

Un excepţional [...] tor, Dl. Zahu Pană [...] încadra în timpul [...] sesiunii de confer[...] dimineaţă, toate înt[...] şi răspunsurile.

Sesiunea de după[...] a conferinţelor a f[...] chisă cu lucrarea [...] **Percelli**, *"Imperative [...] pentru lumea rom[...] de azi"*, care a înce[...] celebra frază a lui [...] Marcel, *"Secolul 2[...] unul creştin sau n[...] deloc"*. Dl. Percelli [...] despre necazurile p[...] a trecut Biserica [...] Catolică şi despre [...] tatea reeducării spi[...] în vederea unei de[...] despre catehizarea c[...] de redescoperire [...] Dumnezeu.

A urmat Dl. [...] Ciufecu din Pleasa [...] care a adus mesajul [...]

COMUNICAT FI[...]

1. Participanţii la ROMFEST '96 s'au adunat sub semnul unităţ[...] nesc, cu convingerea că o adevărată renaştere spirituală nu este [...] crare a celor două mari confesiuni naţionale, ortodoxă şi greco-ca[...] înţelegere întru Hristos.

2. Participanţii la ROMFEST '96, atât cei din ţară, cât şi cei di[...] apropiatelor alegeri, adevăratele forţe democratice, cu precăd[...] Română (CDR) şi pe candidatul acesteia la preşedinţie, Dl. Prof. [...] derând că reprezintă, pe actuala scenă politică românească, singu[...] cientă în confruntarea electorală cu actuala putere tutelată de P[...] siderăm noua candidatură a Preşedintelui Ion Iliescu, anticonstituţio[...]

3. Participanţii la ROMFEST '96 îşi exprimă indignarea faţă de a[...] comuniste şi mai ales faţă de modul în care aceasta a tolerat şi [...] toate nivelurile. Considerăm scandalos modul în care a fost tratat[...] lizate şi a proprietăţii private în genere. În ceea ce priveşte Biserica [...] de bunurile ce-i aparţin, considerăm ca pe o urgenţă repunerea ei î[...] funciare.

4. Participanţii la ROMFEST '96 susţin necesitatea integrării [...] expresie a opţiunii definitive a României pentru o orientare politica[...] dentală, singura în măsură să scoată ţara din nefasta sferă de in[...] garanteze unitatea teritorială. În acest sens, participanţii la ROMF[...] către Senatul american şi către organismele internaţionale abilitate [...]

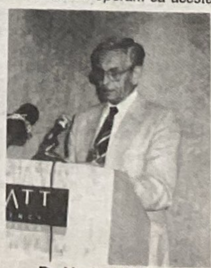
5. Participanţii la ROMFEST '96 consideră că un obiectiv priorita[...] constituie reîntregirea teritorială a României. Ne exprimăm preocu[...] Românilor din Basarabia, Bucovina de Nord şi Peninsula Bal[...] precădere menţinerea în detenţie a lui Ilie Ilaşcu şi a grupului său [...] organismele internaţionale competente pentru soluţionarea urgentă [...]

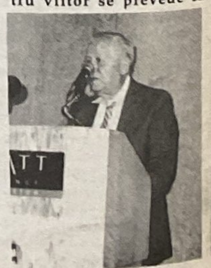
Comitetul Internaţional,

Preot Gheorghe Calciu,
Preşedinte

Princeton - New Jersey, USA

Grupul "Casandra" dela Academia de Teatru şi Film din Bucureşti, în spectacolul "Arca lui Noe" de Lucian Blaga

Dr. Vasile LUCACI

John ROCSIN

Tiberiu DIANU

ST 1996

New Jersey

CAT FINAL

t sub semnul unităţii creştine a neamului româ-
e spirituală nu este posibilă decât printr'o conlu-
ortodoxă şi greco-catolică, printr'o reală iubire şi

n ţară, cât şi cei din exil, susţin, în perspectiva
ocratice, cu precădere Convenţia Democrată
reşedinţie, Dl. Prof. Emil Constantinescu, consi-
ă românească, singura redută anticomunistă efi-
utere tutelată de Preşedintele Ion Iliescu. Con-
escu, anticonstituţională.

indignarea faţă de abuzurile actualei puteri neo-
ceasta a tolerat şi chiar a alimentat corupţia la
în care a fost tratată problema caselor naţiona-
ce priveşte Biserica Greco-Catolică, deposedată
jenţă repunerea ei în toate drepturile spirituale şi

esitatea integrării României în NATO, ca pe o
u o orientare politică pro-democrată şi pro-occi-
nefasta sferă de influenţă a Moscovei şi să ne
articipanţii la ROMFEST '96 au semnat un apel
rnaţionale abilitate în problema respectivă.

ă un obiectiv prioritar al politicii noastre externe îl
e exprimăm preocuparea adâncă pentru soarta
d şi Peninsula Balcanică. Ne îngrijorează cu
u şi a grupului său şi facem un apel către toate
oluţionarea urgentă a acestei nedreptăţi.

Comitetul Local,

Ing. Nidia Belcea,
Secretară

USA îşi va lărgi scara de strategii pentru a influenţa considerabil pacificarea disputelor între majoritari şi minoritari, ca cea din România.

Conferinţele de un deosebit de interes au stârnit numeroase întrebări ale audienţei, la care cu răbdare, conferenţiarii au răspuns.

Un excepţional moderator, Dl. Zahu Pană a putut încadra în timpul afectat sesiunii de conferinţe de dimineaţă, toate întrebările şi răspunsurile.

Sesiunea de după amiază a conferinţelor a fost deschisă cu lucrarea **D-lui Percelli**, *"Imperative majore pentru lumea românească de azi"*, care a început cu celebra frază a lui Gabriel Marcel, *"Secolul 21 va fi unul creştin sau nu va fi deloc"*. Dl. Percelli a vorbit despre necazurile prin care a trecut Biserica Greco-Catolică şi despre necesitatea reeducării spirituale, în vederea unei depoluări, despre catehizarea ca mijloc de redescoperire a lui Dumnezeu.

A urmat Dl. **George Ciufecu** din Pleasa de Sus care a adus mesajul celor 3-400 de Români din Albania şi a căror majoră dorinţă este de a putea merge în Ţară fără a avea nevoie de viza de intrare a României. Dl. Ciufecu a cerut D-lui fost Ambasador Sorin Botez ca în programul electoral al Convenţiei Democrate Române să fie prins şi acest important punct, referitor la Românii răspândiţi în Peninsula Balcanică.

Tiberiu DIANU

Părintele **Tertulian Langa**, unul din cei mai fideli urmaşi ai Preotului Greco-catolic Suciu, a arătat influenţa pe care acesta din urmă a avut-o în timpul petrecut împreună în închisoare, unde au creştinat atâţia deţinuţi, cu consecinţele suferite din partea Colonelului Crăciun care nu l-a iertat pentru acest lucru; despre cuvintele Preotului Suciu, care s'au adeverit: *"Adevărul a învins minciuna"*. Părintele Langa a vorbit despre valorile universale ale spiritualităţii româneşti; despre iubirea de neam care are vocaţia universalităţii. Pr. Langa a arătat că *"Omul trăieşte o viaţă umană numai prin cultură"*. De asemenea, Pr. Langa a spus că *"Acel ortodox care nu e catolic nu e ortodox şi acel catolic care nu e ortodox nu e catolic"*.

Dl. PERCELLI

Dr. Vasile Lucaci aduce *"salutul credincioşilor români greco-catolici din Siseşti-Maramureş, ţara din care a pornit descălecarea Voivozilor, Domnitorilor şi urmaşii urmaşilor acestora până la regii României, cu toţii luptători pentru apărarea credinţei creştine şi a libertăţii"*. Apoi aduce la cunoştinţa asistenţei situaţia bisericii acestor credincioşi: *"de şase ani ei solicită retrocedarea Bisericii Unite din sat, predată Bisericii Ortodoxe Române în 1948, de către un guvern comunist, ateu, străin de sufletul poporului român"*, fără nici un succes.

Răzvan Codrescu a vorbit despre *"Sensul unităţii creştine"*: *"De veacuri întregi, "unitatea lumii creştine" este fie o vorbă goală, fie expresia unei năzuinţe utopice... A venit vremea adevăratei Cruciade moral spirituale; creştinismul trebue să recucerească lumea, cu toate batalioanele lui mărturisitoare, devenite o*

Dan NOVACOVICI

singură armată, primindu-şi ordinele dela Cuvântul lui Dumnezeu. Cruciat se cade a fi tot cel ce crede şi mărturiseşte, indiferent de confesiunea în care s'a născut sau pentru care a optat, dumnezeirea lui Hristos şi puterea mântuitoare a jertfei Sale; tot cel ce crede şi mărturiseşte "învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să vie".

Z. Pană prezintă scrisoarea D-lui Traian Golea: *"România la stâlpul infamiei"*.

Referindu-se la o serie de documente, conţinând acuzaţii aduse poporului român de diverse ziare, rezoluţii ale Departamentului de Stat American, scrisori ale unor congressmeni americani, precum şi la un articol apărut în ziarul Haagsche Courant din Haga prin care se prezintă România ca un stat artificial şi ca atare trebue dezmembrat, Dl. Golea arată că:

Din Ianuarie 1995, conceptul respectării frontierelor a fost abandonat. Înainte ele nu puteau fi schimbate decât prin tratate de pace. Astăzi, ele se schimbă în funcţie de interesele şi forţa grupurilor de presiune asupra guvernelor celor trei Uniuni: americană, europeană şi rusă.

Dela primele atacuri s'au scurs cinci ani şi replicile sunt ca şi inexistente. Este vital să se spună adevărul opiniei publice. Dacă nu există iuare de atitudine oficială, nu înseamnă că Românii trebue să stea cu mâinile încrucişate. Fiecare popor se apără astăzi, începând cu iniţiativa particulară şi ajungând până la organizaţii naţionale.

Un grup de participanţi la Romfest '96 în holul hotelului Hyatt Regency

În fapt, România este în război, dar poporul nu o ştie, pentrucă este un război de concepţii, care serveşte scopuri politice, cum este în cazul nostru aplicarea teoriei dezmembrării. Ori, Românii nu par să ştie să se bată cu ideile, cu condeiul, cu dosarele scrise, cu activitatea intelectuală neîntreruptă în folosul propriei lor naţii. Este singurul popor care nu reacţionează la insulte cu proteste neîncetate pe lângă organizaţiile internaţionale, proteste întemeiate şi diplomatic alcătuite şi nu informează opinia publică.

Prof. Sorin BOTEZ

În partea a doua a Sesiunii de Conferinţe, a avut loc o masă rotundă, iniţiată de aceiaşi patru moderatori: Zahu Pană, Răzvan Codrescu, Pr. Gheorghe Calciu şi Preot Tertulian Langa, pe tema: *"Naţiune şi naţionalism"*.

Discuţiile la acest subiect au prezentat un deosebit interes şi au avut un înalt nivel intelectual şi filosofic. Spaţiul nu ne permite a reda în amănunt întrebările şi discuţiile la această temă, ci doar idei ce au decurs din aceste discuţii: Răzvan Codrescu - *"Naţionalismul tinde să devină o sperietoare a lumii; se face o confuzie frecventă între naţionalism, şovinism, populism şi alte isme..."; "A fi patriot este o datorie; a fi naţionalist este o stare de graţie"*; Preot Gheorghe Calciu: *"Neamul implică o noţiune mistică, biblică..."* Zahu Pană : *"Nae Ionescu a fost întrebat dacă ostaşul "y" care a făcut un act de eroism poate fi Român. Răspunsul lui a fost: Nu poate fi un bun Român, un Român în devenire da, dar nu*

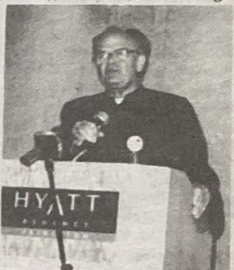

Răzvan CODRESCU

un Român".

Au participat activ la discuţii: Preot Tertulian Langa, Dl. Rocsin, Ing. Petre Albulescu, Dl. Vasiliu, Obrejea, Popa, Sorin Drăgan, Claudiu Mătasă, Dr. Stoenescu, D-na Elisabeta Păunescu, D-na Valeria Secu, Dl. Adam Albu, D-na Becheş, Dl. Romulus Zaharia, Dl. Nicolae Pora şi alţii. În încheierea sesiunii de conferinţe, concluziile au fost trase de Răzvan Codrescu.

Sâmbătă seara, în sala de teatru a Bisericii unitariene din Princeton, a avut loc al doilea recital al sopranei Georgeta Stoleriu şi pianistului Radu Valentin, de data aceasta în program fiind cuprinsă numai muzică românească. După recital, a urmat piesa de teatru *"Arca lui Noe"* a lui Lucian Blaga, susţinută de Grupul *"Casandra"* dela Academia de Teatru şi Film (ATF) din Bucureşti, în regia Prof. Decan Gelu Colgeag. Au interpretat: Marius Gălea, Daniela Minoiu, Cristian Creţu, Radu Gabriel, Adrian Titieni, Alex. Bindea şi cu Maria Ciungu, Roxana Colceag,

Preot Tertulian LANGA

Tania Filip. Spectacolul a fost la înălţimea aşteptărilor, iar tematica piesei a fost la fel de actuală ca şi la vremea scrierii ei.

Duminică 8 Septembrie, participanţii la Romfest s'au deplasat în oraşul Trenton, unde au luat parte la slujba oficiată la Biserica Greco-Catolică Română. Această slujbă rămâne de o importanţă deosebită, fiind oficiată de către preoţii greco-catolici, George David şi Tertulian Langa, împreună cu preoţii ortodocşi Gheorghe Calciu şi Viorel Dumitrescu, într'o comuniune perfectă a celor două confesiuni.

După slujbă, a avut loc banchetul de închidere a celei de-a cincea ediţii Romfest, în cadrul căruia a fost citit comunicatul final.

Părintele Gh. Calciu, Preşedintele Comitetului Internaţional a anunţat că următorul ROMFEST, 1998 va avea loc în România, în situaţia în care Opoziţia va înlătura dela conducerea ţării orice urmă de comunism.

Participant

Preoţii greco-catolici George DAVID şi Tertulian LANGA oficiind slujba de Duminică împreună cu Preotul ortodox Gheorghe CALCIU

ROMFEST 1996

Princeton-New Jersey

Soprana Georgeta STOLERIU și pianistul Valentin RADU la recitalul dela recepție

A cincea ediție a celei mai mari manifestări românești din Exil, Romfest 1996 s'a desfășurat la Hyatt Regency Hotel în Princeton, New Jersey, USA. Cu tema *"Spre o renaștere spirituală românească"*, la această ediție ca și la cele precedente (1988 - Cleveland, 1990 - Washington, 1992 - Hamilton, 1994 - Los Angeles), foarte mulți Români, cu dragoste de țară, de neam, de credința lor s'au întâlnit pe meleaguri îndepărtate de țară, într'un gând bun și într'o dorință de unire a tuturor forțelor dătătoare de bine. Întâlnirea a avut loc într'un spirit liber și nediscriminatoriu, dar fără nici o prezență nedorită, de sorginte comunistă.

Preot Gheorghe CALCIU

Romfest 1996, un nou succes și o nouă teamă pentru guvernul neocomunist din România, a început Vineri, 6 Septembrie prin tradiționala recepție, ce a avut loc într'o sală frumos decorată, meritele întregii organizări revenind Comitetului Local Romfest și în mod deosebit Doamnei Nidia Belcea, secretară.

Seara a început printr'o scurtă rugăciune oficiată de Pr. Gheorghe Calciu, reprezentând Biserica Ortodoxă și Pr. Tertulian Langa, reprezentând Biserica Greco-Catolică.

A urmat prezentarea volumului de poezii al lui Demostene Andronescu (din România) *"Peisaj lăuntric"*, unul din invitații Romfestului din anul acesta. Prezentarea și comentariile asupra poetului și cărții au fost făcute de distinsul poet al închisorilor Zahu Pană, precum și a nu mai puțin distinsului

Zahu PANĂ

Răzvan Codrescu, redactor al ziarului *"Puncte Cardinale"* editat la Sibiu și scriitor, de asemenea invitat al acestui eveniment. Cei doi au vorbit pe scurt despre tragedia închisorilor comuniste între anii 1948-1964, de care poetul și Demostene Andronescu a avut parte.

După prezentarea făcută, tinerii artiști ai Academiei de Teatru Casandra (România) au recitat din versurile lui Andronescu, emoția punând stăpânire pe întreaga audiență.

Parcă amintirile tragice ale timpului petrecut în spatele gratiilor nu ar fi fost de ajuns pentru o seară, în noaptea ce a urmat o altă tragedie s'a abătut pe capul bietului Demostene: soția sa, bolnavă de atâția ani de zile s'a stins din viață la București.

Serata a continuat cu un splendid recital susținut de soprana de renume mondial Georgeta Stoleriu, România, acompaniată de nu mai puțin renumitul pianist Valentin Radu, USA. Cei doi artiști ne-au încântat cu un program bine închegat și variat, purtându-ne dela muzica lui Handel, Vivaldi, Chopin la compozitorii români Enescu și Brădiceanu. În încheiere, cei doi au interpretat Monodia rugăciunii *"Tatăl Nostru"*.

Sala arhiplină a aplaudat lung splendidul recital al celor doi artiști români, care s'au regăsit tocmai la Princeton, după ani de zile.

Sâmbătă, 7 Septembrie, în același hotel, într'o altă sală special amenajată pentru seria de conferințe, a început prin tradiționalul serviciu religios; apoi au fost prezentați moderatorii conferințelor, Zahu Pană, membru al Comitetului Romfest Internațional și scriitor, Răzvan Codrescu - scriitor și jurnalist.

Claudiu MĂTASĂ

Dl. Zahu Pană a invitat la masa moderatorilor pe Pr. Gheorghe Calciu - Președintele Romfest Internațional și reprezentant al Bisericii Ortodoxe și pe Preot Tertulian Langa, reprezentant al Bisericii Greco-Catolice și invitat special din România al Romfest. Astfel, a arătat Dl. Zahu Pană, lucrările Romfest 1996 se vor desfășura sub auspiciile și patronajul celor două biserici române, revenind la tradiția primului Romfest din 1988 care s'a desfășurat sub patronajul celor doi episcopi americani - I.P.S Nathaniel al Episcopiei Ortodoxe Româno-Americane și I.P.S. Pușcaș al Episcopiei Greco-Catolice Româno-Americane.

Primul vorbitor a fost Dl. **Prof. Claudiu Mătasă**, cu tema *"Bonjuriștii electronici"*. Dl. Mătasă a făcut o paralelă între *"Bonjuriștii de acum 150 de ani, vlăstare ale protipendadei care se întorceau dela Paris cu idei noi, care treptat au modificat modul de a gândi al păturii conducătoare, puternic influențată de Turci și fanarioți"* și *"tineretul român refugiat în informatică"* de astăzi; lucrarea caută să răspundă preocupărilor Romfest legate de viitor, făcând referință la trecutul Țărilor Românești.

Scriitorul **Aurel Sergiu Marinescu** a vorbit apoi despre cartea sa *"Prizonier în propria țară"*, lansată în România anul acesta, *"document zguduitor despre gulagul românesc"*; scrisă gen autobiografic, cartea vorbește despre suferința

Aurel Sergiu MARINESCU

generală, experiența a sute și sute de cazuri, dureri trăite și auzite în închisori ca Aiud, Gherla, Bărăgan etc. precum și în marea închisoare România.

Doru Novacovici, membru în Comitetul de organizare al *"Memorialului victimelor comunismului"* ce va fi ridicat la Washington, arată că în urma numeroaselor intervenții făcute la Departamentul de Stat american, dumnealui a putut intra în acest comitet, care era reprezentat până nu de mult de *"victima comunismului"* - Președintele României Ion Iliescu.

John Rocsin face prezentarea cărții fostului general american de origină română Ion Pomuț. Pomuț, mort în Rusia, trece drept unul din eroii cei mai mari ai Americii. Apoi prezintă cartea *"Transilvania - leagăn românesc"* scrisă în 1991, pentru combaterea propagandei maghiare din America de Nord.

Dl. Sorin Botez, fost ambasador al României, Șeful Departamentul Afacerilor Externe, PNL, vorbește despre *"Actualitatea politică românească"*, acum, înainte de alegeri: *"când Dl. Ion Iliescu se pregătește, sfidând bunul simț și nesocotind Constituția, pentru cel de-al treilea mandat, Convenția Democrată Română va face tot ce îi stă în putință pentru a împiedica pe căi democratice - această nouă nenorocire ce ni se pregătește"*. În încheiere, Dl. Botez citește mesajul trimis de Dl. Ionescu Quintus către Romfest 1996:

"În numele Partidului Național Liberal, al Convenției Democrate Române și al meu personal, aduc un cald salut și urări de deplin succes lucrărilor ROMFEST '96".

Această a cincea ediție a Festivalului Românilor din lumea întreagă are loc într'un moment de mare importanță în istoria țării noastre, în istoria eforturilor conjugate ale celor ce cred în democrație, în cinste, în adevăr și în dreptate, de a readuce normalitatea în tristul nostru spațiu mioritic. A cincea ediție ROMFEST are loc în preajma alegerilor generale din România, care - avem temeiuri a crede - vor aduce la cârma țării forțele democratice.

Cunoaștem foarte bine faptul că Dumneavoastră, Românii de dincolo de hotarele țării noastre, ați fost întotdeauna alături de noi în lupta noastră pentru restaurarea valorilor spirituale, a tradițiilor democratice, a cinstei și a dreptății în România și vă suntem recunoscători.

Știm de asemenea că - la fel cu noi - ați avut adânci deziluzii legate nu numai de samavolnicia neocomuniștilor mafioți care se cramponează de putere, ci și față de unele greșeli și neimpliniri ale noastre, ale Opoziției democratice. Sperăm că aceste greșeli nu se vor repeta, și că dezamăgirile noastre, ale tuturor, se vor spulbera. Dacă vom câștiga alegerile ne vom ține angajamentele formulate în "Contractul cu România" și ne vom strădui să împlinim înaltele comandamente și principii pe care le-am moștenit dela înaintașii noștri, realizând acea renaștere spirituală românească aflată în centrul preocupărilor ediției 1996 a ROMFEST și care reprezintă țelul nostru suprem. Așa să ne ajute Dumnezeu!"

Mircea Ionescu Quintus, Președintele Partidului Național Liberal.

Ultima conferință din dimineața zilei de Sâmbătă a fost aceea a D-lui **Tiberiu Dianu** privind *"Atitudinea USA în ce privește minoritățile din România"*. În acest context, Tiberiu Dianu, bursier la Facultatea de Drept din Washington D.C. arată creșterea interesului USA în problema minorităților din Romania, Unguri, Tigani și Evrei. În mod deosebit după căderea comunismului, reducerea drastică a sferei de influență a Rusiei în Europa de Est, a lăsat suficient spațiu pentru USA ca să îmbogățească strategia sa în modelarea poliței române în ce privește minoritățile. Pentru viitor se prevede că USA își va lărgi scara de strategii pentru a influența considerabil pacificarea disputelor între majoritari și minoritari, ca cea din România.

Conferințele de un deosebit de interes au stârnit numeroase întrebări ale audienței, la care cu răbdare, conferențiarii au răspuns.

Un excepțional moderator, Dl. Zahu Pană a putut încadra în timpul afectat sesiunii de conferințe de dimineață, toate întrebările și răspunsurile.

Sesiunea de după amiază a conferințelor a fost deschisă cu lucrarea **D-lui Percelli**, *"Imperative majore pentru lumea românească de azi"*, care a început cu celebra frază a lui Gabriel Marcel, *"Secolul 21 va fi unul creștin sau nu va fi deloc"*. Dl. Percelli a vorbit despre necazurile prin care a trecut Biserica Greco-Catolică și despre necesitatea reeducării spirituale, în vederea unei depoluări, despre catehizarea ca mijloc de redescoperire a lui Dumnezeu.

A urmat Dl. **George Ciufecu** din Pleasa de Sus care a adus mesajul celor 3-400 de Români din Albania și a căror majoră dorință este de a putea merge în Țară fără a avea nevoie de viza de intrare a României. Dl. Ciufecu a cerut D-lui fost Ambasador Sorin Botez ca în programul electoral al Convenției Democrate Române să fie prins și acest important punct, referitor la Românii răspândiți în Peninsula Balcanică.

Părintele **Tertulian Langa**, unul din cei mai fideli urmași ai Preotului Greco-catolic Suciu, a arătat influența pe care acesta din urmă a avut-o în timpul petrecut împreună în închisoare, unde au creștinat atâția deținuți, cu consecințele suferite din partea Colonelului Crăciun care nu l-a iertat pentru acest lucru; despre cuvintele Preotului Suciu, care s'au adeverit: *"Adevărul a învins minciuna"*. Părintele Langa a vorbit despre valorile universale ale spiritualității românești; despre iubirea de neam care are vocația universalității. Pr. Langa a arătat că *"Omul trăiește o viață umană numai prin cultură"*. De asemenea, Pr. Langa a spus că *"Acel ortodox care nu e catolic nu e ortodox și acel catolic care nu e ortodox nu e catolic"*.

Dr. Vasile Lucaci aduce *"salutul credincioșilor români greco-catolici din Sisești-Maramureș, țara din care a pornit descălecarea Voivozilor, Domnitorilor și urmașii urmașilor acestora până la regii României, cu toții luptători pentru apărarea credinței creștine și a libertății"*. Apoi aduce la cunoștința asistenței situația bisericii acestor credincioși: *"de șase ani ei solicită retrocedarea Bisericii Unite din sat, predată Bisericii Ortodoxe Române în 1948, de către un guvern comunist, ateu, străin de sufletul poporului român"*, fără nici un succes.

Răzvan Codrescu a vorbit despre *"Sensul unității creștine"*: *"De veacuri întregi, "unitatea lumii creștine" este fie o vorbă goală, fie expresia unei năzuințe utopice... A venit vremea adevăratei Cruciade moral spirituale; creștinismul trebue să recucerească lumea, cu toate batalioanele lui mărturisitoare, devenite o singură armată, primindu-și ordinele dela Cuvântul lui Dumnezeu. Cruciat se cade a fi tot cel ce crede și mărturisește, indiferent de confesiunea în care s'a născut sau pentru care a optat, dumnezeirea lui Hristos și puterea mântuitoare a jertfei Sale; tot cel ce crede și mărturisește "învierea morților și viața veacului ce va să vie"*.

Dan NOVACOVICI

Z. Pană prezintă scrisoarea D-lui Traian Golea: *"România la stâlpul infamiei"*.

Referindu-se la o serie de documente, conținând acuzații aduse poporului român de diverse ziare, rezoluții ale Departamentului de Stat American, scrisori ale unor congressmeni americani, precum și la un articol apărut în ziarul Haagsche Courant din Haga prin care se prezintă România ca un stat artificial și ca atare trebue dezmembrat, Dl. Golea arată că:

Din Ianuarie 1995, conceptul respectării frontierelor a fost abandonat. Înainte ele nu puteau fi schimbate decât prin tratate de pace. Astăzi, ele se schimbă în funcție de interesele și forța grupurilor de presiune asupra guvernelor celor trei Uniuni: americană, europeană și rusă.

Dela primele atacuri s'au scurs cinci ani și replicile sunt ca și inexistente. Este vital să se spună adevărul opiniei publice. Dacă nu există luare de atitudine oficială, nu înseamnă că Românii trebue să stea cu mâinile încrucișate. Fiecare popor se apără astăzi, începând cu inițiativa particulară și ajungând până la organizații naționale.

În fapt, România este în război, dar poporul nu o știe, pentrucă este un război de concepții, care servește scopuri politice, cum este în cazul nostru aplicarea teoriei dezmembrării. Ori, Românii nu par să știe să se bată cu ideile, cu condeiul, cu dosarele scrise, cu activitatea intelectuală neîntreruptă în folosul propriei lor nații. Este singurul popor care nu reacționează la insulte cu proteste neîncetate pe lângă organizațiile internaționale, proteste întemeiate și diplomatic alcătuite și nu informează opinia publică.

Prof. Sorin BOTEZ

În partea a doua a Sesiunii de Conferințe, a avut loc o masă rotundă, inițiată de aceiași patru moderatori: Zahu Pană, Răzvan Codrescu, Pr. Gheorghe Calciu și Preot Tertulian Langa, pe tema: *"Națiune și naționalism"*.

Discuțiile la acest subiect au prezentat un deosebit interes și au avut un înalt nivel intelectual și filosofic. Spațiul nu ne permite a reda în amănunt întrebările și discuțiile la această temă, ci doar idei ce au decurs din aceste discuții: Răzvan Codrescu - *"Naționalismul tinde să devină o sperietoare a lumii; se face o confuzie frecventă între naționalism, șovinism, populism și alte isme..."; "A fi patriot este o datorie; a fi naționalist este o stare de grație"*; Preot Gheorghe Calciu: *"Neamul implică o noțiune mistică, biblică..."* Zahu Pană : *"Nae Ionescu a fost întrebat dacă ostașul "y" care a făcut un act de eroism poate fi Român. Răspunsul lui a fost: Nu poate fi un bun Român, un Român în devenire da, dar nu un Român"*.

Răzvan CODRESCU

Au participat activ la discuții: Preot Tertulian Langa, Dl. Rocsin, Ing. Petre Albulescu, Dl. Vasiliu, Obrejea, Popa, Sorin Drăgan, Claudiu Mătasă, Dr. Stoenescu, D-na Elisabeta Păunescu, D-na Valeria Secu, Dl. Adam Albu, D-na Becheș, Dl. Romulus Zaharia, Dl. Nicolae Pora și alții. În încheierea sesiunii de conferințe, concluziile au fost trase de Răzvan Codrescu.

Sâmbătă seara, în sala de teatru a Bisericii unitariene din Princeton, a avut loc al doilea recital al sopranei Georgeta Stoleriu și pianistului Radu Valentin, de data aceasta în program fiind cuprinsă numai muzică românească. După recital, a urmat piesa de teatru *"Arca lui Noe"* a lui Lucian Blaga, susținută de Grupul *"Casandra"* dela Academia de Teatru și Film (ATF) din București, în regia Prof. Decan Gelu Colgeag. Au interpretat: Marius Gălea, Daniela Minoiu, Cristian Crețu, Radu Gabriel, Adrian Titieni, Alex. Bindea și cu Maria Ciungu, Roxana Colceag, Tania Filip. Spectacolul a fost la înălțimea așteptărilor, iar tematica piesei a fost la fel de actuală ca și la vremea scrierii ei.

Preot Tertulian LANGA

Duminică 8 Septembrie, participanții la Romfest s'au deplasat în orașul Trenton, unde au luat parte la slujba oficiată la Biserica Greco-Catolică Română. Această slujbă rămâne de o importanță deosebită, fiind oficiată de către preoții greco-catolici, George David și Tertulian Langa, împreună cu preoții ortodocși Gheorghe Calciu și Viorel Dumitrescu, într'o comuniune perfectă a celor două confesiuni.

După slujbă, a avut loc banchetul de închidere a celei de-a cincea ediții Romfest, în cadrul căruia a fost citit comunicatul final.

Părintele Gh. Calciu, Președintele Comitetului Internațional a anunțat că următorul ROMFEST, 1998 va avea loc în România, în situația în care Opoziția va înlătura dela conducerea țării orice urmă de comunism.

Participant

COMUNICAT FINAL

1. Participanții la ROMFEST '96 s'au adunat sub semnul unității creștine a neamului românesc, cu convingerea că o adevărată renaștere spirituală nu este posibilă decât printr'o conlucrare a celor două mari confesiuni naționale, ortodoxă și greco-catolică, printr'o reală iubire și înțelegere întru Hristos.

2. Participanții la ROMFEST '96, atât cei din țară, cât și cei din exil, susțin, în perspectiva apropiatelor alegeri, adevăratele forțe democratice, cu precădere Convenția Democrată Română (CDR) și pe candidatul acesteia la președinție, Dl. Prof. Emil Constantinescu, considerând că reprezintă, pe actuala scenă politică românească, singura redută anticomunistă eficientă în confruntarea electorală cu actuala putere tutelată de Președintele Ion Iliescu. Considerăm noua candidatură a Președintelui Ion Iliescu, anticonstituțională.

3. Participanții la ROMFEST '96 își exprimă indignarea față de abuzurile actualei puteri neocomuniste și mai ales față de modul în care aceasta a tolerat și chiar a alimentat corupția la toate nivelurile. Considerăm scandalos modul în care a fost tratată problema caselor naționalizate și a proprietății private în genere. În ceea ce privește Biserica Greco-Catolică, deposedată de bunurile ce-i aparțin, considerăm ca pe o urgență repunerea ei în toate drepturile spirituale și funciare.

4. Participanții la ROMFEST '96 susțin necesitatea integrării României în NATO, ca pe o expresie a opțiunii definitive a României pentru o orientare politică pro-democrată și pro-occidentală, singura în măsură să scoată țara din nefasta sferă de influență a Moscovei și să ne garanteze unitatea teritorială. În acest sens, participanții la ROMFEST '96 au semnat un apel către Senatul american și către organismele internaționale abilitate în problema respectivă.

5. Participanții la ROMFEST '96 consideră că un obiectiv prioritar al politicii noastre externe îl constituie reîntregirea teritorială a României. Ne exprimăm preocuparea adâncă pentru soarta Românilor din Basarabia, Bucovina de Nord și Peninsula Balcanică. Ne îngrijorează cu precădere menținerea în detenție a lui Ilie Ilașcu și a grupului său și facem un apel către toate organismele internaționale competente pentru soluționarea urgentă a acestei nedreptăți.

Comitetul Internațional, Preot Gheorghe Calciu, Președinte

Comitetul Local, Ing. Nidia Belcea, Secretară

Princeton - New Jersey, USA

Un grup de participanți la Romfest '96 în holul hotelului Hyatt Regency

Grupul "Casandra" dela Academia de Teatru și Film din București, în spectacolul "Arca lui Noe" de Lucian Blaga

Dr. Vasile LUCACI

John ROCSIN

Tiberiu DIANU

Dl. PERCELLI

Preoții greco-catolici George DAVID și Tertulian LANGA oficiind slujba de Duminică împreună cu Preotul ortodox Gheorghe CALCIU

În duh şi adevăr

CE ÎNSEAMNĂ O SLUJBĂ BINE ÎMPLINITĂ?

Sergiu GROSSU

Mântuitorul s'a despărţit de ucenici, atunci când s'a înălţat la Cer, transmiţându-le un mesaj sublim: *"Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură"* **(MARCU, 16.15)**. Acest mesaj, dus la bun sfârşit de cei 12 continuatori ai operei Sale de mântuire, rămâne valabil şi astăzi, fiecare om întors la Dumnezeu trebuind să vestească Evanghelia lui Hristos după pilda sfântului Pavel, care le spune Efesenilor, în cuvântarea sa de rămas bun: *"Eu nu ţin numai decât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea şi slujba pe care am primit-o dela Domnul Iisus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu"* **(FAPTE, 20.24)**.

Este greşită concepţia celor mai mulţi dintre noi, şi anume că vestirea Evangheliei cade exclusiv în sarcina preoţilor sau a unor predicatori, pregătiţi special pentru această lucrare apostolică. Îndemnul: *"Fă lucrul unui bun evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba"*, pe care Pavel îl adresează lui Timotei, în a 2-a sa epistolă **(cap.4, vers.5)**, se potriveşte oricărui creştin credincios, care are obligaţia morală să ducă mai departe lumina primită de Sus şi, prin Cuvântul lui Dumnezeu sau prin strălucirea vieţii de credinţă (mai bine zis, prin împletirea armonioasă a amândurora), să-L mărturisească pe Iisus ca Domn şi Mântuitor, cunoscut fiind adevărul evanghelic: *"Cine întoarce pe un păcătos dela rătăcirea căii lui, va mântui un suflet dela moarte şi va acoperi o sumedenie de păcate"* **(IACOV, 5.20)**.

Cel mai neînsemnat dintre creştini, indiferent de pregătirea lui, de studiile lui mai mult sau mai puţin universitare, de starea lui socială, în orice clipă sau împrejurare, este chemat să facă lucrul unui bun evanghelist, mărturisind şi trăind Evanghelia. Este o slujbă scumpă şi sfântă, dela care nici un suflet convertit cu adevărat nu se poate sustrage; iar această slujire misionară trebue dusă, cu bine, la bun sfârşit, mai ales în situaţia actuală, când forţele lui Antihrist încearcă, prin toate mijloacele, să răstoarne Evanghelia lui Hristos, cum s'a întâmplat şi în ţara noastră, în cei 45 ani de comunism.

"Împlineşte-ţi bine slujba", subliniază fostul discipol al lui Gamaliel. Nu este suficient să faci lucrul unui evanghelist ***oricum***, ci să-l faci ***bine***, împlinindu-ţi slujba mărturisirii conform îndemnului deja amintit.

Să vedem, acum, în ce fel ne povăţuieşte Sfânta Scriptură, pentru a ne putea împlini bine sarcina acestei slujiri minunate. Se cade să urmărim ***trei aspecte***, legate de Evanghelia însăşi, respectiv: a) obiectul propovăduirii, b) persoana celui ce face lucrul *"unui bun evanghelist"* şi c) cei cărora le este vestită Evanghelia.

a) Nu-ţi poţi împlini bine slujba, dacă nu eşti conştient, mai întâi, pe cine trebue să propovăduieşti. Apostolul Pavel ne lămureşte aşa: *"Pe el Îl propovăduim noi (pe Iisus) şi sfătuim pe orice om şi învăţăm pe orice om, în toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe orice om, desăvârşit în Hristos Iisus"* **(COLOSENI, 1.28)**. Evanghelizarea nu poate fi altceva decât răspândirea *"miresmei cunoştinţei Lui"* **(2 CORINTENI, 2.14)**.

Să fim foarte atenţi la Evanghelia propovăduită de alţii, deoarece sunt şi propovăduitori vicleni, care sub masca vestirii lui Hristos, transmit o Evanghelie greşită, diformată, confesională. Cel ce vesteşte Cuvântul lui Dumnezeu nu trebue să se ruşineze de acest Cuvânt sfânt, chiar dacă situaţia îi este defavorabilă, potrivit cu mărturisirea Apostolului: *"Mie nu-mi este ruşine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu"* **(ROMANI, 1.16)**. Şi încă un principiu obligatoriu: Evanghelia trebue propovăduită în totalitatea problemelor, adevărurilor şi semnificaţiilor ei. *"N'am ascuns nimic din ce vă era de folos"*, se destăinuie Ap. Pavel în faţa presbiterilor Bisericii din Efes. *"Nu m'am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu"* **(FAPTE, 20.20, 27)**.

În orice circumstanţă istorică, cum a cunoscut umanitatea dela Revoluţia din Octombrie şi până în zilele noastre, Evanghelia trebue ridicată la înălţimea ce i se cuvine, adică: *"ţinând sus Cuvântul Vieţii"* **(FILIPENI, 2.26)**; şi propovăduită *"nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt şi cu o mare îndrăzneală"* **(1 TESALONICENI, 1.5)**.

b) Al doilea aspect important, în împlinirea slujbei de vestire a Evangheliei, este însăşi viaţa propovăduitorului, atitudinea lui în lucrarea pe care o face. Sfântul din Tars este foarte atent ca să nu pună *"vreo piedică Evangheliei lui Hristos"* **(1 CORINTENI, 9.12)**. Poţi să duci o viaţă curată şi, totuşi, din cauza unei atitudini greşite, să împiedici răspândirea Evangheliei şi, invers, poţi avea o atitudine corectă în exercitarea slujbei tale, însă viaţa ne fiind corespunzătoare, rezultatele mărturisirii vor fi de asemenea negative.

* * *

Ce condiţiuni se cer a fi îndeplinite, ca să fim capabili să afirmăm că ne-am împlinit *"bine slujba"*?

În primul rând, să respectăm îndemnul paulinic: *"Purtaţi-vă într'un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos..."* **(FILIPENI, 1.27)**. Purtarea noastră trebue să fie *"sfântă, dreaptă şi fără prihană"* **(1 TESALONICENI, 2.10)** faţă de oamenii cărora le vorbim. Să nu căutăm a întrebuinţa *"vorbe măgulitoare"* pentru a place oamenilor **(1 TESALONICENI, 2.4-5)**.

Procedând astfel, Cuvântul vestit de noi va fi primit cu adevărat drept Cuvântul lui Dumnezeu, care *"lucrează şi în voi care credeţi"* **(1 TESALONICENI, 2.13)**.

Mai mult, *"să vorbim cu inima curată din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu"* **(2 CORINTENI, 2.17)**. Să nu ne lăudăm cu opera noastră, deoarece vestirea Evangheliei este o datorie şi nu o pricină de laudă. Să lucrăm întotdeauna cu râvnă pentru înaintarea marilor principii creştine **(FILIPENI, 2.22)**. Să nu considerăm propovăduirea noastră ca pe o ***meserie***, ci un apostolat, ţinând cont că Ap. Pavel, pe de o parte, lucra zi şi noapte, pentru a-şi asigura existenţa, iar pe de altă parte, propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu **(1 TESALONICENI, 2.9)**.

Ce înseamnă această splendidă mărturie de credinţă: *"V'am vestit fără plată Evanghelia lui Dumnezeu"* **(2 CORINTENI, 11.7)**, decât putere de sacrificiu, atitudine dezinteresată, voluntariat duhovnicesc, întocmai celui pe care îl practică Ostaşii Domnului? Numai făcând ***totul*** pentru Evanghelie **(1 CORINTENI, 9.23)**, putem spune că ne-am împlinit bine slujba duhovnicească la care suntem chemaţi.

c) Mai rămâne de analizat un ultim aspect: atenţia deosebită pe care trebue s'o avem faţă de sufletele celor cărora le vestim Evanghelia. Scriind bisericilor din Corint, Ap. Pavel nu uită să le aducă aminte *"marea noastră purtare de grijă pentru voi, înaintea lui Dumnezeu"* **(2 CORINTENI, 7.12)**. El se identifică perfect cu oamenii cărora le propovăduia Cuvântul. Ba mai mult, scrie el, *"m'am făcut robul tuturor ca să câştig pe cei mai mulţi"* **(1 CORINTENI, 9.19)**. Sau: *"Noi suntem robii voştri pentru Iisus"* **(2 CORINTENI, 4.5)**.

În ochii unui evanghelist autentic, mulţimea care are nevoie de mântuire capătă o valoare maximă, încât jertfa propriei vieţi devine o sfântă datorie, atunci când este cazul. (A se citi **1 TESALONICENI, 2.8**: *"Astfel, în dragostea noastră fierbine pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar şi viaţa noastră, atât de scumpi ne ajunseserăţi"*; precum şi **2 CORINTENI, 12.15**: *"Şi eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele, şi mă voi cheltui în totul şi pe mine însumi pentru sufletele voastre"*).

În legătură cu mântuirea Israeliţilor, Ap. Pavel arată că simte o mare întristare şi o durere necurmată în inimă, şi lasă să-i scape impresionantul strigăt: *"Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărţit de Hristos, pentru fraţii mei, rudele mele trupeşti"* **(ROMANI, 9.3)**.

În afară de dragoste, îngăduinţă, răbdare, în afară de atenţia cu care trebue să ne aplecăm asupra unui suflet în clipa când Îl mărturisim pe Hristos, ni se cere să avem în vedere şi psihologia ascultătorului, să-i cunoaştem preocupările. Intervenind în felul acesta, vom reuşi să *"ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc înaintea lui Dumnezeu"* **(2 CORINTENI, 4.2)**. Iar slujba noastră va fi într'adevăr bine împlinită şi roditoare, în ce priveşte lucrarea de mântuire a societăţii agnostice în sânul căreia trăim şi a fraţilor noştri pribegi, prin vestirea Evangheliei lui Hristos.

MORALA CREŞTINĂ ŞI DARWINISMUL SOCIAL

Dr.Ing. Nicolae BRĂDEANU

Urmare din numărul trecut

Toţi cei care cred în Dumnezeu sunt convinşi că omul a fost creat de El, după chipul şi asemănarea Sa, şi că Dumnezeu nu s'a dezvoltat în diferite etape deoarece El din început a fost o perfecţiune, că Dumnezeu nu reprezintă o perfecţiune generabilă în etape, adică o perfecţiune în curs, ci însăşi perfecţiunea transcendentă, realizată din eternitate odată pentru totdeauna. Dacă prin raţionament, filosofia a ajuns la această concluzie, oamenii de ştiinţă, datorită perfecţionării activităţii de cercetare şi a aparaturii folosită în acest scop, pot dovedi acest lucru.

Astfel, în ziarul *"Allgemeine Deutsche Zeitung für Rumänien"* din 10 Iulie 1993, pag.2, este publicată ştirea transmisă de Agenţia Germană pentru Presă din Mainz (Germania) cu titlul: *"Alteste Honigbiene der Welt"* (Cea mai bătrână albină din lume). În această ştire se arată că Muzeul de Ştiinţe Naturale din Mainz are cea mai bătrână albină din lume, care a fost găsită cu ocazia săpăturilor de lângă Manderscheid. Insecta are o lungime de 9 mm, a fost găsită în vara anului 1992, într'un strat de şisturi bituminoase. În urma verificărilor ştiinţifice care s'au făcut în ziua de 8 Iulie 1993, conducerea muzeului din Mainz a comunicat că albina are vârsta de 50 milioane de ani, şi că albinele *"deja în urmă cu 50 milioane de ani au atins acelaşi nivel de dezvoltare, ca cel de astăzi"*. Până acum cea mai veche albină găsită avea 40 milioane de ani şi a fost găsită într'un chihlimbar în Prusia Orientală.

Deci, în 50 milioane de ani, albinele nu au suferit nici o evoluţie, au rămas în acelaşi stadiu de dezvoltare ca insecte, ceea ce reprezintă o dovadă contrară Darwinismului. De aceea este necesară astăzi mai mult ca oricând, ca învăţătura Mântuitorului să fie recitită cu cunoaşterea problemelor rezolvate de ştiinţă sau după o expresie celebră a lui Montaigne: *"Trebue să însoţim credinţa în Dumnezeu cu toată raţiunea care este în noi". Ion Ţugui: Vise, viziuni, profeţii, prezumţii Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti 1992, pag.17.*

Concepţia care a luat naştere din Darwinism, Darwinismul social, are o înrâurire nefastă asupra unei părţi a societăţii omeneşti, deoarece ea nu ţine seama de faptele privitoare la viaţa în comun a oamenilor. Ţine seama numai de concurenţă, brutalitate şi de lipsă de scrupule, pe când omul cunoaşte şi solidaritatea, omenia şi corectitudinea morală. Aceasta cu atât mai mult cu cât omul, este o fiinţă sociabilă, trăieşte în societate, deoarece numai în contactul cu alţi oameni îşi poate mulţumi aspiraţiile sufletului, şi ale intelectului, căci numai în starea socială poate găsi sprijinul pentru împlinirea dorinţelor, a trebuinţelor şi a idealurilor sale. Încă în antichitate, Aristot zicea că omul are neapărat nevoie de societate şi că ar putea trăi fără ea numai dacă ar fi vită sau zeu. Dezvoltarea ştiinţei, a industriei, a meşteşugarilor şi a artei, a literaturii, aceste realizări frumoase ale inteligenţei reprezintă lucrarea colectivă a spiritului şi a puterii omeneşti adică a sociabilităţii. Buffon spunea că omul ţine puterea sa dela societate, dânsa i-a perfecţionat raţiunea, i-a exersat spiritul şi i-a înmulţit puterile. În această privinţă, C. Rădulescu-Motru zicea: *"Nu există manifestare a sufletului care reprezentând o valoare să nu fie în acelaşi timp datorată în mare parte factorilor sociali"* iar în continuare: *"artă pur individuală, morală şi religie pur individuală nu există nicăieri. Ele există ca rezultate ale vieţii sociale" (Dimitrie Gusti şi Traian Herseni: Elemente de sociologie, Ed. Autorilor Asociaţi, Bucureşti, 1936).*

Raţiunea fiind însuşirea dominantă a omului, aceasta poate să treacă prin filtrul ei toate acţiunile sale, poate să analizeze cauzele lor, să compare raporturile lor, iar prin influenţa raţiunii, natura apropie pe om de om, îl face să vorbească şi să trăiască împreună, îi îndeamnă pe oameni să caute şi să menţină între ei starea de societate. Însăşi solidaritatea socială este după Cicero un efect al raţiunii.

Cu toate acestea în societatea omenească se constată o prea puţină atenţie faţă de îngrijirea oamenilor bătrâni, bolnavi sau slabi, iar violenţa şi actele de terorism care caută să îndepărteze pe cei mai slabi din sânul societăţii, s'au intensificat în urma ideilor găsite în Darwinismul social. Între oameni trebue să existe sentimente umane care integrate în existenţa noastră formează umanitatea. Kant afirmase că umanitatea se realizează în întregimea speţei umane, nu în indivizi izolaţi, deoarece *"un om ar trebui să trăiască nesfârşit de mult pentru a învăţa cum să dea folosinţă deplină tuturor însuşirilor sale naturale"*, dar omul are un termen scurt de viaţă, de aceea, spune Kant, este nevoie de un şir neprevăzut de generaţii pentru ca germenii umanităţii să ajungă la o treaptă a evoluţiei deplin potrivită intenţiilor ei.

Nu se poate spune însă că umanismul a progresat prea lent, dacă se iau în considerare transformările care au apărut în conştiinţa oamenilor în decursul secolelor. Este adevărat că în general simpatia universală este puţin mai ştearsă atunci când este vorba de fiinţe mai îndepărtate de noi, dar natura a prescris omului regula dreptăţii şi adevărului, după care trebuesc rânduite nu numai raporturile dintre oameni şi popoare, dar şi cele dintre animale şi oameni. Cuviinţa este o altă caracteristică a umanităţii, dar religia este cea mai înaltă dintre ele, spune T. Vianu în *Studii de Filosofia Culturii (Edit. Eminescu Bucureşti, 1982)*, este floarea supremă a sufletului omenesc.

Într'adevăr religia creştină, cu îndemnul ei la iubirea aproapelui, a contribuit într'o măsură foarte mare la civilizaţia şi progresul omenirii şi mai ales la liniştea şi pacea dintre oameni şi popoare.

Dorinţa de a stăpâni şi chiar de a îndepărta pe cei mai slabi din societate, sunt manifestări ale filosofiei influenţate de Darwinismul social. Aceste tendinţe dăunătoare omenirii, trebuesc combătute cu toată vigoarea nu numai de religia creştină, ci şi de celelalte religii, în care oamenii şi-au păstrat încă bunul simţ şi puterea de judecată.

Nicolae BRĂDEANU

FARA ARMÂNEASCĂ

ARTA ARGINTĂRIEI LA AROMÂNI

- VII-

ARGINTĂRIA BISERICEASCĂ

Vasile TEGA

Evanghelistul Ioan

Detalii la frecătură de evanghelie executată de Dzimuri

Una dintre caracteristicile fundamentale ale artei populare este modul colectiv de exprimare estetică precum şi anonimatul, care, în mod general, învăluie pe creatorii anonimi. Artistul popular, fidel modelelor şi mijloacelor de expresie moştenite prin tradiţie, se mişcă cu siguranţă printre imagini cunoscute, care, deşi în aparenţă similare, sunt totuşi în mod continuu reînnoite şi diferenţiate, graţie calităţilor sale personale.

Uneori, din dorinţa de a-şi imortaliza opera, acesta marchează în mod discret într'un colţişor al operei sale, numele său, precum şi o oarecare dată. Este vorba de un gest emoţionant al unui om simplu care doreşte în acest fel să-şi marcheze prezenţa în lumea artelor şi în acelaşi timp să comunice cu generaţiile viitoare.

Uneori, totuşi, condiţii istorice speciale contribuie la apariţia unor artişti care, deşi lipsiţi de cultură şi autodidacţi, creează un stil propriu şi original de exprimare artistică, detaşându-se astfel din anonimat, prin afirmarea personalităţii lor creatoare.

Acesta este cazul celor doi celebri meşteri-argintari ATANASIE DZIMURI şi GHEORGHE DIAMANDI BAFA, ambii din Călaru, care între sfârşitul secolului al optsprezecelea şi primele decenii ale celui următor au pecetluit prin prezenţa lor arta argintăriei bisericeşti.

"Bafa şi Dzimuri - spune **D. Stamatelu** - *sunt cele două mari glorii ale argintăriei noaştre populare"(41),* iar **Zaharia Papantoniu** adaugă: *"Ce altceva poate fi decât o adevărată minune faptul că un om trăind la Călaru, sub teroarea lui Ali Paşa, un analfabet din Epir, a reuşit să ridice concepţia sa artistică pe cele mai înalte culmi universale, în sensul cel mai general al artei; **Diamandi Bafa**, unul dintre cei mai mari artişti pe care i-a produs vreodată Grecia creştină, şi **Dzimuri** au murit, ducând cu ei în mormânt minunatele secrete ale artei lor. Nimeni nu-i va mai putea înlocui".* (42)

Şi acum câteva date biografice asupra acestor doi maeştri argintari.

Data exactă a naşterii lui **Atanasie**, fiul de asemenea al marelui argintar **Nicola Dzimuri** nu este cunoscută. Perioada însă cea mai creativă din viaţa sa o putem situa între ultimele decenii ale secolului al optsprezecelea şi primele decenii ale secolului următor. De asemenea, ne sunt necunoscute realizările sale în domeniul podoabelor şi al bijuteriilor, în general. Cu siguranţă însă că somptuoasele tacâmuri precum şi vesela dela curtea lui Ali Paşa erau ieşite din atelierul lui **Dzimuri**. Anonimatul, care aşa cum am mai spus, caracterizează în mod general arta populară, nu ne permite să identificăm operele acestuia în domeniul argintăriei casnice şi al bijuteriilor. Numai ferecăturile evangheliilor ne revelă adevărata măsură a inegalabilei sale valori artistice. **Dzimuri**, deplin conştient de faptul că este *"unic"* în acest domeniu, îşi pune semnătura pe fiecare evanghelie, în frumoase litere rotunde în relief, adăugând numele localităţii sale de naştere: *Executată (această evanghelie, n.n.) şi se execută la Călaru, comună din regiunea Ianina, de mâinile lui **Atanasie Nicolai Dzimuri**.*

Pe coperţile evangheliilor destinate bisericilor din Eptanisa (insule sub administraţia veneţiană), găsim acest text în limba italiană: *Fabrica d'Atanasio Zimuri di Calavrito nella Provincia d'Ipiro".*

În cazuri asemănătoare, el merge şi mai departe, inserând în partea interioară a coperţii-verso o hârtie de calitate superioară, cu următorul text: *No... Prezentele (evanghelii, n.n.) sunt lucrate la Călaru, comună din regiunea Ianina, de mâna lui **Atanasie N. Dzimuri**. Argintul lor este pur (lâgară, în aromâneşte în text) Preţul lor este de...*

Completează cu mâna numărul curent al fiecărei ferecături, preţul care este de o mie şase sute de groşi, urmat de semnătură.

Din punct de vedere estetic, **Dzimuri** oscilează între influenţa apuseană şi tradiţie, barocul fiind în mod special prezent în scenele reprezentând *"Răstignirea"* şi mai ales *"Învierea Domnului"*.

Ecoul celebrităţii lui **Dzimuri** este încă viu în memoria argintarilor din Epir. Cum am mai menţionat, el dorea să rămână *"unic"* şi aşa cum ne spune tradiţia *"ascundea cu multă gelozie secretele artei sale"*. Cu toate acestea, el n'a putut evita nici pe numeroşii imitatori şi nici pe cei care-l copiau. **Dzimuri** şi-a dat obştescul sfârşit la Zante, la 3 Iunie 1823.

Celălalt vestit argintar, GEORGE DIAMANDI BAFA (născut la Călaru în 1784 şi mort tot la Zante în 1853), a dvenit celebru, printre altele, graţie *"cutiei de moaşte"* a Sf. Dionisie.

Spre deosebire de **Dzimuri**, opera lui **Bafa** este ceva mai bine cunoscută, cel puţin într'un cerc restrâns de specialişti.

Totuşi, din păcate, nici până astăzi nu s'a efectuat o clasificare sistematică a acesteia şi nici o evaluare estetică. Ca şi **Dzimuri**, conştient de valoarea sa deosebită, îşi semna operele, dar într'un mod cât se poate de discret, am zice că nu ar fi vrut să deranjeze armonia acestora.

Dacă **Dzimuri** şi-a manifestat talentul excelând în ferecăturile de evanghelii, **Bafa**, din contră, şi-a lăsat inepuizabila sa inspiraţie să îmbrăţişeze toate obiectele legate de cultul religios: potire, anaforniţe, chivote, panaghiare, cădelniţe, căţui, candele etc., fără ca vreodată să se repete.

"În 1829, Bafa şi-a pus semnătura pe "cutia de moaşte" a Sfântului Dionisie, care reprezintă apogeul artei sale şi capodopera argintăriei neoelene". (43)

ÎNCHEIERE

Tradiţia argintarilor aromâni şi în special aceea a călăriţilor a continuat şi în timpurile moderne, cu adausuri bineînţeles din ce în ce mai evidente de elemente occidentale. Am putea spune că perioada de înflorire a acesteia a trecut, dar totuşi tradiţia luminoasă a rămas. *"De când au început să prelucreze mai puţin argintul, arta meseriaşilor argintari a decăzut, iar viaţa lor din ambulantă a devenit permanentă"*, scria în 1928 K. Faltaiţ şi continuă: *"În zilele noastre "hriştii" din călaru posedă mari întreprinderi nu numai în cele mai importante centre economice ale Greciei, ci şi în Europa. Cea mai vestită întreprindere de bijuterii din Roma, celebra **"Casă Bulgari"** aparţine unor descendenţi argintari ambulanţi. Alte renumite giuvaergerii din Roma, **Nessi, Cremon, Bangion, Tutungi** aparţin şi acestea tot unor descendenţi ai argintarilor ambulanţi din Călaru. Dar arta prelucrării argintului decade în mod continuu în toată lumea, deoarece aurul şi metalul alb, precum şi diversele aliaje şi maşinile au înlocuit şi metalele preţioase şi munca manuală. Dintre "hriştii" călăriţi care pe vremuri s'au răspândit în toată Peninsula balcanică, în Asia Mică, în Egipt, în Italia şi în Austria, mulţi dintre ei au fost "adevăraţi artişti", chiar "mari artişti".*

Necunoscuţi **Benvenuto Cellini** pentru care nu s'a găsit nimeni până azi ca să povestească viaţa lor, dat fiind că nici unul nu şi-a scris biografia. *"Arta argintului prelucrat* - scria acelaşi Faltaiţ un an mai târziu - *continuă să fie în declin în Grecia. Peste cincisprezece ori douăzeci de ani vor exista foarte puţini meşteri ai argintului şi aceştia nu vor fi de pricopseală"* (44).

Cam la aceeaşi dată şi în acelaşi sens abundă şi Francezul **H. Th. Bossert**: *Arta populară a murit aproape pretutindeni în Europa şi este probabil că în curând va dispărea şi din regiunile unde continuă să mai supravieţuiască. Cauza principală a acestui fenomen trebue căutată în primul rând în dezvoltarea industrei mecanice: nu mai avem nevoie să fabricăm pentru noi înşine instrumente şi obiecte care sunt disponibile din abundenţă pe piaţă. Pe de altă parte, felul nostru de viaţă s'a schimbat: consacrăm timpul nostru liber altor preocupări, decât în a decora obiecte casnice. De asemenea, gustul evoluează: suntem tentaţi să cedăm mereu la tot ce este nou. Rezultă deci că producţia de artă populară a încetat aproape complet"* (45).

În ciuda acestor sumbre pronosticuri, din fericire, arta argintăriei continuă şi în zilele noastre să supravieţuiască şi chiar să înflorească în unele centre locuite de Aromâni, cum ar fi Aminciu (Meţovo) şi Ianina. Hriştii de aici conservă vechile tradiţii de lucru, aplicând tehnicile moştenite dela strămoşi la produsele contemporane, care satisfac cererile colecţionarului modern de obiecte de podoabă. De altfel, cererea de produse de calitate nu va înceta niciodată şi nu va putea fi neutralizată de avalanşa articolelor de prost gust lansate pe piaţă de producţia în serie.

SFÂRŞIT

Evanghelistul Luca

Detalii la frecătură de evanghelie executată de Dzimuri

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

1856 - 1947

-XX-

Prof. Nicolae CIACHIR

Până la urmă, România s'a văzut nevoită să cedeze Basarabia şi Bucovina de Nord. La 28 Iunie 1940 Sovieticii ocupă capitala Bucovinei, Cernăuţiul şi provoacă grave incidente la Herţa, care nu figura să fie cedată lor; au ucis un căpitan, mai mulţi civili şi au trecut mai departe cu 11 kilometri de linia de demarcaţie pretinsă de ei. La 29 Iunie, diplomatul român Davidescu telegrafia că a fost arestat generalul Mitrea şi o serie de funcţionari CFR la Cernăuţi, în mod cu totul abuziv, de către Sovietici, iar tancurile lor au deschis foc omorînd pe căpitanul Borog, 2 soldaţi şi rănind pe sublocotenentul Dragomir *(Arh. MAN, fond 5418, 1940, f.10)*. A doua zi, Hitler îi trimite o scrisoare lui Carol al II-lea în care printre altele, se arată: *"Deduc că Majestatea Voastră se teme că ar fi vreo legătură între ce se întâmplă acum în România şi vizita dela Berghof, din 24 Noembrie 1938"*. Îi reproşează în continuare, că România a făcut politica duşmanilor Germanilor şi numai în ultimul timp a încercat să se elibereze de tabăra potrivnică Reichului. Aş dori să ajut România *"în măsura în care aceasta stă în puterea Germaniei"* (**Nicolae Ciachir**, *Marile puteri şi România (1856-1947), Bucureşti, 1966, p.256)*. Între timp Sovieticii încălcau în mod grosolan acordul stabilit cu România, provocând grave incidente, dezarmând, capturând material de război, sechestrând trenuri de evacuare; şi lucrul cel mai grav, omorînd militari români şi ocupând teritorii în plus. Astfel au ocupat ilegal un oraş nereşedinţă de judeţ, Herţa, din judeţul Dorohoi, plus 7 comune rurale, care constituiau 26 sate *(Arh. St.Buc.,Min. Justiţiei, Secţia judiciară, dos. 34 (1940), f. 13-15)*.

Dar, Sovieticii nu s'au mulţumit numai cu satisfacţia pretenţiilor lor, ci urmăreau să desfiinţeze statul român. Astfel, ministrul Germaniei acreditat la Budapesta raporta la 1 Iulie 1940, la Berlin, că ministrul sovietic dela Budapesta îi încuraja pe Unguri să întreprindă imediat o acţiune împotriva României, făcându-se specificarea că Rusia manifestă dezinteres pentru Transilvania şi spaţiul carpatic. Aceeaşi sursă informa peste 5 zile că Molotov, care nu prea primeşte ambasadori în audienţă, pe cel al Ungariei l-a primit de 3 ori în 2 zile, din proprie iniţiativă. La început, a respins propunerea Ungariei, ca 5 sate din Bucovina, însumând 12.000 locuitori de origine maghiară, să fie strămutate, apoi a declarat că le va satisface dorinţa. În plus, consideră juste revendicările lor faţă de România şi a dat ordin ca navele maghiare aflate la Reni şi Ismail să primească liber, ca cele germane.

Fabricius socotea că dacă Reichul nu ajută cu asistenţă militară România, în circa 2-3 luni URSS, servindu-se de agenţii Internaţionalei a III-a, va ridica pretenţii *(Arh. MAN, M.St.M, dos. 72/1, f.9)*.

Alexandru Cretzianu, care cunoştea dedesubturile politicii anului 1940, declara în 1954 la Paris: *"Atitudinea agresivă a Uniunii Sovietice nu a luat sfârşit odată cu ocuparea Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Unităţile sovietice de pe noua linie de demarcaţie au provocat incidente zilnice, făcând incursiuni pe teritoriul românesc, impuşcând şi capturând grăniceri români. Marele Stat Major era informat că Ruşii fac intense pregătiri militare în Basarabia şi Bucovina de Nord, efectuând transporturi şi deplasări masive de trupe de toate armele"*. Istoricul Florin Constantiniu are perfectă dreptate când afirmă că *"politica lui Nicolae Titulescu faţă de Uniunea Sovietică nu avea nici o perspectivă de a aduce României o recunoaştere a apartenenţei Basarabiei la România. Argumentaţiile cu înscrierea Nistrului în proiectul de tratat de asistenţă mutuală din 1936 puteau fi crezute de cine voia să se lase înşelat sau de cine făcea prea mult credit subtilităţilor avocăţeşti"* (**Florin Constantiniu**, *Între Hitler şi Stalin. România şi pactul Ribbentrop-Molotov, Bucureşti, 1991, p. 106)*.

La 2 Iulie 1940, generalul Ion Antonescu îi adresa o scrisoare regelui Carol al II-lea, din care reţinem câteva pasagii: *"Majestate, Ţara se prăbuşeşte. În Basarabia şi Bucovina se produc scene sfâşietoare... Poporul şi armata au fost dezarmate fără luptă. Demoralizarea lor este fără limită. Lipsa lor de încredere în conducătorii este totală"*. În continuare îi scrie răspicat: *"Trebue schimbat imediat şi sistemul şi oamenii. Dacă Majestatea Ta nu va aplica nici în acest ceas suprem urechile la durerile neamului, prăbuşirea totală, prăbuşirea iremediabilă, cu tot cortegiul ei de crime şi distrugeri va urma..."* În aceeaşi zi, Nicolae Iorga în numele a 27 de parlamentari români, remitea un memoriu similar Primului ministru. La 9 Iulie şi Ion Nistor, privind pierderea Bucovinei de Nord. Gheorghe Tătărescu, în calitate de primministru, în broşura *"Evacuarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord"*, încerca să justifice cauzele evacuării şi să-l absolve pe rege de vină. La 1 August 1940, Molotov făcea o declaraţie în faţa Sovietului Suprem al URSS, arătând că a crescut teritoriul statului printr'o fericită soluţionare: (1) s'a restituit Basarabia; (2) le-a fost cedată o parte din Bucovina. Basarabia are 44.000 kilometri pătraţi cu 3.200.000 locuitori, iar Bucovina 6.000 kilometri pătraţi şi peste 500.000 locuitori. Astfel, frontiera vestică a URSS s'a extins până la fluviul Dunărea, care după Volga, este cel mai mare din Europa şi una din principalele căi pentru schimburile comerciale dintre numeroase ţări europene.

Încă la 14 Iulie 1940, se primea o telegramă cifrată dela ambasada din Vatican (strict confidenţială), în care se arăta că la Berlin, Hitler şi Ciano, pregătesc o nouă ordine în Răsăritul şi centrul Europei, că 4 judeţe din Transilvania şi Cadrilaterul (Sudul Dobrogei), vor fi luate României. Ni s'a atras atenţia încă din anii 1935-1937 ca Germania ne asigura integritatea teritorială, cu condiţia să nu ne apropiem de Ruşi şi să nu ne asumăm noi obligaţii faţă de Polonia şi Mica Înţelegere. *(Arh. MAE, fond 71/1920 1944, Transilvania, vol. 40, telegr. Vatican din 14 Iulie 1940 - prin avion -)*.

La 20 Iulie 1940, ministrul nostru dela Bertlin, raporta, că în aceeaşi zi, Führerul i-a spus că evenimentele dureroase din Iunie, s'au datorat în primul rând politicii greşite a României, care a făcut jocul Angliei şi Franţei. Dacă nu era această politică de şovăire, România n'ar fi avut de suferit, căci înţelegerea ruso-germană s'a datorat spre a fi dejucate intrigile franco-engleze.

Regele, ca să fie pe placul Germaniei naziste, publică la 8 August 1940, Decretul-Lege la starea juridică a Evreilor din România: n'au dreptul să aibă servicii publice, să fie militari de carieră, să posede proprietăţi rurale, să participe la viaţa politică şi publică a ţării, să facă comerţ în comunele rurale, să participe în consilii de administraţie ale întreprinderilor de orice natură, să fie editori de cărţi, să deţină sau să închirieze cinematografe, să editeze ziare şi reviste româneşti, să dobândească nume româneşti, etc. *(Monitorul Oficial din 8 August 1940)*.

Revenind la politica externă, se cunosc tratativele duse de Ungaria la Turnu-Severin (16-24 August 1940), cele cu Bulgaria la Craiova şi faptul că Germania şi Italia, au obligat ţara noastră să accepte dictatul dela Viena din 30 August 1940. Astfel s'a consumat o pagină neagră din istoria poporului român, care a fost obligat să cedeze 43.492 kilometri pătraţi şi o populaţie de circa 2.600.000 locuitori. Raportânmdu-ne la statistica dela 1 Ianuarie 1940, rezultă că 50,2% din populaţia ţării de Nord-Est a Transilvaniei cedată Ungariei horthyste, erau Români, iar 37,1%, Maghiari şi Secui. La 7 Septembrie 1940, era cedat Cadrilaterul, Bulgariei.

Astfel, în 74 de zile, România a pierdut 101.129 kilometri pătraţi (deci 34,27% din teritoriul ţării şi 6.821.007 locuitori, din care marea majoritate erau Români. Cedările de teritorii au demonstrat politica falimentară dusă de rege şi camarila sa. Sub presiunea opiniei publice, Carol i-a înlocuit pe generalul Bengliu, comandantul jandarmeriei (cel ce întocmise raportul fugii lui Codreanu şi a celor 13 camarazi de-ai săi), pe Nicki Ştefănescu şi pe celebrul Mihail Moruzov, care se afla atunci în Germania şi purta convorbiri cu amiralul Canaris.

(Va urma)

DEZBATERI LA WASHINGTON PE MARGINEA EXTINDERII ALIANŢEI NATO

Nicolae DIMA

Intenţiile de extindere spre Răsărit ale Alianţei Nord Artlantice au dus la vii discuţii în anumite cercuri politice şi academice americane. În acest sens, la Washington a fost organizat recent un simpozion pe această temă la care au luat parte câteva cunoscute personalităţi politice şi academice din Statele Unite.

Fostul secretar de stat adjunct sub Preşedintele Reagan, Richard Perle, a respins de exemplu, argumentul anumitor cercuri americane potrivit cărora includerea ţărilor est europene în NATO ar putea duce la întărirea şi radicalizarea grupărilor antioccidentale din Rusia. Este un argument perimat că trebue să evităm să provocăm aceste cercuri, deoarece am slăbi poziţia democraţilor ruşi, a spus Dl. Perle.

De când îmi aduc aminte, unele cercuri americane şi occidentale încearcă să acrediteze ideea că oricine deţine puterea la Moscova este preferabil celor din afara puterii. Cu alte cuvinte, trebue să facem orice să ajutăm conducerea dela Moscova, deoarece alternativa ar fi mult mai rea. Şi dacă derulezi acest argument către concluzia lui logică, a continuat d-sa, termini prin a te alătura celor care deţin puterea.

Pe de altă parte, Dl. Perle a susţinut că Alianţa NATO poate face totuşi anumite concesii pentru a atenua îngrijorările legitime ale Moscovei. De exemplu, NATO se poate angaja să nu-şi modifice politica strict defensivă, şi să nu amplaseze arme nucleare pe teritoriile noilor ţări care vor fi cooptate în organizaţie. În aceste condiţii, opinia fostului demnitar american, este că Rusia va accepta extinderea organizaţiei NATO.

Cu toate acestea, fostul ambasador american Jonathan Dean a susţinut că NATO şi Statele Unite ar trebui să ia mult mai serios poziţia Rusiei. După părerea sa, Occidentul ar trebui să definească mai întâi locul şi rolul Rusiei în sistemul internaţional de securitate. A fost clar dela început, a subliniat Dl. Dean, că extinderea Alianţei Nord Atlantice va reprezenta un afront la adresa Rusiei, care prin vastitatea ei şi prin actuala situaţie socială şi politică, este exclusă dela posibilitatea aderării la organizaţie. De fapt, a continuat fostul ambasador, principala funcţie a alianţei NATO este tocmai să se asigure împotriva unei eventuale renaşteri a expansionismului rus.

Politica actuală a Rusiei este foarte fragilă, a declarat Dl. Dean, adăugând: Rusia e o ţară imensă, o fostă mare putere umilită şi înfrântă politic, o ţara care a pierdut vaste regiuni şi care se zbate într'o stare de haos social şi dezastru economic. În asemenea condiţii, extinderea alianţei NATO poate galvaniza sentimente anti-occidentale. Vestul şi în special Statele Unite, a spus Dl. Dean, au devenit în ochii Ruşilor autorii deliberaţi ai mizeriei din Rusia. În încheiere, ambasadorul Dean a declarat că procesul pare acum ireversibil şi NATO va fi extins, dar, a adăugat că, totuşi Rusia nu ar trebui exclusă, ci ar trebui prinsă într'un sistem comun de securitate europeană.

Un alt cunoscut participant la simpozion a fost Paul Goble, cunoscut specialist în studii sovietice şi ruse. El a adoptat o atitudine strict realistă şi a opinat că toate discuţiile despre lărgirea organizaţiei NATO ar putea rămâne la nivel de simple discuţii. Mecanismele de extindere a alianţei sunt extrem de complexe, a precizat D-sa. De exemplu, cooptarea fiecărui membru trebue aprobată separat, de parlamentele tuturor celor 16 ţări membre.

O alianţă defensivă este ca un fel de religie, a continuat Dl. Goble. Trebue să crezi în ea fără să o analizezi deoarece, dacă analizezi toate detaliile, ajungi să nu mai crezi în nimic. Potrivit articolului 5 al Cartei NATO, de exemplu, un atac asupra oricărei ţări membre este considerat un atac asupra tuturor.

Fostul expert al departamentului de stat în probleme sovietice, a scos în evidenţă primejdia că dacă Alianţa NATO nu se va extinde spre Europa de Est, Rusia va fi încurajată să revendice din nou regiunea. În această perspectivă, concluzia simpozionului dela Washington a fost că deocamdată în Statele Unite nu există un consens în ce priveşte extinderea Alianţei Nord Atlantice.

ALIANŢA NATO ŞI ŢĂRILE BALTICE

Semnalăm un interesant aticol-opinie semnat de cunoscutul ziarist Jim Hoagland şi publicat recent de ziarul *"The Washington Post"*. Articolul este intitulat *"Lupta pentru Ţările Baltice"*, şi reprezintă cumva esenţa şi preţul luptei dintre Statele Unite şi Rusia în legătură cu extinderea Alianţei Nord Atlantice.

Ziarul opinează că după o perioadă de ezitări şi tergiversări, se pare că Moscova a ajuns la o decizie clară. Ea ar fi dispusă să accepte integrarea Poloniei, Cehiei, şi Ungariei în NATO, dar cere în schimb Occidentului un preţ foarte ridicat. Moscova cere să i se lase mână liberă în Ţările Baltice; să i se garanteze că cele trei ţări, Lituania, Letonia şi Estonia, nu vor fi incluse în sfera de protecţie militară occidentală.

Un exemplu interesant este scrisoarea adresată de Boris Elţin, Preşedintelui Clinton, la 25 Iunie cu ajunul vizitei la Washington a preşedinţilor celor trei republici baltice. Casa Albă, susţine Dl. Hoagland, nu a răspuns acestei scrisori şi nici nu a dat-o publicităţii, dar atitudinea administraţiei va fi probabil ambiguă şi va căuta o soluţie de compromis.

Pe de altă parte, studiul strategic în legătură cu Ţările Baltice efectuat recent la cererea Casei Albe, ajunge şi el la o concluzie ambiguă. Studiul recunoaşte importanţa regiunii, nu înlătură posibilitatea includerii Ţărilor Baltice în alianţa NATO, dar în acelaşi timp, nu le oferă nici o garanţie de securitate naţională. Nu este de mirare deci, încheie Jim Hoagland, de ce Suedia şi Finlanda se tem de concesiile unor concesii majore făcute Rusiei.

Corespondent

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- X -

Nicolae LUPAN

După trei sferturi de veac de fărădelegi cezaro-împărăteşti, revenirea la învăţământul în limba română stârni o furie de neînchipuit din partea învăţătorilor galiţieni. Mai ales din partea celor dela şcoala normală din Cernăuţi despre care, după ce le înşira numele de Varniţchi, Malavschi, Sabra şi Paulovici, Revista Politica din Suceava menţiona:

"Învăţătorii numiţi alegea din fiecare clasă mai mulţi censori, pe care anume îi punea să iee seama, cari şcolari vor vorbi românesce. Censorii aceia erau de două feluri, adică censori mai mari şi censori mai mici. Fiecare laiţă din clasă avea câte un censor mai mare şi unul mai mic, şi toţi censorii fără deosebire aveau câte o tăbliţă de lemn, pe care era scris nemţesce >Semn pentru limbă<. Tăbliţele acelea erau ciuma limbei românesci. Cum auzea un censor că oarecare şcolar român vorbea românesce, pe loc îi da ciuma în mână, şi bietul băiat o primea plângând, căci trebuia s'o primească. Dar, ca să scape de pedeapsa ce-l aştepta, băiatul pândea să audă vorbind românesce pe alţi şcolari şi astfel da ciuma în mâna altuia".

S'ar putea întâmpla ca unora dintre cititori să le pară mult prea lungi aceste penibile extrase. Poate şi plictisitoare chiar. Dar faptul că aşa ceva a putut exista pe mult pătimitul nostru pământ mă face să duc paranteza până la capăt.

"...Adunându-se a doua zi şcolarii prin clasele lor, se'nţelege că ciumele-tăbliţele trebuiau să se afle în mâinile unor copii români şi să fie toate, adecă să nu lipsească nici una. Acuma censorii striga: <Daţi tăbliţele încoace!> Eşind cei cu tăbliţele din laiţe, censorii le poruncea cu asprime: <Căraţi-vă la locul de ruşine!> Locul acela era lângă tabla şcoalei. Pe el se punea în rând şcolarii ţinând tăbliţele-ciume în mâinile lor şi plângând, pentru că acuma aveau să fie pedepsiţi".

Şi Revista Politică din Suceava continuă: *"Intră poleacul-învăţător în clasă <Voi sunteţi cei nepocăiţi?>, zice el către cei de lângă tablă. <Băţu 'ncoace!> Acuma băieţii era întinşi pe laiţă, şi sălbatecul învăţător începea a le îmblăti dosul ca să le bage minte în cap... Şcolăriţelor românce le zicea învăţătorii ruteni când auzea vorbind româneşte:<Ar fi copile frumuşele şi de treabă, dar fe... mi'i greaţă că vorbeasc ţigăneşte!>"*

Era deci o situaţie intolerabilă, chiar şi pentru autorităţile vieneze, deşi scopul lor final tindea spre o coloniozare forţată a Arboroasei cu tot felul de neamuri străine locului şi datinelor străbune româneşti. Iată de ce, Bucovina fu împărţită în 12 inspectorate şcolare româneşti a căror menire principală deveni zidirea de şcoli şi găsirea de autori de manuale de învăţământ. Iar în fruntea acestora se puseseră doi Români dintre cei mai harnici: mitropolitul Silvestru Morariu şi profesorul de teologie Vasile Ianovici. Strânsa lor colaborare aduse în scurt timp şcolilor primare din Bucovina 6 cărţi de citire, 3 manuale de aritmetică, 4 catehisme, o carte de rugăciuni, o carte de învăţături creştineşti şi 6 manuale de gramatică.

Era una dintre cele mai mari victorii pe care o obţinuse vreodată scrierea românească din Bucovina de după 1775. Căci, cele 43 de *"az-buche"* fură înlocuite cu alfabetul latin care uşură şi îmbunătăţi simţitor procesul de învăţământ. Mai ales pentru copiii dela ţară care n'aveau nici o idee de cirilica rusească. *"Alfabetul latin deveni un fel de cheie magică", căci la 1780 numărul şcolilor româneşti din Bucovina ajunsese la 212!".* Avea deci tot motivul mitropolitul Silvestru să pună pe unele manuale acest motto:*"Ce-'i al tău, îţi priveşte, ce-'i străin, te prăpădeşte".*

Când învăţământul public românesc din Bucovina ajunsese pe drumul cel drept, episcopatul cernăuţean interveni pe lângă Viena ca şcolile să fie trecute sub *"oblăduirea dregătoriilor lumeşti, lăsând în seama preoţilor doar predarea religiei".* Ruga episcopatului fu ascultată şi şcolile fură trecute sub *"conducerea consiliilor şcolastice şi pentru fiecare comună în parte".*

În următorii 20 de ani aceste consilii reuşiră să ridice numărul şcolilor la 229! Fură introduse, prin aceeaşi bunătate a Românului, sireacul, şi unele măsuri de ordin etno-democratic. Astfel, numai în ţinutul Cernăuţilor din cele 160 de şcoli, 119 erau româneşti, 18 - nemţeşti, 11 româno-ruseşti, 23 - româno-nemţeşti şi 3 - ungureşti. Această enumerare dovedeşte, oadată în plus, că numărul străinilor care, la îndemnul Vienei, veneau să se aşeze cu traiul în Bucovina, creştea an de an. Spre deosebire de începuturile învăţământului autohton, când era doar o singură şcoală de limbă germană şi nici una - de limbă rusă!

Totul depindea de principialitatea şi hărnicia ţăranilor, de contribuţia lor la clădirea învăţământului public naţional. Două exemple: satul Mahala de lângă Cernăuţi, cu cei 3966 de locuitori, avea în anul 1870 două şcoli, iar Vicovul de Sus - cu cei 5723 de locuitori, avea o singură şcoală şi aceea doar cu două clase!

În legătură cu această anormală stare de lucruri, Mitropolitul Silvestru zicea: *"Duşmanii ne-au împiedicat în trecut să ne luminăm mintea prin şcoale, şi ne-am stâns grozav. Eară dacă ne vom stânge şi deacum înainte, după cum ştim ce putere mare este şcoala, vina va fi numai a noastră".* La care o harnică rubedenie de-a Sfinţiei Sale, Constantin Morariu, adăuga:*" Limba românească este vieaţa Românilor bucovineni".*

GELLU CARAZA

22-04-1924 - 29-09-1996

Asociaţia Mondială *"Pro-Basarabia şi Bucovina"* deplânge cu adâncă mâhnire trecerea întru cele veşnice a Purtătorului său de Cuvânt pentru România GELLU CARAZA.

Soţ grijuliu, tată bun, frate devotat, organizator neîntrecut al celor 180 de filiale ale Consiliului Naţional Român al *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"*, Om de mare omenie, de rară modestie, de neasemuită hărnicie şi poet prin vocaţie.

Atât de modest, încât prefaţa la cartea sa *"PE FLUVIUL TIMPULUI"*, menţiona că, vreme de 45 de ani, a *"potrivit cuvinte prin ritm şi rimă"*, fără a avea *"pretenţie de a fi scris poezie"*. Or, în realitate, el a fost un bun poet peisagist al Bistriţei în strălucire, al Bistriţei în întunecare, al Arieşului, al Marei Corăbii, al Negrelor Medalioane etc.

L-am vizitat, ori de câte ori am putut, de-a lungul a luni şi luni de cumplită suferinţă, la spital şi acasă. Cum a fost şi în Noembrie '95, la Panduri, unde îmi întise, cu mâna tremurândă, un plic, rugându-mă să nu-l desfac decât acasă.

Rânduri omagiale la adresa *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"*, pe care le încheia cu această strofă:

"Trăiască România unită, neatârnată, / Şi-aceasta să ne fie deviza. Fraţii mei, / Şi ore de repaus să n'avem niciodată, / Pân' vom vedea'n ţărână pe toti duşmanii ei!"

În Iunie '96, l-am văzut pentru ultima dată, la el acasă, în Drumul Taberei. Avea deja vocea slăbită şi se ţinea cu greu pe picioare! Ne-am îmbrăţişat *"voiniceşte"*, el, tremurând de *"durerile de mijloc"*, cum îmi zicea, iar eu - de tristeţea celei din urmă despărţiri. Lăcrămam eu, lăcrăma el, lăcrăma Doamna Caraza. Doar Victor Frunză ne îmbărbăta, făcând-o pe optimistul.

Plecarea dintre noi a acestui devotat animator al *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* din România, ca mişcare atotnaţională de Reîntregire, lasă un gol irecuperabil în inimile celor ce l-au iubit şi apreciat.

Dormi în pace, Gellule!

Nicolae LUPAN

DIN IADUL BOLŞEVIC

Această rubrică va cuprinde o parte infimă din suferinţele prin care au trecut Românii basarabeni şi bucovineni ridicaţi de Ruşi în Septembrie 1940 şi duşi la muncă forţată la minele de cărbuni din regiunea Tula, de dincolo de Moscova

150 din 32.000 ! Din declaraţiile multora dintre ei rezultă că bolşevicii au ridicat, numai la 5 şi 10 Septembrie, 32.000 de basarabeni pentru lucru în Rusia. Scopul: dezrădăcinarea lor din locurile natale. Majoritatea fiind băieţi şi fete în vârstă de 16-20 de ani.

Strămutarea lor, cu tot felul de momeli, înşelăciuni, persecuţii, a fost făcută în trenuri de marfă, de câte 40 de vagoane, fiecare, unele plecând prin Chişinău - Tighina - Tiraspol, altele - prin Grigore Ghica Vodă şi regiunile poloneze ocupate de Sovietici.

Nenorociţi ce şi-au mistuit viaţa, vreme de un an şi mai bine, până au venit Nemţii şi au adunat doar o mică parte din ei într'un lagăr din oraşul Oriol, de unde au fost trimişi la Orăşeni pentru a fi predaţi autorităţilor româneşti.

Din suta şi cinzeci, o sută au fost găsiţi, oarecum sănătoşi, şi trimişi pe la casele lor. Restul, bolnavi de diaree sau degeneraţi în grad mare, au fost internaţi pentru tratament la Spitalul Central din Cernăuţi.

După chinurile prin care trecuseră nu se aşteptau să fie trataţi şi îngrijiţi cu dragoste părintească. Aşa, cel puţin, ne mărturiseau toţi. Graţie personalului medical, unii dintre ei începură să primească bani şi scrisori de acasă. La alţii le veneau părinţii, surorile, fraţii. Şi bucuria tuturor n'avea margini.

Potrivit declaraţiilor unor bolnavi, la venirea Nemţilor prin acele părti sălbatice, mulţi dintre deportaţii basarabeni au fost luaţi cu forţa de Ruşi, în retragere spre Volga, spre Urali şi chiar spre Siberia ! Alţii, când au auzit de retragere, dacă au putut, au fugit din mine, ascunzându-se prin satele din jur sau mergând spre front, ca să se predea Nemţilor pentru întoarcere în Basarabia. Toţi cei ajunşi la Cernăuţi, făceau parte din această categorie.

Unii dintre ei îmi spuneau că primeau scrisori dela rude, ce făceau parte din cele 200.000 de basarabeni deportaţi în Iunie 1940. Cele mai multe însă din acele scrisori, tot din spusele bolnavilor mei, erau confiscate de cenzură. Scriind aceste rânduri, ca bucovinean, mă gândesc şi la zecile de mii de Români bucovineni, deportaţi şi ei...

Va urma

Medic I.DOMINTE

CREANGĂ ŞI BASARABIA

Nu ştiu alţii dar eu, când am auzit glasul copiilor din Basarabia că mă cheamă, aşa cum l-ar fi chemat pe Creangă, pe ger năparasnic, m'am înfăţoşat înaintea lor, la Biblioteca pentru copii *"Ion Creangă"* din Chişinău. Aduceam, ca şi alte dăţi, vistieria bogată de carte!

Spre seară, împreună cu soţul meu, preotul profesor Teoctist Caia, şi fetiţele Ana-Maria, Claudia şi Olguţa, am pătruns în orizontul familiei scriitorului Spiridon Vangheli. Eram aşteptaţi ca din partea marelui humuleştean!

Am cântat, am recitat, ne-am rugat şi am povestit despre străbunul meu... Spiridon Vangheli ne-a arătat nenumărate lucrări de-ale sale traduse în multe limbi ale lumii. Apoi ne-au pus în faţă ABECEDARUL, spunând că, atunci când l-a alcătuit, Creangă a ţinut candela aprinsă. La care i-am spus scriitorului dela Chişinău:

- Oare Guguţă al dumitale nu e Nică a lui Ştefan a Petrei Ciubotaru?... Iar abecedarul, nu e oare cel al Marelui Creangă?

Scriitorul n'a zis nimic. Eu, însă, simţeam că o lacrimă lăuntrică se rostogoleşte în inima sa. Şi, pentru prima dată în viaţă, am avut impresia că stăteam în faţa străbunului Creangă! Ni se făcu parcă şi teamă de judecata lui, care poate fi destul de aspru cu urmaşii care nu-i prea îndeplinesc testamentul. Şi ne-am zis că avem încă multe de învăţat dela el.

Guguţă al lui Spiridon Vangheli, tradus în patruzeci de limbi, până la urmă, tot Român a rămas! Şi am convenit să-l aducem la Humuleşti, să-l botezăm în Ozana, cu numele lui adevărt: Nică!

Dimineaţa, gazdele ne ziceau că, printre noi, l-au văzut pe marele sfătos în persoană!... Asta însemna că Creangă sălăşluieşte în inima Românului de pretutindeni şi, deci, şi în cea a basarabeanului!

Olguţa CAIA

strănepoată a lui Ion Creangă şi preşedintă a Filialei Tg.Neamţ a "Pro Basarabiei şi Bucovinei"

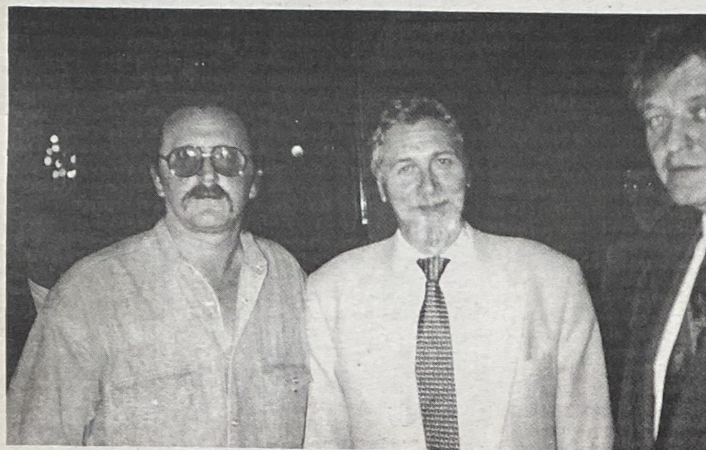

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

EMIL CONSTANTINESCU

"Este un moment de răscruce pentru România"

La hotelul Continental din Sibiu - 16. 08. 96
Dela stânga la dreapta: Ilie MIHALCEA, Emil CONSTANTINESCU și Dan CONDURAT, Primarul Sibiului

Aflat la Sibiu, între zilele de 15 și 16 August a.c. la întâlnirea cu staful local al C.D.R. și cu liderii PNȚCD, Domnul Emil Constantinescu a avut amabilitatea de a-mi acorda un interviu. Cu acest prilej domnia sa mi-a transmis un mesaj incurajator pentru Românii din exil:

"Vreau să vă spun că vă iubesc, că apreciez din tot sufletul ce faceți pentru țară, dar și faptul că în acest moment sunteți alături de noi. Este un moment de răscruce pentru România. De data aceasta suntem siguri că vom câștiga acest contract cu istoria pe care îl facem acum. Alegerile locale au fost încheiate în avantajul nostru pentrucă am reușit să transformăm CDR dintr'un simbol al speranței într'o instituție a speranței; am reușit să ne formăm o structură organizatorică și am lansat o nouă clasă politică. Un exemplu este chiar Dl. Dan Condurat, primarul Sibiului, toți sunt oameni tineri, între 30-45 ani, aleși pe criterii de moralitate, oameni care nu au făcut compromisuri. Toate sondajele de opinie pentru alegerile generale plasează CDR pe primul loc. Cred că visul de 50 de ani și prelungit de cei șase ani de coșmar, al celor care au luptat și au suferit pentru un nou ideal se va împlini printr'o schimbare radicală în România. Sper că după Noembrie a.c. să ne bucurăm împreună de acest lucru în țară. Noi vă așteptăm cu multă dragoste".

Comentând la dezbinarea Ortodocșilor din exil, liderul CDR a afirmat: *"Nici o hotărîre luată de sus, care incalcă voința comunității bisericii respective nu are valoare. În tradiția românească ortodoxă, comunitatea enoriașilor este cea care decide. Grav este dacă se pot crea pe parcursul acesta acte care în loc să-i unească pe Români intru credinta lor strămoșească, să-i dezbine. Și acestea sunt fapte reprobabile"*.

Paris,
Ilie MIHALCEA

CERCUL CULTURAL "MIHAI EMINESCU"

Chicago, Il

În ziua de 4 August 1996, ora 5 6 P.M. a avut loc în sala Bisericii *"Nașterea Domnului"* din Chicago, sărbătorirea a 101 ani dela nașterea lui Liviu Rebreanu și comemorarea a 52 de ani dela moartea scriitorului (27 Noembrie 1885, Târlișiua Beclean-Bistrița - 1 Septembrie 1944, Valea Mare - Argeș).

Programul a cuprins următoarele puncte:
1. Cuvântul de deschidere despre Liviu Rebreanu de Ing. John Pop;
2. Prezentare social-literară a romanului *"Răscoala"* de Liviu Rebreanu, de către Jean Bukiu;
3. S'au citit fragmente din romanul *"Ion"*, din nuvela *"Catastrofa"*, din romanul *"Pădurea spânzuraților"*, din romanul *Răscoala"* și din volumul *"Amalgam"* de Liviu Rebreanu, de către Lucia Pop, Cornelia Tipescu, Jean Bukiu și Gheorghe Rădulescu.
4. S'a prezentat conferința *"Coordonate literar-artistice în proza lui Liviu Rebreanu"* de către Prof. Dr. Gh. Rădulescu
5. S'au cântat cântece religioase.

Filmarea serii culturale a fost realizată de Corneliu Popescu, iar regia spectacolului a fost efectuată de către Prof. Dr. Gheorghe Rădulescu, Președintele Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"*.

Ca întotdeauna, seara culturală s'a bucurat de un meritat succes.

Corespondent

NECROLOG

Margareta Spătaru-COVER

În ziua de Sâmbătă, 31 August 1996, a plecat pe drumul fără întoarcere, scumpa noastră Margareta Spătaru-Cover, profesoară de Arte Plastice, o talentată și apreciată pictoriță cu lucrări în Galerii de Artă și colecții particulare în lumea intreagă.

Rudele și prietenii i-au adus un ultim omagiu la casa funerară Trull din 2708 Younge Street Toronto, Miercuri 4 Septembrie.

A doua zi, 5 Septembrie 1996, ora 11 A.M., în capela casei funerare, preotul Bunea, asistat de diaconul Lupu, a oficiat slujba religioasă în prezența unei largi asistențe și cu discursuri omagiale ținute de familie și prieteni. Înhumarea a avut loc la cimitirul Mount Pleasant din Toronto.

Cu o imensă durere o plâng: Julian-soț, Matilda și Iosif - părinți, Mario - frate, familia și prietenii.

Scumpa noastră Margareta, nu te vom uita niciodată !

Familia și prietenii

ECATERINA LOGHIADE

Din vrere dumnezeiască s'a stins din viață Doamna Ecaterina Loghiade, în 17 Septembrie 1996, în vârstă de 86 de ani.

Noi, care am cunoscut-o de peste 50 de ani, am venit adânc întristați, cu inimile cernite de durere, în această Sfântă și de Dumnezeu păzită Biserică *"Buna Vestire"* din Montreal, pentru a-i aduce omagiu de recunoștință și admirație. Doamna Ecaterina Loghiade s'a stins ca o flacără blândă de lumină și de bunătate. O pildă rară de fidelitate, o soție și o mamă care și-a cinstit și iubit soțul și copiii, în mod nelimitat.

Cu Doamna Loghiade ne părăsește o risipitoare de suflet, care pe unde a trecut, prin România, Germania, Franța și Canada și-a lăsat marca sufletului său nobil, bun și cald, gata să ajute, să mângâie și să încurajeze pe cei din jurul său, prin cuvinte și gesturi ziditoare de viață pură.

Oricine a intrat în casa familiei Gheorghe Loghiade n'a ieșit nici flămând, nici însetat și n'a ieșit fără să simtă și să trăiască măcar câteva clipe sfânta omenie românească.

Când trupele sovietice au invadat Țara, și haosul începuse să strângă în chingă viața poporului sub toate aspectele ei, România se scufunda ca Atlantida, iar lumea incepea să se degradeze și să se transforme în domnia cantității, a vulgarității și a mediocrității.

În acest timp, sfâșietor de greu, alături de elita feminină supraviețuitoare din țară și exil, Doamna Loghiade prin viața sa închinată familiei exilului și aspirațiilor românești, continua să trăiască eternele valori evanghelice.

Doamna Loghiade devenise legendară în exilul românesc, numită mama pribegilor români. Ca mamă bună a știut ca prin vorbă și atenție, să liniștească suflete necăjite și tulburate, să potolească foamea flămânzilor, setea însetoșaților și avea darul și delicatețea să inspire în sufletele pribegilor români sfânta speranță în vermuri mai bune și mai drepte.

Visul care domina în exilul românesc era ca pribegii să se întoarcă acasă, în Țara iubită, înȚara virtuților ancestrale, în Țara de dor și în Țara binecuvântată de Dumnezeu.

Utopia vremurilor transformase fundamental Țara și poporul român. Țara iubită, Țara pentru care pribegii români erau gata să-și dea viața, Țara Românească condusă de străini și de un sistem antiuman și ateu, Țara iubită a fost transformată în Țara pedepsei, Țara în care conducerea nouă a nimicit elita intelectuală și zeci și zeci de mii de Români uciși în închisori, în lagăre, la canal și pe pământurile lor pe care n'au voit să le cedeze colhozurilor.

Toți cei care și-au păstrat viața curată și luminoasă, cu sacrificii enorme, constituie elita românească. În această elită și-a înscris numele și Doamna Loghiade. Viața lor este ca un jurnal de front și din el se va reconstrui mâine viața românească și creștinească. Poporul român nu poate sfârși în rușine. El se va reface din izvorul nesecat al acestor valori evanghelice.

Corespondent

VETUȚA POP

În aceste zile blânde de *"vară indiană"*, la 19 Septembrie a.c. în Montreal, a încetat din viață, D-na POP, Vetuța.

Deși avea o sensibiliate ce trebuia ocrotită, ne obișnuisem cu ideea că Vetuța era mai puternică decât afecțiunea ce o supăra din când în când și astfel de etape le depășea cu mult curaj.

"A fost o moarte fulgerătoare... în câteva ore" afirmă Dl. Pop Mihai, zdrobit de durere. A făcut o *"hemoragie internă"* și cu toate îngrijirile primite, a decedat în spitalul Sacré Coeur din Montreal, unde fusese internată de urgență.

"Și numai cu o zi înainte se plimba liniștită prin grădină" - își amintește soțul îndurerat. Vestea tristă, chiar primită direct, dela familie, pare încă de necrezut.

S'a născut... Vetuța Halalai, în comuna Cetea, județul Alba, la 20 Octombrie 1923. Comuna Cetea, casa și curtea bunicilor, era bucuria copilăriei unde, revenea să-și petreacă vacanțele școlare. S'a mutat cu părinții la Teiuș Alba. Termină liceul la Blaj și este absolventă a Academiei Comerciale și Industriale din Cluj-Brașov, promoția 1948.

Urmează apoi perioada exilului, cu toate probleme de rezolvat și în 1951 se stabilește definitiv cu soțul, Dl. Mihai Pop, în Canada la Montreal. Continuu preocupată de problemele exilului românesc, desfășoară o activitate intensă în cadrul asociațiilor românești din Montreal, Toronto și Hamilton.

Soție devotată, reazem de nădejde pentru soțul ei ce se putea mișca numai în scaun rulant, prin prezența ei, prin lecturile ce le făceau deseori împreună, știa să-i aducă mângâiere caldă, speranță și mult curaj. Mamă, era preocupată continuu de educația și studiile celor doi fii: Mihai, astăzi medic oftalmolog și Gabriel, inginer. Sunt și ei profund răniți de această tragică despărțire... Mai târziu, ca bunică, fericirea nepoților era bucuria ei și nu odată îi cuprindea în versurile ei.

Iubea artele în general și venea la expoziții. În ultima ei scrisoare din 16 Iulie a.c. scria: *"...Îți trimit acest poem, bun, rău, ia-l cum crezi, dar să știi că la tine m'am gândit când l-am scris"*. Și poemul este intitulat *"Pictorul"*.

Poezia îi înnobila și mai mult sufletul. Prima carte, *"Poeme"*, a fost publicată în anul 1989, la Montreal. Au urmat apoi alte două ediții de poeme publicate în Canada și a patra ediție ce a fost publicată în România. Recenzii la volumele sale de poezii au apărut în *"Cuvântul Românesc"*, *"B.I.-R.E."*, *"Românul liber"*, *"Lupta"* etc... În România au fost publicate recenzii în aproximativ zece reviste și ziare, din care se amintesc în special *"Tribuna din Cluj"* și *"Cronica din Iași"*.

Legată de pământul natal, l-a cântat aproape, în versurile sale, cu toată duioșia depărtării și a dorului ce îl trăia intens. Vizita în țară, ce a făcut-o în urmă cu câțiva ani, o povestea ca o trăire în trecut, în leagănul sfânt al copilăriei.

O serie de poezii cu temă filosofică, sunt adevărate rugăciuni ce străbat misterul vieții și al sfârșitului etern. Voi cita câteva versuri: *"Doamne / în fiecare ai pus un "Eu" / e "Eul" Tău / în "El" Te simt / și pentru "El" se tot frământ / cei de pe pământ"* (*"Eul"* - 1994).

"Când grijile mă năpădesc / și firul vieții mi se curmă / mai are rost atâta trudă / și lacrimi ce mă podidesc? / Doamne, Tatăl cel Ceresc / întorcu-mă la tine / și'n dulcele grai strămoșesc/ iertare-ți cer Stăpâne" (*"Resemnare"* - 1994).

Dumnezeu s'o odihnească în pace și în lumina sa pe poeta noastră VETUȚA POP.

Georgeta CRAINIC

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

ALEGEREA PREŞEDINŢIALĂ "NUMĂRUL 2 BIS"

Curtea Constituţională (C.C.) a respins contestaţiile privind candidatura D-lui Iliescu la postul de preşedinte, precizând că prima alegere nu se numără. Deci, conform Constituţiei, a fost o alegere ZERO - vorbim de alegere nu de cine a fost ales - aşa că Dl. Iliescu are tot dreptul de a candida la postul de chiriaş în Palatul Cotrocenilor.

Pentru o împăcare cu *"contestanţii"* sugerăm că *"Alegerea nr. 3"* să se numească *"Alegerea numărul 2 bis"*; cetăţenii vor continua să respecte deciziile C.C., iar C.C. (Curtea Constituţională) va continua să respecte deciziile D-lui Iliescu.

Actualul candidat şi-a început campania electorală anunţând:

a. Voi căuta să stârpesc corupţia;

b. Voi căuta să aflu pe cei care au furat revoluţia şi pe criminalii care au dat ordin să fie omorîţi peste 1.000 de tineri;

c. Cu aceeaşi vigoare cu care voi combate corupţia, voi face tot efortul pentru a afla şi pedepsi pe cel care a chemat minerii ca să jefuiască sediul partidelor politice, să bată şi să terorizeze Capitala. Mai mult încă, voi face tot posibilul ca să aflu pe cel care a mulţumit minerilor pentru crimele comise;

d. Vreau, de asemenea, să aflu cine a fost criminalul care a ordonat atacul contra studenţilor din Piaţa Universitaţii.

După cum vedeţi, candidatul Ion Iliescu va demasca cu vigoare şi perseverenţă pe cei care în ultimii şapte ani au întronat haosul, mizeria şi corupţia.

•••

MARE-I GRĂDINA LUI DUMNEZEU

Spicuim din discursurile şi programele diferiţilor candidaţi la postul de preşedinte al României.

Începem cu Dl. Adrian Năstase care promite că va *"...construi o economie naţioanlă competitivă, în toate formele de proprietate şi fără a sacrifica nivelul de trai..."*. Vom avea în acelaşi timp economie capitalistă, socialistă, comunistă, şi de altă *"istă"*, iar dacă planul economic nu va ridica nivelul de viaţă, Dl. Adrian Păunescu a găsit şi alte soluţii: *"Voi lupta pentru interzicerea sărăciei şi mizerie"*, deci totul se rezolvă printr'un decret *"Se interzice"*. Dacă Dl. Păunescu ar fi azi preşedinte ar fi dat un decret prin care *"Se interzice"* tânţarilor să răspândească meningita.

Un alt candidat ocupat cu strângerea iscăliturilor ce va fi un bun aliat al D-lui Păunescu, este Dl. Constantin Mudava, om modest, nu se amestecă în treburile economice şi promite doar că va vindeca cetăţeanul de orice boală cu ajutorul televizorului. În loc de doctor, analize, spitale, operaţii etc., atingi cu mâna TV-ul când vorbeşte Dl. Mudava Vindecătorul şi, după 30 de minute, arunci cârjele şi te duci afară să baţi mingea.

Dar omul nu se limitează la a fi sănătos şi la adăpost de mizerie, lui îi trebue şi vacanţe pentru care cu partidul *"Locomotiva"* al D-lui Virgil Hogoş, d-sa e gata să ofere excursii cu trenul legănându-şi pasagerii cu melodia *"Glasul roţilor de tren"*. Dacă unora nu le plac plimbările cu trenul, să nu uităm că avem şi partidul automobiliştilor.

Singura problemă ce-i va rămâne cetăţeanului, e aceea de a alege: Vrea să se plimbe cu trenul ori cu automobilul?

•••

SUNT CHIORUL ÎN ŢARA ORBILOR

Aşa îşi spune Vasile Scarlat, directorul întreprinderii *"Electroputere"* din Craiova.

Şase ani după revoluţie şi şase săptămâni înainte de alegeri *"Electroputere este o excepţie, o firmă industrială care operează cu un mic profit şi nu cere ajutor dela Stat"* în timp ce o armată de muncitori produce bunuri pe care nimeni nu le cumpără.

În 1989 am produs 180 de locomotive electrice din care cele mai multe le-am exportat, anul acesta n'am produs nici o locomotivă. Ne lipsesc banii ca să ne modernizăm industria iar numărul lucrătorilor s'a redus la jumătate. *"Electroputere"* continuă să producă motoare electrice, generatoare, transformatoare electrice şi este printre rarele industrii care arată un mic profit.

•••

BUNE, TRISTE, REGRETE, SPERANŢE ŞI DORINŢE

Ne referim la a *"56-a Convenţie a Uniunii şi Ligii"*, cea mai veche organizaţie românească din America.

Ştiri bune: Rezerva de bani pentru acoperirea poliţelor e de 130%.

Ştiri triste: În ultimii doi ani s'au înscris 102 membri, au murit 104, au încasat poliţele 50, iar 62 sunt în restanţă cu plata.

Majoritatea poliţelor de $1.000 acoperea, acum 30-40 de ani, jumătate din costul înmormântării, acum nu acoperă nici un sfert.

În 1920 reprezentantul diplomatic al României informa că în U.S.A şi Canada se găseau 170.000 de Români şi erau cinci ziare, cel mai popular fiind *"America cotidian din Cleveland (tiraj 5000)"*. (Din volumul *"Marile Puteri şi România"* 1856-1947 de Nicolae Ciachir, p.223).

Regrete: în sânul U&L există neînţelegeri, societăţi şi membri puşi la pasiv, procese etc.

Speranţe: suntem informaţi că Procuratura Generală a statului Ohio a somat părţile beligerante pentru a judeca plângerile.

Dorinţe: O împăcare şi o vânătoare de membri noi.

•••

"CANADA, PREGĂTEŞTE-TE SĂ-ŢI PRIMEŞTI NOUL EROU !"

- Christine Ichim dela Pacific la Atlantic-

Titlul de mai sus este cel al editorialului din *"Cambridge Reporter"*, despre Christine Ichim, o fată de 18 ani care şi-a propus să învingă cancerul şi să străbată întreaga Canadă, dela Pacific la Atlantic, pe patine cu roţi. Scopul este de a strânge fonduri necesare cercetărilor ştiinţifice pentru a face o descoperire în vindecarea leucemiei, o boală de care suferă mama ei. E vorba de poeta Florica Baţu-Ichim, cunoscută şi cititorilor noştri, căreia acum 8 ani i s'a dat diagnosticul de leucemie şi sentinţă de moarte în 2-3 ani. Avea şase copii. Cel mare Thomas Emanuel de 11 ani, Christine-Victoria 10 ani, iar ultimul, Matei, nu împlinise un an când a fost smuls de doctor dela sânul mamei, care trebuia să facă chemoterapia pentru cancerul ei.

Pentru familia Preotului Ichim vestea a venit ca un trăznet. Copiii mai mari, Thomas şi Christine, când au înţeles la frageda lor vârstă despre ce este vorba au făcut un legământ că nu vor lăsa pe mama lor să moară, şi-şi vor dedica viaţa să o salveze pe ea şi pe toţi cei ce suferă de cancerul ei.

Thomas fusese declarat *"gifted"* în şcoala elementară şi la 9 ani i se ofereau cursuri la liceu , fiind transportat cu taxiul.

Împreună cu Christine, proiectele lor de ştiinţă au fost apreciate cu medalii la concursurile la care au participat. Medalia de aur la *"Science Fair"* în 1994 pe provincie, apoi medalia de aur pe Canada, cu proiectul lor despre imunologie. În 1995 au reprezentat Canada la competiţia internaţională. Au participat peste 1.000 de candidaţi din 24 ţări ale lumii. Proiectul lor de imunologie au plasat Canada pe locul al patrulea.

În disperarea lor de a-şi salva mama, şi-au continuat drumul. Îl începuseră atunci când aveau 11 şi 10 ani. S'au dus la *"Universitatea din Waterloo"* unde şi-au făcut legământul. Începutul a fost greu. *"La început nu înţelegeam nimic"*, declara Christine ziariştilor,*"şi îmi venea să plâng că nu înţeleg deşi citeam din nou şi din nou"*.

Deşi în liceu, *"University of Guelph"* le pune la dispoziţie laboratorul şi acceptă înscrierea lor pentru nişte cursuri de doctorat în imunologie, pe care amândoi le absolvă la înaltă ştachetă.

Thomas şi Christine Ichim, împreună cu Dr. Lisa Smith, au întemeiat *"Baţu Center for Leukemia Research"*, o companie fără profit de cercetări în domeniul cancerului, înregistrată la Guvernul Candian în Noembrie 22, 1995 şi este formată din doctori, profesori, cercetători şi persoane care în mod voluntar ajută în această campanie împotriva leucemiei.

Numele de *"Baţu Center"* este dat în onoarea poetei Florica Baţu-Ichim, mama lui Thomas şi Chrstine.

De asemenea, Thomas şi Christine au participat în ultimii ani la diferite Congrese Internaţionale de Imunologie care au avut loc în Canada şi Statele Unite.

Compania *"Baţu Center for Leukemia Research"*, la înfiinţare, a fost sprijinită moral şi administrativ de *"Ontario Cancer Institute/ Princess Margaret Hospital"* din Toronto şi *"The University of Western Ontario"* (Departamentul de Microbiologie şi Imunologie) din London, Ontario.

Primul pas al companiei a fost acela de a strânge banii necesari cercetărilor ştiinţifice. În acest scop, Christine Ichim a propus ca ea să străbată întreaga Canadă, aproximativ 10.000 de km, pe patine cu rotile (in-line roller blades) pentru a-şi salva mama şi pe toţi cei cărora li s'a dat sentinţa morţii - leucemie.

Menţionăm o parte din sponsorii acestei nobile acţiuni: *"The Army, Navy and Air Force", "Rollerblades", "The Economical Insurance Group", "Gatorade", "Best Wstern", "Harvey's", "Elmira Poultry", "Canadian Tire", "Power Bar", "Optimist International"*, reţeaua de radio de-a lungul Canadei *"105.3 Kool FM" şi "96.5 CHYME, "C.A.A.", "St. John Ambulance, "Media Focus Group Inc", "Shoppers Drug Mart"* şi multe altele.

Nu trebue să uităm printre sponsori *"Biserica Ortodoxă Română Sf. Ioan Botezătorul" şi "Societatea Culturală Banatul"* din Kitchener, unde Thomas şi Christine sunt membri activi, bucurându-se de apreciere şi suport moral şi material pentru inţiativa lor de a organiza *"The Canadian Cure Campaign"*. Printre distinşii sponsori care au venit să ajute acest război împotriva leucemiei, în primul rând, trebue să amintim *"Episcopia Ortodoxă Românească din America"*, cu sediul la Vatra.

Împreună cu Thomas, a început magnifica aventură pe 3 Mai, în British Columbia, unde şi-a înmuiat patinele în valurile Pacificului. Christine speră, după ce a străbătut mai mult de trei sferturi din Canada, să-şi spele rănile sângerânde ale picioarelor în Atlantic, pe la sfârşitul lui Octombrie, la cealaltă extremitate a Canadei -St. John, Newfounland.

Începutul a fost drumul cel mai greu. Trebuia să urce serpentinele vestiţilor munţi Rocky Mountains ai provinciei British Columbia. Cum distanţele între oraşe erau imense, mâncarea era aceeaşi: hot dog pârlit de butan. O salată proaspătă era un eveniment la câteva săptămâni. Pe parcurs, e muşcată foarte rău de un câine. Se întâlneşte faţă în faţă cu un urs sălbatic. Un şofer neglijent o loveşte cu maşina şi e dusă în sânge la spitalul apropiat. Aventurile plăcute şi neplăcute se succed. În fiecare zi 100-150 km. Mai... Iunie... Iulie... British Columbia... Alberta... Saskatchewan... Manitoba... şi în sfârşit provincia natală, Ontario.

După atâtea mii de kilometri, în care ar fi străbătut nu ştiu câte Românii, uită şi de burniţele şi ploile reci prin care merge, uită de condiţiile de *"cazare"* în microbuzul ce o escortă, care noaptea se umple cu zeci şi zeci de ţânţari, uită şi de canicula din Iulie când asfaltul autostrăzii ardea ca flăcările iadului, gândindu-se că se apropie de Kitchener şi îşi va revedea mama.

Guvernatorul General al Canadei Gen. Romeo Leblanc a felicitat-o pe Christine Ichime, întâlnind-o în oraşul Quebec

În Martie, întreaga familie a Preotului Ichim a fost chemată în Toronto pentru a fi anunţată că Florica Baţu Ichim mai are câteva luni de trăit. Ar fi o speranţă. Dacă spitalul ar avea bani, ar putea încerca un experiment de imunoterapie. Acesta ar costa cel puţin 300.000 de dolari. Disperaţi, Christine şi Thomas au promis că îi vor strânge, dacă printre cei trei pacienţi va fi şi mama lor.

Mass-media canadiană a fost cutremurată de dragostea acestor copii pentru mama lor şi idealismul lor de a salva lumea de suferinţă prin *"seeking a Canadian cure for a global disease"*. Sosirea lor în Kitchener a fos sărbătorită triumfal. O Mini-paradă a precedat pe Christine Ichim la City Hall, primăria oraşului. Prea Sfinţitul Nathaniel, anunţat în ultima oră, a onorat cu suportul său această campanie împotriva cancerului şi a venit în Kitchener, ca să o sprijine.

Urmează festivităţile. Primarul oraşului Kitchener şi primarul oraşului Waterloo îi aduc laudele cuvenite unui erou canadian şi printre alte daruri şi diplome, menţionăm dăruirea celor două steaguri ale oraşelor surori Kitchener şi Waterloo. Cu ele să străbată şi cealaltă parte a Canadei. Dela Kitchener la St. John, Newfounland.

John English, ministru în Parlamentul Canadian, a prezentat în Parlamentul Canadei, printr'un convigător şi viguros *"speech"* pe Christine Ichim, în faţa membrilor partidelor politice, ridicaţi în picioare şi aplăudând.

Duminică 28 Iulie pentru comunităţile româneşi din Ontario a fost o zi de mare sărbătoare. P.S. Episcop Nathaniel a celebrat Sfânta Liturghie în Kitchener. Pentru Christine trecuseră mai mult de 100 de zile de când nu mai cântase în corul bisericii. Au fost hirotoniţi trei ipodiaconi, unul dintre ei fiind Thomas Ichim.

Parohia *"Sf. Ioan Botezătorul"* şi *"Societatea Culturală-Banatul"* au organizat în continuare un banchet la care toate donaţiile făcute să fie dăruite pentru *"The Canadian Cure Campaign"*. Generozitatea credincioşilor a fost fantastică. După *"Army, Navy and Air Force", "Rollerblade"* şi *"The Economical Insurance Group"*, dintre toţi sponsorii, a urmat în ordinea donaţiilor comunitatea românească din Kitchener. Suma la banchet şi donaţiile ulterioare fiind de 8.000 de dolari.

De asemenea, tot profitul dela picnicul anual al comunităţilor din Toronto, Hamilton şi Kitchener care are loc la *"Câmpul Românesc"* a fost donat anul acesta pentru *"The Canadian Cure Campaign"*. La recepţia lui Christine de către primăria oraşului Toronto, printre alte donaţii, un cec în valoare de 2.000 de dolari era înmânat de Pr. N. Zelea în numele celor trei comunităţi.

Şi acum o paranteză. Iată doi tineri născuţi în Canada vorbind fluent şi româneşte. Mândri de ţara părinţilor lor, de moştenirea spirituală a neamului românesc.

Au fost educaţi să simtă româneşte. Tocmai de aceea efortul lor de a-şi salva mam a şi a găsi o *"Canadian Cure for a Global Disease"* a atras atenţia ziariştilor şi posturilor de radio şi televiziune de-a lungul şi de-a latul Canadei, informând publicul despre aventura celor doi tineri canadieni de origine română.

Iulie... August... Septembrie.. Ontario... Quebec... New Brunswick... Mai sunt două provincii de străbătut.

Din ziare, dela radio şi televiziune, pe lângă onoarea de a fi salutată de Guvernatorul General al Canadei, cel care ţine locul Reginei Angliei, aflăm că picioarele îi sunt pline de sânge şi de răni sângerând, că având gripă l-a ascultat pe doctor luând antibioticul, dar refuzând să se odihnească, şi că tendonita s'a agravat, poate cu urmări pe viaţă.

Desigur, Christine Ichim, este o idealistă. Din genul martirilor. Dar cu sângerândele ei picioare stă pe pământ: *"Ştiu că în această perioadă fiecare Canadian are necazuri financiare. Din cinci Canadieni, dacă unul singur dăruieşte un dolar, mi-am salvat mama şi pe toţi cei care sufere de boala ei"*.

Corespondent

Notă: Donaţii pot fi trimise pe adresa: **"Canadian Cure Campaign"**, University Hospital, 339 Windemere Rd, London, Ontario, N6A 5A5.

SE 'NALŢĂ NOI BISERICI ÎN EXILUL ROMÂNESC DIN U.S.A.

Sfinţirea bisericii ortodoxe române Sfânta Maria din oraşul Anaheim- California

—Eugen POPESCU—

După Primul Război Mondial, la Pinacoteca din Munchen, era expus tabloul cu crucificarea lui Iisus, pictat de Germanul Matthias GRUNEWALD (1460-1528). Pe cruce era spânzurat trupul Omului, zdrobit de durere, cu degetele crispate de suferinţă, cu carnea plină de vânătăi.

În stânga Crucii, era Fecioara MARIA, înfrântă de durere, ca orice mamă care asistă la moartea Fiului Ei. În dreapta era IOAN, cu degetul arătător dela mâna dreaptă arătând spre Cel spânzurat pe cruce: *"Ecce Homo"*.

Cel ce suferea pe cruce, răstignit, nu era Hristos-Dumnezeu, ci Dumnezeu-Omul care, apăsat de greutatea durerii, spune *"Dumnezeul Meu, Dumnezeul meu, pentru ce m'ai părăsit?"* (Matei 27/46) - după a doua strigare şi-a dat sufletul.

Hristos a fost spânzurat pe cruce şi a suferit omeneşte, ca să ne înveţe, prin pilda Lui, a ne mântui. Hristos a fost răstignit şi a înviat, ***cu moartea pre moarte călcând.***

Credincioşii dela Parohia Sfânta MARIA, cunoscând această pildă a lui IISUS-OMUL, din predicile Preotului lor Cornel Avramescu, au hotărît ca, printr'o jertfire zilnică, să adune ban cu ban şi să înalţe o biserică ortodoxă în ţara lor de refugiu. Prin aceasta ei au dorit să aducă mulţumiri lui Hristos-Dumnezeu care, prin suferinţele şi pilda Lui, a ajutat la mântuirea sufletelor credincioşilor creştini din toate timpurile.

Aşa a început legenda Bisericii Sfânta MARIA, din oraşul ANAHEIM-CALIFORNIA.

•••

Vom continua cu interviul luat Părintelui C.Avramescu

Pentru a înlesni cititorilor cunoaşterea unor date despre noua clădire a Bisericii ortodoxe române *"Sfânta Maria"* din oraşul Anaheim, am adresat câteva întrebări Părintelui Avramescu, Parohul acestei Biserici, iar răspunsurile vi le fac cunoscute mai jos:

Întrebare: În ce an aţi fost hirotonit ca preot?

Răspuns:În anul 1971.

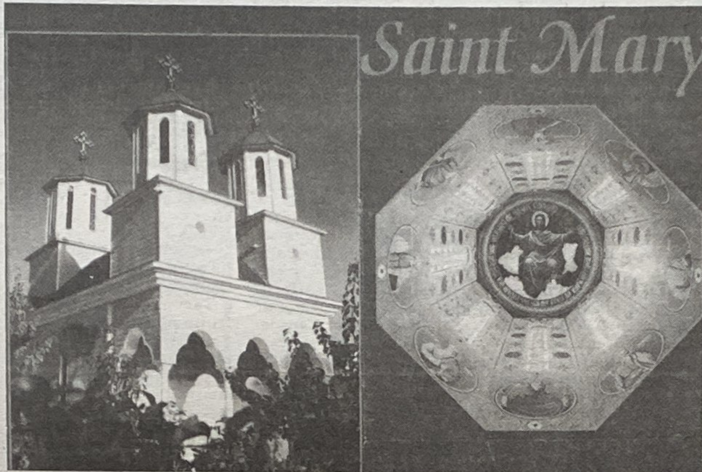
Î: În ce an aţi primit aprobarea de a sluji într'o biserică, în România?

R: În acelaşi an, în 1971.

Î: Când aţi venit în California?

R: În anul 1984, m'am prezentat la Părintele Alecse, parohul Bisericii Sfânta Treime, din Los Angeles, informându-l că sunt hirotonit ca preot ortodox în România, încă din anul 1971, aşezat definitiv în USA şi i-am cerut să servesc ca preot ajutor în Biserica Sf. Treime din Los Angeles. Dânsul nu m'a primit să servesc ca preot în altar, alături de dânsul, dar m'a îndrumat să cânt la strană, alături de cântăreţul vechi al bisericii. Am făcut acest lucru timp de câteva luni, până ce m'am hotărît să părăsesc Biserica Sfânta Treime din Los Angeles şi să caut, în Sudul Californiei un lăcaş de biserică, unde să pot oficia o slujbă ortodoxă în limba română şi să pot înfiinţa o parohie românească. Plănuiam ca împreună cu enoriaşii acesteia, să căutăm un teren potrivit pentru construcţia unei biserici ortodoxe româneşti.

Î: Cine v'a îndemnat să mergeţi spre oraşul TUSTIN din Sudul Californiei şi să faceţi o înţelegere cu conducerea Bisericii protestante *"Sf. Petru şi Pavel"* din acelaşi oraş, ca să oficiaţi Liturghia ortodoxă în lăcaşul bisericii lor?

Biserica Ortodoxă Română Sf.Maria din Anaheim-California

Pictura de pe bolta turlei mari executată de Pr. C.Avramescu

R: A mers Părintele Alecse cu mine şi a vorbit cu conducerea dela Biserica din Tustin, să ne închirieze spaţiul de rugăciune al Bisericii Sf. Petru şi Pavel, cum şi spaţiul pentru nevoi administrative şi gospodăreşti, obţinând aprobarea conducerii Bisericii protestante, chiar la prima noastră vizită la Tustin.

Î: Când a fost aprobată funcţionarea legală a parohiei de către Episcopia ortodoxă română din America?

R: La Congresul Episcopiei noastre din Iunie 1986 s'a aprobat schimbarea numelui din *"Misiunea ortodoxă română Sf. Petru şi Pavel"* în *"Parohia ortodoxă română Sf. Maria"*.

Î: În ce an v'aţi hotărît să cumpăraţi terenul pentru construcţia unei biserici româneşti?

R: Pământul a fost cumpărat în 1989, având o construcţie pe el, ce a servit ca grădiniţă de copii şi l-am contractat la suma de 325,000 de dolari.

Î: Când aţi început construcţia bisericii?

R: În Iunie 1991 am început demolarea grădiniţei de copii şi am procedat la săpăturile pentru fundaţie, iar la 15 August 1991 ziua hramului Bisericii noastre, am sfinţit locul pentru construcţia bisericii şi am fixat locul Altarului, unde am aşezat o cruce pentru orientarea constructorilor.

Mai întâi, trebue să precizez că Primăria Anaheim ne-a cerut planul curbelor de nivel şi necesarul volumului de pământ ce va fi evacuat, fără de care nu se puteau începe evacuările rămăşiţelor din demolarea grădiniţei de copii şi săpăturile pentru fundaţii şi evacuarea pământului.

Pentru începerea acestui plan tehnic, parohia a apelat la inginerul geolog, Andrei Farcaş, de origină română, din San Diego, pentru întocmirea şi aprobarea planului său.

Î: Cum justificaţi împărţirea sfinţirii în două etape: *"mica sfinţire"*, la 7 Septembrie 1996 şi *"marea sfinţire"* în anul viitor?

R: Am făcut acest lucru din necesitatea de a ne muta de grabă în noul lăcaş de rugăciune. În luna August am primit o comunicare scrisă prin care Primăria Anaheim ne aducea la cunoştinţă că organele tehnice ale Primăriei au terminat verificările tehnice la noua clădire a bisericii din 555 Walnut Str. şi că ne putem muta imediat în noua clădire pentru a oficia serviciile noastre de cult ortodox.

Faţă de această comunicare, am anunţat credincioşii că ultima zi de oficiere a Sfintei Litiurghii în Biserica protestantă dela Tustin, va fi Duminică 18 August 1996, iar următoarea va fi în 25 August la noua biserică a noastră din oraşul Anaheim, fixând ca în ziua de Sâmbătă 7 Septembrie 1996, să se facă *"mica sfinţire"* a bisericii, cu un ***sobor de preoţi***, invitaţi dela parohiile ortodoxe din împrejurimi. Soborul de preoţi va oficia sfinţirea apei în faţa bisericii, va sfinţi altarul şi îmbrăcarea lui, oficierea Sfintei Liturghii şi înălţarea de mulţumiri către bunul Dumnezeu, pentru ajutorul ce ni l-a dat ca să intrăm în noua noastră casă de rugăciuni.

"Marea sfinţire" va avea loc în anul viitor, cu ocazia hramului bisericii noastre, care va fi în ziua de 15 August 1997, când din vreme va fi invitat şi Prea Sfinţitul Episcop Nathaniel, pentru oficiere. La această dată va fi gata restul picturii şi montat noul Iconostas.

Î: Ce aveţi de spus despre inventarele bisericii noi?

R: Toate inventarele se vor executa până în Decembrie 1996, când se vor trece în Registrul de inventar al bisericii, iar o copie de pe această evidenţă va fi înaintată la Episcopie până la sfârşitul lui Decembrie 1996. Inventarele vor fi aduse la cunoştinţa Comitetului parohial şi se vor stabili răspunderi pentru conservarea lor.

Î: Membrii Consiliului parohial, la data dării în folosinţă a bisericii, vor avea privilegiul ca numele lor să fie înscrise în Cartea de aur a Bisericii şi Parohiei Sfintei Maria. Vă rog să-mi daţi numele lor pentru a fi menţionaţi în reportajul făcut cu ocazia *"Micii sfinţiri a Bisericii"* dela 7 Septembrie 1996.

R: Preşedinte: Cornel Câmpeanu; Vice-Preşedinte: ing. constr. Elvira Opran; Secretar: Diana Roberts; Casier: Florea Buzlea; Controlori: Adrian Stavropol şi Ion Avramescu; Epitropi: Pavel Buzlea, Marchet Răchită şi Nicolae Drugă; Delegaţi la Congresul Episcopiei: Julia Roşca şi Petru Lupuşor.

Î: Ce secţiuni active s'au înfiinţat în cadrul parohiei şi care funcţionează efectiv?

R: (1) ***Şcoala duminicală pentru copii*** care ajută acestora să-şi însuşească cunoştinţele religioase ortodoxe, învăţându-i şi limba română, unde sunt cazuri. Şcoala a început activitatea cu 1-2 copii, iar în prezent sunt 15-20 de copii, de toate vârstele. Conducătoarea şcolii este D-na Julia Roşca, membră a Consilului Parohial.

(2) ***Reuniunea de doamne,*** ale parohiei, după modelul ARFORA dezvoltat de Episcopia noastră. Conducătoarea ARFOREI dela Anaheim este D-na Ioana Florea. Secţiunea Arfora este activă şi dă ajutor parohiei în toate nevoile ei.

(3) ***Corul bisericii,*** care dă răspunsurile la strană, când se oficiază Sfânta Liturghie şi în toate împrejurările care cer serviciile corului bisericesc.

Corul bisericesc este condus de Preoteasa Eugenia Avramescu, D-sa a reuşit să formeze un cor omogen şi bine instruit.

În final, în plan avem de format o ***Secţie de tineret*** a parohiei, după modelul AROY, care va duce o activitate conformă cu indicaţiile Statutului Bisericilor ortodoxe române din cadrul Episcopiei noastre.

•••

D-na arhitectă Gabriela-Maria Georgescu, n. Constantinescu, membră a Parohiei Sf. Maria, domiciliată în San Diego, s'a oferit a întocmi planul de arhitectură al bisericii.

Tot dela D-na Georgescu am aflat că celelalte planuri tehnice principale, au fost întocmite de următorii:

- Planul tehnic de structură, de către Dl. Vern Dragomir, care l-a urmărit în teren, în fazele de execuţie;
- Planul de instalaţii electrice, de către Dl. Viorel Predescu;
- Planul de instalaţii sanitare (plumbing) de către Dl. Barbu Hanciulescu.

•••

7 Septembrie 1996, Sfinţirea Bisericii ortodoxe române Sfânta Maria din oraşul Anaheim-California

De dimineaţă s'au adunat o mulţime de credincioşi în faţa bisericii nou construite, pentru a asista la slujba religioasă a unui sobor de preoţi ortodocşi, pentru chemarea Sfântului Duh la sfinţirea apei, care va servi la stropirea cu apă sfinţită a pereţilor exteriori şi interiori ai bisericii.

Soborul era format din 8 cucernici preoţi, dela Bisericile ortodoxe din împrejurimi şi anume: Rev. Fr. Cornel Avramescu, din Anaheim; Rev. Fr. Ştefanides, dela Irvine; Rev. Fr. John Konugres, dela Irvine; Rev. Fr. Remus Bibart, dela Los Angeles; Rev. Fr. Silviu Vasiloiu, dela Palm Springs; Rev. Fr. Simion Poptolocon, localnic; Rev. Fr. Costel Rarincos, dela Las Vegas; Rev. Fr. George Naghi din San Francisco.

S'a observat absenţa dela sfinţirea bisericii a Very Rev. Fr. Constantin Alecse, din Los Angeles, protopop al Bisericilor ortodoxe române din California. Deşi sunt informat că a fost invitat oficial, Very Rev. Fr. Constantin Alecse nu a cinstit munca Rev. Fr. Avramescu, colegul său din Protopopiatul ortodox de pe Coasta de Vest, şi nici a milostivilor parohieni ai Parohiei Sf. Maria din Anaheim, care prin voinţa şi jertfa lor zi de zi, au înălţat o biserică ortodoxă monumentală în Protopopiatul de pe Coasta de Vest, condus încă de Very Rev. Fr. Alecse.

Sunt unele lucruri care se pot justifica, sau explica, dar sunt şi altele care nu se pot justifica şi nici explica.

După sfinţirea apei, a avut loc o procesiune impresionantă a credincioşilor români adunaţi în curtea bisericii Sf. Maria, în număr de peste 250 de persoane, care într'o disciplină tăcută şi cu paşi domoli, au urmat soborul de preoţi, înconjurând biserica nouă şi stropind pereţii exteriori ai bisericii, cu apă sfinţită.

Aparatele de filmat ale credincioşilor, au înregistrat mişcările procesiunii din toate unghiurile, imortalizând evenimentul, iar filmele lor vor innobila Cartea de aur a Parohiei Sf. Maria.

După stropirea pereţilor exteriori, soborul de preoţi au intrat în biserică, stropind cu apă sfinţită şi pereţii interiori, după care au intrat în altarul bisericii, pe care l-au sfinţit şi l-au îmbrăcat după tipicul ortodox. Lumea prezentă la ceremonie s'a aşezat în linişte pe băncile din biserică, mulţi rămânând în picioare în faţa bisericii, ascultând oficierea Sfintei Liturghii şi înălţarea de rugăciuni de mulţumiri adresate bunului Dumnezeu şi Sfintei Maria, al cărei nume îl poartă cu mândrie parohia din Anaheim.

După terminarea serviciului religios, o mulţime de copii, femei şi seniori au format rânduri disciplinate la primirea Sfintei Împărtăşanii şi a Sfântului Mir, din partea preoţilor oficianţi. Erau momente solemne de protocol ortodox la primirea Sfintelor Taine.

Fapta comunităţii româneşti din Sudul Californiei, constituită în Parohia Sf. Maria, de a se jertfi pe sine pentru a construi o biserică înaltă şi frumoasă în oraşul Anaheim, este o mărturisire a dragostei lor, fără margini, faţă de Fiul lui Dumnezeu, precum şi o dovadă a generozităţii şi omeniei poporului român, ale cărui virtuţi sunt plăcute lui Dumnezeu.

•••

Un înţelept şi luminat Indian, devenit creştin ca urmare a unei experienţe spirituale legată de apariţia lui Iisus, a vizitat România, cu multe decade în urmă, unde a declarat că Sfânta Fecioară Maria i-a inspirat unele profeţii despre România şi că Maica Domnului ocupă un loc spiritual important în ocrotirea României.

Sufletul poporului român, plin de virtuţi morale şi spirituale, fiind dedicat lui Dumnezeu, va face ca oraşul Bucureşti să devină un centru divin al focarului spiritual ce va da naştere pe pământul românesc. Noua putere sinodală a Bisericilor creştine unite, se va stabili la Bucureşti, pentru totdeauna.

În structura poporului român, Dumnezeu a pus o inimă caldă şi iubitoare, care va găsi uşor calea spre desăvârşire. Omenia românească din inimile enoriaşilor dela Anaheim-California, a creat o biserică monumentală, ca pe vremuri credincioşii Voivozi, în timp ce în România au fost dărâmate biserici ortodoxe şi s'a făcut propagandă atee, de către regimul politic dela conducerea ţării, care a distrus sufletele celor tineri şi a presărat ţara cu morminte ale celor mai vârstnici căzuţi în muncile forţate la care au fost supuşi şi în temniţele ţării unde au fost terorizaţi în mod bestial şi sălbatic de conducătorii politici.

Ochiul lui Dumnezeu este îndreptat acum asupra umilului popor român, mărinimos şi generos, frânt de-atâtea ori pe roata istoriei, cu credinţă în Dumnezeu, agăţată puternic de toartele Cerului, care se va înălţa pe pământul părinţilor şi strămoşilor lui.

Dumnezeu să ocrotească pe fondatorii şi ostenitorii ce au ajutat la clădirea Palatului bisericesc din Anaheim, ce poartă numele *"Biserica Ortodoxă Română SFÂNTA MARIA"*.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

"NAŢIONALIZAREA" DOLARILOR

Fraţi de peste ocean, care aveţi bani şi experienţă, nu înghiţiţi nada ce vă îndeamnă să vă întoarceţi acasă; iată realitatea:

Odată în ţară, pentru protejarea valutei de cei ce se *"împrumută"* fără ca să întrebe, vă duceţi la bancă, unde vă depuneţi dolarii. Dar când aţi depus dolarii, le-aţi spus şi Adio!

Banca îi traduce imediat în lei şi deveniţi miliardar!

STOP: Felicitări! Aţi trecut examenul de bun Român şi fraier.

Dar, de nevoie, aţi acceptat sechestrarea dolarilor şi după ce-aţi plătit taxe, timbre şi v'aţi înjghebat întreprinderea mult dorită, vine şi timpul să-ţi plăteşti chiria, furnizorii, muncitorii etc. Nimica toată, am banii şi scriu un cec.

STOP: Banca n'a auzit că există cecuri prin care, în baza banilor depuşi în contul propriu, un om îşi poate plăti datoriile.

În schimb de cec, banca cere să le dai lista cu obligaţiile financiare şi te asigură că îţi vor plăti datoriile.

Le dai lista, mai adaugi la contul curent încasările ce le-ai făcut şi te culci liniştit: am scăpat de creditori.

STOP! După vreo două, trei săptămâni primeşti dela furnizori ştirea că nu-ţi mai trimit marfa pentrucă n'ai achitat la timp facturile de plată... Nu se poate, e o greşeală, am predat la timp lista, am bani destui ca să-mi acopăr datoriile şi plin de încredere fugi la bancă şi ceri ca să îndrepte greşeala, dar directorul te asigură că banca nu face greşeli. Banca nu-ţi poate plăti datoriile pentrucă... n'are banii.

Cauţi să explici că n'ai cerut împrumut ca banca să te refuze spunând ca n'are bani, ci ai cerut ca din suma banilor depuşi spre păstrare să ţi se plătească datoriile aşa cum ţi s'a promis. În zadar explici, directorul îţi reaminteşte că eşti chiar un norocos: Statul nu garantază nici un leu depus la bănci şi dacă ai fi plasat banii la *"Credit Bank"* sau *"Dacia Felix"* azi n'aveai nici o speranţă pentrucă ele au dat faliment.

Actualmente, datorită *"economistului"* Stolojan şi premierului Văcăroiu, situaţia financiară a băncilor noastre e simplă şi clară: unele au dat faliment, iar celelalte n'au bani.

A MURIT "DELFINUL"

Nicuşor Ceauşescu, odrasla răposatilor, a murit. Nicuşor se dusese, însoţit de doi doctori la un spital din Viena. Cauza decesului, o hemoragie cu complicaţii.

•••

AVEM ENERGIE ATOMICĂ

A fost legată la reţeaua naţională mult aşteptatul curent electric dela Uzina Tremonucleară din Cernavodă. În primele luni Unitatea nr. 1 va furniza doar 70 MW (o zecime din capacitatea de producţie).

•••

CUM STĂM CU SĂNĂTATEA

Suntem pe primul loc în Europa în ce priveşte mortalitatea infantilă şi cea cardiacă. Tuberculoza a devenit un pericol la care adăugăm o epidemie de meningită encefalică.

•••

TOT DESPRE HULIGANUL MIRON COZMA

După devastarea localului Las Vegas din Petroşani, Dl. Miron Cozma s'a înrolat în încăierarea dintre jucătorii echipelor Jiul şi Dinamo, lovind pe un jucător din echipa Dinamo. Bătaia a fost filmată şi pe baza dovezilor *"Federaţia Română de Fotbal i-a aplicat D-lui M.C. o amendă de 10 m. lei şi suspendare pe doi ani.*

•••

SUNTEM VOIAJORI !

Socotind dolarii turiştilor cheltuiţi în ţară cu dolarii nomenclaturiştilor cheltuiţi în străinătate avem o balanţă de minus $173 milioane.

•••

NU ŞTIM DE CE ?

Procurorul General al României, Vasile Manca Drăgulin, şi-a dat demisia; în locul lui a fost numit Nicolae Cochinescu.

O întrebare: a vrut procurorul să-şi facă datoria dând curs celor acuzaţi de corupţie şi a supărat pe Dl. Văcăroiu?

•••

PĂZIM CU ARME CIMITIRELE ŞI GROPILE

Reşiţa - Cimitirele nr.2 şi 3 vor fi păzite de gardieni înarmaţi. Ţiganii fură florile şi coroanele ca să le comercializeze. Groapa de lângă oraş unde se aruncă gunoaiele va fi şi ea păzită. Unii vecini îşi cresc porcii în groapă cu gunoaiele ce ar risca o epidemie de trichiniloză. Tot din motive sanitare câinii vagabonzi vor fi prinşi şi otrăviţi.

•••

E AMBASADOR DUBLU ?

Dl. Alfred Moses doreşte în România un guvern de centru care n'ar fi altul decât PDSR (compus din foştii comunişti n.r.) deoarece fostele partide istorice se reduc la PNŢCD.

Ziarul *"Ziua"*, sub titlul *"Ambasadorul american a devenit agent electoral al PDSR"* atacă atitudinea D-lui A.M. care a intervenit ca să înceteze ajutorul financiar şi logistic oferit de Institutul Republican Internaţional partidelor de Opoziţie cerând să fie ajutat şi PDSR. Dragostea D-lui Ambasador faţă de Văcăroiu s'ar datora faptului că PDSR promis că va reda averile comunităţii evreeşti confiscate de comunişti.

Felicităm pe Dl. Alfred Moses că vrea să corecteze abuzurile regimurilor trecute, dar dacă aceste nedreptăţi se reduc doar la despăgubirea Evreilor şi nu intervine şi pentru despăgubirea celorlalţi cetăţeni creştini, (de exemplu averea Bisericii Unite) asta ar însemna că Dl. A.M. nu e imparţial şi poate fi acuzat că este Ambasadorul Israelului, având de la spate puterea că reprezintă Statele Unite.

•••

DIN GURA MINISTRULUI

Dl. Dan Popescu, ministrul Muncii şi Protecţiei Sociale, a afirmat: *"In România nu se trăieşte mai prost decât se munceşte"*...Mai exact în România se fură mai mult decât se produce.

•••

"RECRUTUL" ORI 10 MILIOANE LEI ?

Ministrul armatei, Dl. Gh. Ţinca a primit o propunere dela Rugy Varga, bulibaşul ţiganilor din judeţul Cluj: pentru orice ţigan scutit de a-şi face stagiul militar, Ministrul armatei va primi 10 milioane lei.

•••

AFACERI: VÂND IEFTIN ŞI CUMPĂR SCUMP

Directorii companiilor de stat vând produsul la un preţ minim idustriilor particulare cu care au interese financiare subterane şi cumpără materia primă la preţul cel mai ridicat, tot dela furnizorii cu care au interese financiare subterane.

•••

57 DE "RETURNAŢI"

Franţa îşi continuă linia dură de a extrăda pe imigranţii ilegali. Cu un avion special ne-au fost înapoiaţi 57 de inşi.

•••

RISIPĂ DE APĂ

O statistică arată că bucureştenii consumă mai multă apă decât cetăţenii altor Capitale europene. Risipa se datoreşte ţevilor prin care se pierde 30% din volumul de apă.

•••

UITE LEGEA..., NU E LEGEA !

Aşa grăieşte legea: *"Promisiunea, oferită sau darea de bani ori alte foloase în scopul determinării alegătorului să voteze sau să nu voteze pentru o anumită listă... se pedepseşte cu închisoarea dela 6 luni la 5 ani".*

Candidatul Ion Popovici la postul de primar al oraşului Turnu Măgurele a făcut puşcărie pentruc'a oferit nişte jucării unor copii. Notă: copiii nu votează.

Dl Iliescu a oferit unei bătrâne 100.000 lei dar în loc de puşcărie a fost lăudat la TVR. Notă: bătrâna votează.

•••

REGELE MIHAI A CÂŞTIGAT PROCESUL

Tărăşenia cu tablourile s'a terminat. România a pierdut procesul intentat Regelui Mihai prin care i se cerea să înapoieze 42 de tablouri ce le-ar fi scos ilegal din ţară.

Tribunalul elveţian a declarat că nu-i de competinţă să judece cazul subliniind că Regele Mihai era şeful statului când, CU CÂTEVA LUNI ÎNAINTE DE A FI ALUNGAT (Sublinierile noastre) de comunişti şi-a însuşit tablourile.

Asta confirmă zvonul: când Regele Mihai a fost invitat la nunta actualei Regine a Angliei, Petru Groza, care dorea ca Regele să nu se mai întoarcă, i-a oferit să ia cu el parte din averea Coroanei deoarece comuniştii voiau să se scape de Rege, dar în acelaşi timp era incomod deoarece Regele primea cea mai înaltă decoraţie dela Stalin şi trecuse la 23 August de partea Aliaţilor.

Guvernul român are timp de 30 de zile ca să facă apel.

•••

Produsul industrial a crescut în ultimele luni, totuşi el rămâne sub nivelul celui din 1995; iar inflaţia va trece pragul de 20-25% impus de Banca Mondială.

•••

Derivatele petrolului s'au scumpit cu 32-57%, curentul electric cu 58,6% şi pâinea *"oficială"* cu 52% etc.

•••

Leul îşi urmează cursul normal: se scufundă! Oficial $$$ - 3.249 lei, iar la negru peste 3.600 etc.

•••

Jumătate din numărul copiilor bolnavi de SIDA (AIDS) în Europa, se află în România (Din declaraţiile D-nei Hillary Clinton).

•••

Banca Mondială ne-a împrumutat $50 m., cu scopul de a finanţa reforma învăţământului superior.

•••

Virgil Horgos, mecanic de locomotivă, îşi va organiza propriul partid, având ca semn electoral *"Locomotiva"* şi ca imn *"Glasul roţilor de tren"*.

•••

La 100.000 de locuitori, avem 84 de inşi bolnavi de sifilis.

•••

Ghiţă Aurelian, inginer, îşi înjghebează *"Partidul Alianţei Legii, Ordinei, Controlului, Omeniei, Credinţei, Creaţiei, Organizării şi Muncii".*

•••

Din cauze financiare, 67 de instituţii de cercetare-proiectare îşi vor închide porţile, iar oamenii de ştiinţe încep să-şi facă bagajele pentru emigrare.

•••

Pentru a proteja banii celor chemaţi sub drapel, armata îşi va organiza propria-i bancă.

•••

Un aspirator bun costă o jumătate de milion lei.

•••

Din cei 21 de inşi ce-au format primul Guvern Văcăroiu, au mai rămas opt. Noii numiţi n'au fost validaţi de legislativ.

•••

La Maternitatea *"Filantropia"* din Bucureşti, se nasc lunar 180-210 copii, dintre care sunt abandonaţi 6-7.

•••

Avem un calculator la 1.000 de persoane.

•••

S'a inaugurat la Buzău primul Institut Ortodox Român de Ştiinţe Creaţioniste.

•••

Candidat la postul de preşedinte este şi Dl. Constantin Mudava, *"vindecător"*. El a promis că dacă va fi ales, va vindeca poporul prin intermediul televizorului.

•••

Dl. Constantin Niculescu candidează la postul de preşedinte în numele *"Partidului Naţionalist al Automobiliştilor"*.

•••

O echipă de medici englezi, specializaţi în chirurgie plastică, au operat gratuit 25 de copii din oraşul Braşov.

•••

A apărut un nou cotidian, *"Ultima Oră"*.

•••

Sondaj public: 60% din Parlament va fi controlat de CDR şi PDSR.

•••

Pentru sănătatea publică se cheltuiesc doar 2,18% din Produsul Industrial Brut (PIB).

•••

"Suveicile chinezeşti - scrie revista *"Capital"* - *ţes evaziunea fiscală. Comisarii Gărzii Financiare încep să se teamă de răzbunări sângeroase."*

•••

În primele opt luni străinii au investit $350 milioane.

•••

Autorităţile bisericeşti au început să strângă iscălituri pentru ca în şcoli să se predea, până la bacalaureat, religia. Se va pune accent pe educaţia morală.

•••

La concursul de arhitectură *"Bucureşti 2000"* premiul de $100.000 a fost acordat arhitectului german Manhard von Gerkan.

•••

Avem 37 de bănci cu capital de stat, privat sau mixt.

•••

Avem înregistrate legal 51 de partide.

•••

Pentru realizarea unor produse identice, România consumă mai multă energie decât Polonia, Rusia sau Ungaria. Revista *"Capital"* ajunge la concluzia: *"Venituri mici cu cheltuieli mari"*.

•••

Importăm de două ori mai mult zahăr decât producem.

•••

Un cuptor cu microunde costă dela un milion la două milioane lei.

•••

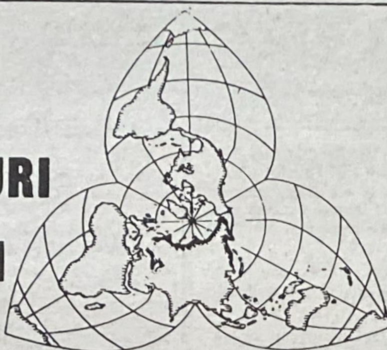
Frontiera dintre România şi Moldova e cea mai uşor de trecut şi vameşii sunt cei mai politicoşi, remarcă unii turişti.

•••

Senatul a ratificat tratatul de prietenie şi cooperare cu Iugoslavia. S'au ridicat unele obiecţii că nu cuprinde suficiente garanţii pentru protecţia minorităţii române din Iugoslavia.

•••

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

ÎN AŞTEPTAREA OPERAŢIEI LUI ELŢÎN

Deşi adevărata situaţie a sănătăţii lui Boris Elţîn a fost făcută cunoscută publicului târziu şi treptat, s'a înlăturat totuşi unul din vălurile, care au acoperit întotdeauna activităţile dintre zidurile Kremlinului. Astfel, pe data de 5 Septembrie preşedintele a făcut cunoscut într'un interviu înregistrat de Televiziune, că are nevoie de o operaţie cardiacă, ce va fi efectuată la sfârşitul lunii. *"Vreau să am o societate bazată pe adevăr"*, a spus el, după un val de criticism în urma declaraţiilor făcute presei de către consilierii săi, după depunerea jurământului, că preşedintele este doar surmenat, după obositoarea campanie electorală. De remarcat că actualul administrator al Kremlinului şi consilier, Anatoli Ciubais, a avut un rol important în a-l convinge pe preşedinte să spună adevărul.

După diverse speculaţii privind amânarea intervenţiei chirurgicale şi starea sănătăţii preşedintelui, Dr. Renat Akciurin, care probabil că va efectua intervenţia chirurgicală cardiacă pentru restabilirea circulaţiei coronariene, a declarat că Boris Elţîn a avut un infarct cardiac la sfârşitul lunii Iunie sau începului lui Iulie şi că preşedintele a ascuns lucrul acesta din motive politice, fiindcă destăinuirea asupra sănătăţii sale ar fi avut efecte devastatoare, înainte de turul final al alegerii prezidenţiale. Acesta a fost al treilea infarct al lui Boris Elţîn. Dr. Akciurin a spus că data intervenţiei ar putea fi amânată două luni din cauza sănătăţii slăbite a pacientului.

Ghenadi Ziuganov, contracandidatul comunist la preşedinţie, s'a plâns că Elţîn a obţinut o victorie frauduloasă şi ar trebui să demisioneze din motive de sănătate. După anunţarea intervenţiei chirurgicale, Elţîn a dat un decret prin care primul-ministru Viktor Cernomârdin a preluat puterea pentru ministerele Apărării, Securităţii, Afacerilor interne şi Grăniceri. Apoi s'a anunţat că Cernomârdin va putea primi scrisorile de acreditare ale ambasadorilor şi va putea controla *"butonul nuclear"*.

Pe data de 25 Septembrie, pentru prima oară specialistul american în chirurgie cardiacă, Dr. Michael DeBakey, ca şi medicii ruşi, au dat o relatare mai amănunţită asupra condiţiei medicale a lui Boris Elţîn. După ce l-a consultat pe preşedinte, Dr. DeBakey a declarat că în ciuda speculaţiilor, ficatul, rinichii şi plămânii pacientului sunt normale. Trebue însă făcută o pregătire preoperatorie pentru a îmbunătăţi condiţia fizică afectată de recentul infarct şi de o sângerare intestinală care a creat o stare de anemie. Din cauza aceasta, intervenţia chirurgicală se va face după şase sau opt săptămâni de spitalizare. Recuperarea va dura şi ea aproximativ două luni. Dr. DeBakey a vorbit elogios de Dr. Akciurin, care a fost instruit de el doi ani la Houston. De subliniat că medicul rus a făcut acelaşi tip de intervenţie pe coronare lui Viktor Cernomârdin, cu patru ani în urmă.

În aşteptarea recuperării lui Elţîn, situaţia politică a Rusiei va fi probabil în următoarele luni destul de tensionată. Kremlinul a dat de înţeles că operaţia lui Elţîn va fi prima prioritate, indiferent de problemele sociale şi economice ale ţării. Deşi atât Dr. DeBakey şi Dr. Akciurin sunt optimişti în privinţa restabilirii sănătăţii preşedintelui, lupta internă pentru o eventuală succesiune a lui Elţîn, este încă actuală mai ales între Cernomârdin şi Lebed. Acesta din urmă a acuzat pe primul-ministru de tăierea excesivă a cheltuielilor bugetare, ceea ce a dus la neplata salariilor chiar şi ale militarilor: *"o revoltă armată poate avea loc în această toamnă"*, a declarat el.

PERSPECTIVE NESIGURE DUPĂ ALEGERILE DIN BOSNIA

Deşi importantele alegeri municipale au fost amânate, alegerile prezidenţiale şi parlamentare au avut loc pe data de 14 Septembrie. Conform cu acordul dela Dayton şi Constituţia Bosniei, legislatura pentru care s'au ţinut alegeri, pare destul de complicată. Astfel Bosnia-Herţegovina este considerată un stat unitar, format din două subunităţi: Federaţia Musulmano-Croată şi Republica Srpska (Republica Bosniacă Sârbă).

Puterea executivă a Bosniei-Herţegovinei este formată dintr'o preşedinţie tripartită: un reprezentant musulman, unul sârb şi unul croat. Ei vor rămâne în funcţie doi ani, după care se vor ţine noi alegeri, urmând ca cei trei membri aleşi să funcţioneze patru ani. Membrul care obţine cel mai mare număr de voturi acţionează ca şeful statului în relaţiile externe, dar cei trei guvernează prin consens. Constituţia prevede că o decizie poate fi luată dacă doi din membri sunt de acord. Preşedinţia numeşte primul-ministru, care după ce va fi confirmat de parlament îşi va forma guvernul, ce şi acesta va trebui să aibă confirmare parlamentară. Preşedinţia are dreptul să hotărască politica externă, comerţul exterior ca şi problema transportului şi a liniilor de comunicaţii.

Legislatura Bosniei-Herţegovinei va fi formată din Camera Reprezentanţilor (camera inferioară), cu 42 de membri şi Camera Poporului cu 15 membri, ambele având două treimi de reprezentanţi aleşi din Federatie şi o treime aleşi din Republica Srpska. Aceste două subunităţi vor avea preşedinţii lor şi parlamentele lor.

Alija Izetbegovici

Apărarea Bosniei-Herţegovinei va fi împărţită între Federaţia Musulmano-Croată şi Republica Srpska, care vor avea fiecare armata lor.

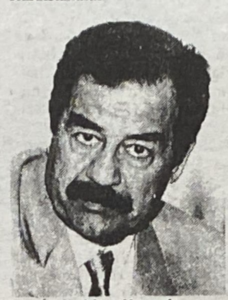
După cum era de aşteptat, pentru funcţia de preşedinţi au fost aleşi liderii naţionalişti ai celor trei entităţi etnice: Alija Izetbegovici (Musulman), Momcilo Krajisnik (Sârb) şi Krezimir Zubak (Croat). Fiindcă Izetbegovici a obţinut cel mai mare număr de voturi, el va fi liderul preşedinţiei tripartite, cu funcţia de preşedinte în relaţiile externe.

Deşi Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa, care a supravegheat alegerile, a fost încântată că nu s'au mai semnalat incidente, monitorii Grupului Crizei Internaţionale condus de fostul senator Mitchell, a declarat că aceste alegeri nu pot fi descrise ca *"libere, corecte şi democratice"*. Astfel, numai 20% din cei 100.000 de Musulmani care trebuiau să voteze pe teritoriul Republicii Srpska au trecut aici, din cauza fricii de a nu fi atacaţi, în urma campaniilor de intimidare făcute de Sârbi.

Viitorul preşedinţiei Bosniei şi felul cum va putea funcţiona eficient, este umbrit de o seamă de certe îndoieli. Astfel, în declaraţiile făcute înainte de alegeri, Krajisnik nu s'a ferit să ascundă faptul că va obstrucţiona pe Izetbegovici în tentativele de a forma o Bosnie unificată. El a fost mâna dreaptă a lui Karadjici în partidul naţionalist, Partidul Democratic Sârb, care militează pentru separarea Republicii Srpska şi alipirea ei la Iugoslavia. La rândul său, Krezimir Zubak, ca şi etnicii croaţi consideră Croaţia ca *"patria mamă"*. De altfel, ambii în ultima lor întâlnire au fost de acord ca să critice pe Izetbegovici, pentru rigiditate şi decizia ce-i permite, ca acesta să fie liderul preşedinţiei timp de doi ani în loc ca această funcţie să fie rotată între cei trei preşedinţi. Ambii s'au opus la reîntoarcerea cetăţenilor musulmani alungaţi din căminele lor.

DIN NOU KURZII, SADDAM ŞI STATELE UNITE

Din nou, după cinci ani, problema Kurzilor a revenit pe primul plan, dar de data aceasta aspectul este mult mai complex. Dacă în 1991, după înfrângerea Irakului, trupele irakiene au pătruns în Nordul ţării ca să înăbuşe o revoltă a Kurzilor, pentru obţinerea autonomiei, intervenţia dela 31 August, a armatei lui Saddam Hussein, a fost făcută în urma cererii celei mai numeroase facţiuni kurde, Partidul Democratic Kurd, care a cerut ajutor în lupta sa cu facţiunea rivală, Uniunea Patriotică a Kurdistanului.

Saddam Hussein

Pentru a înţelege mai bine problema kurdă, e necesară o mică incursiune în istoria acestui popor. Kurzii reprezintă un grup etnic şi lingvistic care trăieşte în zona Munţilor Taurus din Estul Anatoliei, şi a Munţilor Zagros din Nordul Irakului şi Vestul Iranului. Deşi se crede că au existat triburi kurde şi în Antichitate, existenţa lor certă datează după convertirea la islamism, în sec.7 AD. Reputaţi luptători, au ajuns la maximum de glorie în sec.12, când legendarul Saladin, care era Kurd, a devenit Sultanul Egiptului, Siririei şi Palestinei, iar Cruciada a III-a (1189-1192), în frunte cu Frederic Barbarosa şi Richard Inimă de Leu nu a reuşit să elibereze Ierusalimul. Deşi Tratatul dela Sévres din 1920 a promis înfiinţarea statului independent al Kurdistanului, Kurzii au rămas minoritari ai Turciei (12 milioane), Iranului (5 milioane) şi Irakului (3,5 milioane), care au luptat aproape continuu pentru independenţa lor, cu statele respective.

După cum se ştie, în 1991, Statele Unite au iniţiat *"Operaţiunea Asigurarea Liniştei"*, pentru a crea în Nordul Irakului o zonă de protecţie pentru toate facţiunile kurde. Astfel a fost creată la Nord de paralela 36 o zonă de *"zbor interzis"*, pentru a opri eventualele atacuri aeriene irakiene asupra Kurzilor, patrulată de avioane americane, engleze, franceze şi turce. Şi în Sud a fost creată o astfel de zonă, sub paralela 32, în 1992, pentru a proteja minoritatea şiită. Această zonă a fost patrulată de avioane americane, franzece şi engleze, ţări care au făcut parte din coaliţia care a luptat împotriva Irakului în 1990, după ce acesta a invadat Kuweitul. Au fost instituite severe sancţiuni economice împotriva Bagdadului, care durează şi acum, SUA opunându-se ridicării acestora, sperând că astfel Saddam Hussein va fi răsturnat de populaţie.

Pentru o perioadă de timp, după înfiinţarea *"zonei de protecţie"* din Nordul Irakului, facţiunile kurde au lăsat la o parte rivalitatea pentru a se preocupa de înfiinţarea unui *"Kurdistan"* autonom în această parte nordică a Irakului. Însă în Mai 1994, Partidul Democratic Kurd condus de Massoud Barzani şi Uniunea Patriotică a Kurdistanului condusă de Jalal Talabani, au intrat în conflict din motive de competiţie tribală, politică şi interese economice. Ambele facţiuni au avut câştiguri din taxele obţinute din comerţul prin contrabandă: Partidul lui Balzani - din trecerea ilegală a petrolului spre Turcia, partidul lui Talabani - din contrabanda cu ţigări şi alte bunuri la frontiera cu Iranul. În Decembrie 1994 forţele lui Talabani au cucerit Erbilul, centrul comerţului kurd din regiune, încercând astfel să câştige puterea economică.

În August, anul acesta, trupele iraniene au pătruns în Nordul Irakului în urmărirea unui grup de Kurzi rebeli din Iran ce s'au refugiat în această parte controlată de Talabani, care nu s'a opus ca Iranienii să-şi îndeplinească misiunea. Aceştia i-au lăsat ca răsplată armele lor şi astfel, pe data de 17 August, Talabani a putut să le utilizeze pentru a ataca zona controlată de Partidul Democratic Kurd. Pe data de 22 August, Massoud Barzani, şeful acestui partid, a trimis un mesaj lui Saddam Hussein în care acesta era rugat să alunge Uniunea Patriotică din Erbil.

Astfel, trupele irakiene s'au pus în mişcare şi pe data de 31 August ele au ajutat pe Barzani să ocupe Erbilul. Statele Unite au cerut imediata retragere a trupelor irakiene şi pe data de 2 Septembrie au atacat instalaţii radar în patru localităţi din Sudul Irakului. Au fost lansate în două zile consecutive, 44 rachete teleghidate de croazieră, de pe vase din Golful Persic şi de pe două bombardiere B-52 care au venit din insula Guam.

Trupele irakiene deja începuseră să se retragă după cucerirea Erbilului. Washingtonul a declarat că extinde zona de *"zbor interzis"* din Sud, dela paralela 32 la paralela 33 şi a îngheţat înţelegerea mediată de ONU ca Irakul să poată totuşi vinde petrol pentru două miliarde de dolari anual, pentru procurarea de alimente şi bunuri populaţiei.

Atacul american nu a avut prea mulţi susţinători. Dacă în 1990 a existat o unitate de vedere între membrii coaliţiei, de data asta diplomaţia americană nu a reuşit să convingă decât Marea Britanie de utilitatea acestui atac. Ţările arabe, cu unele excepţii, au criticat intervenţia americană, considerând că spre deosebire de 1990, Saddam Hussein nu a trecut frontierele Irakului şi a acţionat pe teritoriul ţării sale, în urma solicitării unei facţiuni kurde, într'un război civil. Kuweitul nu fusese ameninţat, aşa cum sugera administraţia americană. Franţa a refuzat să recunoască extinderea de zbor interzis până la paralela 33, aşa că aici nu vor patrula decât avioane americane şi engleze.

Rusia şi China au criticat acţiunea americană, iar Consiliul de Securitate nu a putut formula o rezoluţie de condamnare a Irakului din cauza poziţiei acestor opozanţi. Opinia majorităţii diplomaţilor străini a fost că Preşedintele Clinton a declanşat acest atac pentru a-şi întări poziţia politică în vederea alegerilor din Noembrie. De reamintit că el a mai făcut un *"Show"* în scop electoral în 1994, când a trimis trupe în Golf pentru o aşa-zisă ameninţare irakiană, dar totuşi democraţii au pierdut alegerile parlamentare...

William Perry

Pentru a complica situaţia şi mai mult, avioanele turce au atacat în Nordul Irakului locurile de refugiu ale Kurzilor separatişti din Turcia. Aceştia fac parte din Partidul Muncitorilor Kurzi (PKK), o organizaţie marxistă. Trupele turce au pătruns şi anul trecut în aceste zone în urmărirea luptătorilor acestei facţiuni iar acum anunţând că vor să facă o *"zonă de securitate"* în Nordul Irakului, pentru a opri reintrarea în Turcia a acestora.

Luptătorii lui Barzani au continuat cucerirea oraşelor stăpânite de facţiunea rivală, fără ajutorul trupelor irakiene, astfel că pe data de 11 Septembrie, odată cu ocuparea oraşului Sulaimanya, întreaga regiune din zona kurdă a Irakului a trecut în stăpânirea facţiunii ajutată de Bagdad.

Cucerirea Erbilului a permis Irakienilor să submineze operaţia CIA de răsturnare a lui Saddam Hussein. Preşedintele Clinton a semnat în Ianuarie un ordin secret, pentru procurare de arme, echipament electronic de spionaj ca şi antrenarea disidenţilor, grupul cel mai numeros fiind Congresul Naţional Irakian. În acest scop iluzoriu, s'au cheltuit 20 milioane de dolari, dar prin capturarea computerelor, Bagdadul a primit pe tavă numele tuturor activiştilor antiguvernamentali, însă agenţii CIA au reuşit să fugă în Turcia.

Bill Clinton

Washingtonul a anunţat că va reîncepe atacuri aeriene fiindcă Irakienii au trecut la repararea instalaţiilor distruse de atacurile americane şi au declarat că nu vor recunoaşte zonele de zbor interzis. În acest scop s'a anunţat întărirea forţei aviatice prezente, ca şi trimiterea port-avionului Enterprise din Adriatica, în Golful Persic. Irakienii au lansat câteva rachete asupra avioanelor care patrulau în zonele de zbor interzis. Deşi tensiunea a mai scăzut când Bagdadul a anunţat că, la propunerea Rusiei, nu vor mai fi atacate patrulele aeriene, s'a anunţat trimiterea unei brigăzi blindate (3.500 de soldaţi americani) în Kuweit.

Washingtonul a încercat să obţină sprijinirea acţiunii sale de către membrii fostei coaliţii, dar succesul a fost minim. În regiunea Golfului Persic, Secretarul de Stat al Apărării, William Perry, nu a putut convinge Arabia Saudită să fie o bază a avioanelor americane în vederea unui nou atac asupra Irakului, aşa că acestea se vor duce în Dahraim. De reamintit că în Iunie, un atac terorist asupra unei clădiri ocupată de militari ai forţelor aeriene americane a făcut 19 morţi şi 584 de răniţi, după explozia unui autovehicul capcană. Americanii au fost nevoţi să-şi mute baza. Perry nu a reuşit să convingă nici pe Turci, ca să folosească aerodromurile pe care le-au utilizat în 1990.

Poziţia americană s'a înmuiat şi mai mult când Turcii au anunţat ulterior că au făcut apel la Irak, ca acesta să-şi impună autoritatea în Nordul ţării pentru a alunga pe Kurzii separatişti turci (PKK) care îşi au bazele aici, de unde declanşează atacuri teroriste în Turcia, încât o medie de trei soldaţi turci sunt ucişi zilnic. În cazul că Irakul va alunga pe separatişti, Turcia va renunţa la crearea *"zonei de securitate"* dintre cele două state. De notat că PKK are baze în Siria şi în Nordul Libanului. Massoud Barzani s'a întâlnit în Turcia cu Ministrul de Externe Tansul Ciller, promiţând concursul împotriva Partidului Lucrătorilor Kurzi (PKK). Primul-ministru turc, Necmettin Erbacan a declarat că va fi încântat dacă Kurzii din Nordul Irakului vor ajunge la o înţelegere cu Saddam Hussein. De subliniat că embargoul economic impus de Americani asupra petrolului irakian păgubeşte Turcia de miliarde de dolari. De reamintit că păgubite în acest sens sunt şi Franţa, Rusia şi China, care erau parteneri importanţi în relaţiile comerciale cu Irakul.

Se poate conchide că atacul american asupra Irakului, nu numai că nu a slăbit poziţia lui Saddam Hussein, dar a întărit-o considerabil. El a obţinut o puternică influenţă tocmai în regiunea nordică, intrată sub protecţia americană, dar acum controlată de Bagdad cu aprobarea Turciei. Deci zona de *"zbor interzis"* din Nord pare fără sens, după înţelegerea Saddam-Barzani. Chiar ţările arabe aparent ostile Irakului admiră tacit pe singurul lider arab, care îndrăzneşte să sfideze Statele Unite, încât orice atac asupra statului arab, Irak, declanşează sentimente antiamericane. Pe plan intern, excitând sentimentele naţionaliste, Saddam a câştigat în popularitate şi a micşorat opoziţia.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

TUR DE ORIZONT

- VIII -

Vasile VRÂNCEANU

Urmare din numărul trecut

Pentru liniştea lumii, pentru aşa-zisa pace, pentru a se păstra poziţiile dobândite anterior chiar şi prin nu prea creştineşti mijloace, s'a formulat doctrina *"balanţei puterilor"*. Pentru ca în Europa să nu se constituie o putere dominantă care să-şi rezolve interesele, nevoile, planurile, impunându-şi voinţa prin forţă, prin agresiune armată, ajută pe cel slab pentru înfrângerea celui mai tare.

Proiectată de Anglia, a fost adoptată şi de America.

Doctrina Monroe, de separare de Europa, de neamestec în conflictele europene nu mai era potrivită cu situaţia din secolul XX, cu interesele şi securitatea Statelor Unite ale Americii. O totală desprindere de afacerile politice ale Europei, ar fi fost fatală pentru America. Izolată de restul lumii, singură, *"Lumea Nouă"* nu se putea apăra împotriva unei eventuale ameninţări ce ar fi venit din *"Lumea Veche"*. O Europă unită, puternică ar fi putut deveni un pericol. Preşedintele Monroe l-a evitat în vremea sa prin mijloace diplomatice locale, Preşedintele Wilson în 1917 şi Roosevelt în 1941, prin intrarea în alianţa anglo-franco-rusă împotriva Germaniei în Europa, împotriva Japoniei în Asia şi în Pacific.

În 1938-1940, cu amintirea proaspătă a ororilor Primului Război Mondial, 85% din populaţia Statelor Unite erau pentru pace, împotriva amestecului în noul conflict european.

La 6 Septembrie 1939, după izbucnirea războiului din Europa, Statele Unite se declară neutră, dar la 13 Octombrie 1941, abrogă legea neutralităţii. Treptat, treptat USA trece de partea Angliei, împotriova Germaniei. Hitler începe să culeagă roadele greşelilor sale politice.

În Noembrie 1940 erau alegeri prezidenţiale în USA cu o popularitate necontestată, născută din succesul cu care a rezolvat criza internă a decadei precedente, a Preşedintelui F.D. Roosevelt. El candida pentru al treilea termen. În pas cu tactica electorală, ţinând cont de pulsul opiniei publice, Roosevelt declară public la 30 Octombrie 1940: *"Când vorbesc cu voi, mame şi taţi, vă dau încă o asigurare; am spus-o înainte, o voi spune încă odată, mereu şi mereu: Copiii voştri nu vor fi trimişi în nici un război străin"*.

La 3 Noembrie 1940 - cu câteva zile înainte de votare - declară: *"Primul scop al politicii noastre externe este să ţinem ţara noastră în afara războiului"*. O fi fost poate sincer atunci dar, ales preşedinte pentru următorii patru ani 1941-1944, a intensificat pregătirile pentru război. A pus în plină activitate uriaşul arsenal al industriei americane pentru producţia de armament: avioane, tancuri, tunuri, nave, muniţii etc. A pregătit mari contingente de piloţi şi avioane.

La 5 Mai semnează *"Lend and Lease Act"*, Legea de împrumut şi închiriere pentru Aliaţi, acordată ulterior Chinei şi Uniunii Sovietice.

La 12-13 August 1941, Preşedintele Roosevelt şi Premierul britanic Churchill semnează Charta Atlanticului, prin care se stabilesc printre altele:

1. Nici o extindere teritorială sau de altă natură;
2. Nici o modificare teritorială fără ***acordul liber exprimat*** al populaţiilor respective;
3. Dreptul popoarelor la auto-determinare şi alegerea formei de guvernământ în care vor să trăiască;
4. Asigurarea pentru toţi oamenii din toate ţările să-şi trăiască viaţa liberi de teamă şi lipsuri.

La 24 Septembrie 1941, Uniunea Sovietică şi alte 24 naţiuni aderă la Charta Atlanticului. Ce putea fi mai frumos, mai înălţător, mai ispititor, mai plin de speranţe, într'o vreme când omenirea era răvăşită de ură şi agresiunea forţei ?

Din păcate, spre nefericirea omenirii, The Atlantic Charter s'a dovedit a fi o hârtie fără valoare, uitată de însăşi autorii ei. În 1976, congresmanul Hamilton Fish o califică: *"o mare farsă, o înşelătorie"*.

În conferinţe, convorbiri ulterioare între cei *"Trei Mari"*, (Roosevelt, Churchill şi Stalin) sau reprezentanţii lor, s'a hotărît soarta popoarelor, aliaţi şi inamici deopotrivă, fără învoirea, fără ştirea lor. S'au încheiat pacte, s'au semnat agremente cu protocoale anexe şi secrete.

Conform Constituţiei Statelor Unite, *"tratatele"* încheiate cu puteri străine trebuesc supuse Senatului spre ratificare. Numai tratatele, nu şi *"agrementele"* care rămân în competenţa şi autoritatea guvernului şi a preşedintelui.

Pentru a evita discuţia publică şi eventualitatea invalidării lor de către Senat, aranjamentele făcute cu Uniunea Sovietică au fost *"botezate"* agremente, acorduri. Protocoalele secrete anexe au fost închise în safeuri, ascunse de cunoaşterea lor de Congresul şi poporul american.

La 28 Iunie 1941, prin acordul secret pct.2 semnat la Londra la 28 Iunie 1942 de Churchill şi Molotov se precizează: *"Majoritatea ţinuturilor care se află la graniţa URSS: Finlanda, Ţările Baltice, Cehoslovacia, România, Bulgaria şi Iugoslavia, sunt recunoscute sfere de interes sovietice"*, deşi la 1 Mai, cu două luni mai înainte, Stalin declară la Moscova: *"Uniunea Sovietică nu are ambiţii teritoriale faţă de nici o ţară străină"*. La 5 Mai 1943 Stalin declară că: *"doreşte o Polonie puternică şi liberă"!!* dar la 22 Noembrie acelaşi an, presa sovietică (vocea guvernului Moscovei, a lui Stalin) anunţă că Uniunea Sovietică pretinde frontierele din 22 Iunie 1941, deci parte din Finlanda, Ţările Baltice, jumătate din Polonia, Basarabia, Bucovina de Nord şi ţinutul Herţa, toate răpite în 1940.

Dorinţa Uniunii Sovietice de a fi înconjurată de ţări prietene este naturală, legitimă. Oricine doreşte să aibă vecini prieteni, dar nu-i poţi avea decât dacă răspunzi cu prietenie, cu reciprocitate.

Uniunea Sovietică nu-i putea avea când răpeşte vecinilor teritorii, când îi asasinează prizonierii (Katyn), când încalcă suveranitatea altora, când le subminează forma proprie de guvernare, când trimite tancuri la Praga, la Budapesta. Şi-a dorit vecini prieteni, nu i-a avut, nu-i are şi nici nu-i va avea!

Aderenţi ai doctrinei Balanţei puterilor în Europa, Anglia prin Winston Churchill şi Statele Unite prin F.G. Roosevelt, n'au aplicat-o corect în momentul potrivit. Au greşit alegerea. Erau în vremea aceea, a anilor 1940-41, trei mari puteri în zona europeană şi a Atlanticului: Germania puternic înarmată, colosul sovietic şi Alianţa (chiar dacă nedeclarată încă) Anglo-Americană.

Când în Iunie 1941, Germania şi Uniunea Sovietică, două dictaturi agresive, una mai rea, mai odioasă decât cealaltă, a treia mare putere, coaliţia anglo-americană n'a fost neutră. Nu i-a lăsat pe cei doi agresori să se macine, să obosească, să se epuizeze reciproc, ci a trecut cu tot arsenalul, cu toate forţele de partea dictatorului comunist. A fost o greşeală nu împotriva Germaniei, ci împotriva Europei.

Preşedintele Roosevelt, ignorând istoria şi chiar geografia ţărilor europene, împreună cu ilustrul orator Churchill au satisfăcut toate cererile, toate pretenţiile lui Stalin şi la Teheran şi la Yalta şi la Moscova şi la Londra şi la Washington, pretutindeni.

Când Stalin a cerut la Yalta ca 50.000 ofiţeri germani să fie executaţi prin împuşcare, la stupefacţia lui Churchill, Preşedintele Roosevelt a meditat: *"să fie mai puţini, de pildă 49.500"*. El, Roosevelt, la 10 Februarie 1940, a calificat agresiunea sovietică împotriva Finlandei, *"o invadare nejustificată"* dar a spus Amin, în 1945 la Yalta, la toate pretenţiile lui Stalin. În 1940 era sănătos, în puteri depline, dar în 1945 era obosit, epuizat, muribund.

Ultima convenţie comună a marilor aliaţi a fost *"The London Charter"*, semnată la 8 August 1945 de USA, Uniunea Sovietică, Anglia şi Franţa, prin care s'a hotărît că anumite acte comise în timpul războiului să fie considerate şi definite, crime de război şi judecarea celor acuzaţi de a le fi comis, de un Tribunal la Nurenberg, constituit în acest scop: *"The Nurenberg Trial"*.

S'au definit trei clase de crime de război. Tribunalul dela Nurenberg a judecat ***numai pe Germani***, acuzaţi de crimele din Clasa A: *Planificarea, pregătirea, inceperea şi purtarea unui război de agresiune sau un război cu violarea tratatelor internaţionale, a convenţiilor sau garanţiilor stabilite, precum şi participarea la un plan comun pentru săvârşirea lor"*.

Aşa-zisul *"Tribunal Internaţional Militar"* şi-a început şedinţele de judecată la 20 Noembrie 1945 şi şi-a încheiat activitatea la 16 Octombrie 1946.

Au fost judecaţi 22 de acuzaţi. S'au pronunţat următoarele sentinţe:

12 condamnări la moarte prin spânzurătoare, între care generalii Alfred Jodl şi Wilhelm Keitel, şefii de Stat Major, Mareşalul Herman Goering, şeful aviaţiei;

3 condamnări la închisoare pe termen dela 10 la 20 ani, între care amiralul Karl Doenitz la 10 ani;

3 sentinţe de achitare: Hans Fritsche, Franz von Paulus şi Hjalmar Schacht.

Toţi cei judecaţi de Tribunalul Nurenberg erau Germani.

Nu s'a făcut nici o menţiune despre actul de agresiune, invadarea Finlandei de către Uniunea Sovietică în 1939-1940, nici de cea a Italiei în Abisinia, Albania şi Grecia şi nu s'a spus de ce ?

În 1983 *"The Institute for Historical Review"* din Torrance, California, a tipărit cartea *"Doenitz at Nurenberg: A Re-Appraisal"* editată de H.K. Thompson, Jr., şi Henry Strutz.

Conţinutul acestei lucrări de 200 pagini este aşa de interesant pentru cunoaşterea şi aprecierea de către cititorii Cuvântului Românesc (şi nu numai de către ei), încât consider necesar şi util să fie prezentat măcar în rezumat în numărul viitor sau numerele viitoare ale Cuvântului Românesc, mai ales că această carte nu se găseşte în librării şi mă întreb: *"Oare de ce ?"*

EFEMERIDE

EPURAREA SFINŢILOR

Termenul de epurare nu era folosit de Români decât în problemele tehnice, în sensul de curăţire, purificare, dar comuniştii l-au introdus şi pe plan politic, odată cu venirea lor la putere, în anii '45, când au apărut primele comunicate de epurarea aparatului de Stat, epurări în armată, în învăţământ şi în toate ministerele. Noţiunea s'a lărgit în sensul îndepărtării din instituţii şi întreprinderi a elementelor necorespunzătoare politic (comunist).

Credeam că după Revoluţia Tineretului din Decembrie '89, va fi abandonat şi limbajul de lemn comunist, în care termenul *"epurare"* îşi avea locul lui bine definit. Din nefericire, între timp am constatat că ne-am înşelat. Limbajul de lemn continuă să se manifeste mai departe, nu violent agramat, dar suficient de des întrebuinţat, pentru a-ţi da seama că transformarea urmează Legea lui Lavoisier. Şi totuşi, nu este aşa, pentrucă dacă nimic nu s'a pierdut, în schimb s'a câştigat.

Strucura mafiot-comunistă a puterii post-decembriste câştigă şi nu ici colea în ograda regelui Cioabă, ci în înalta ierarhie a Bisericii Ortodoxe Române. Astfel, ziarul *"Ziua"* din 14 Septembrie 1996 publică o ştire senzaţională, semnată de Claudiu Târziu, sub titlul: *"Biserica Ortodoxă Română a exclus un sfânt din calendar de teama legionarilor"*.

Iată ce scrie ziarul ZIUA: *"Pe 13 Septembrie, de Sfântul Mucenic Cornelie Sutaşul şi de ziua lui Corneliu Codreanu, foştii membri şi simpatizanţi ai Legiunii se strâng la slujbele din bisericile româneşti.*

Creştinii ortodocşi îl sărbătoresc la 13 Septembrie pe Sfântul Mucenic Cornelie Sutaşul, cel dintâi Român care s'a creştinat. El era comandantul a o sută de soldaţi romani care s'au convertit la religia creştină pe vremea Împăratului Tiberiu (14-37 d.Ch.) şi a fost botezat chiar de Sfântul Apostol Petru, căruia i-a fost slujitor întru propovăduirea "religiei noi". În calendarele creştin ortodoxe pe 1996, tipărite de Episcopiile Romanului, Galaţiului, Clujului şi Sucevei, nu mai apar în dreptul zilei de 13 Septembrie decât Înnoirea Bisericii Învierii dela Ierusalim şi Sf. Cuv. Ioan dela Prislop. Doar în calendarul tipărit de Mitropolia Iaşului s'a mai păstrat sărbătoarea acestui sfânt important".

Acţiunea unei părţi a înalţilor ierarhi ai B.O.R. nu ne surprinde. Nu este inedită şi are precedente scandaloase. Nu cunoaştem biografiile episcopilor Romanului, Galaţiului şi Sucevei, dar nu înţelegem cum apare alăturat Episcopul Clujului, care oricât s'ar depărta de lumeştile treburi ale politicii, ştie că singurul îndrumător moral şi politic din România care a spus că *"ţelul Neamului nu este moartea, ci Învierea"* a fost Codreanu, pe care îl chema Corneliu.

Biserica românească, atacată din toate părţile de agresiunea comunistă, a dat într'adevăr ierarhi care au dat Cezarului ce era al Lui Dumnezeu, dar a dat şi martiri care pot umple zilele din calendar. Să nu uităm că atunci când Patriarhul şi alţi ierarhi erau deputaţi în Marea Adunare Naţională comunistă, la Canal brigăzile speciale de preoţi îndurau chinuri şi umilinţe şi totuşi duceau mai departe flacăra credinţei.

În timpul reeducării dela Aiud, un preot reeducat a spus că dă harul Duhului Sfânt pe două ţigări, dar alţii, în ciuda izolărilor şi înfometărilor, au ţinut întreaga Săptămână a Patimilor predici şi conferinţe despre Procesul Mântuitorului, iar în timpul pauzei de masă renunţau la mâncare pentru a spovedi şi cumineca acolo, cu *"împărtăşanie uscată"* pe deţinuţii credincioşi.

Preoţii Uniţi au avut de asemenea o ţinută demnă, dar din rândul lor, Cardinalul Todea a făcut după 1990 nişte declaraţii uluioare pe care nu i le-a cerut nici un ofiţer de Securitate. Un preot unit din ţară, revoltat de cele auzite dela Cardinalul Todea, s'a dus şi i-a spus că un Ortodox a plecat în timpul războiului civil din Spania, să apere Biserica şi a murit acolo. În testamentul său a scris: *"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos... Am iubit pe Hristos şi am mers fericit la moarte pentru El"*. *"Ce părere aveţi despre acest Ortodox care s'a dus să moară pentru Catolicism"? "E un martir şi trebue canonizat"* - a răspuns Cardinalul.

"Acest martir este unul din şefii Mişcării care gândea la fel şi pe care Sfinţia Voastră a condamnat-o" - i-a răspuns preotul.

Politrucii introduşi în cler s'au plictisit aşteptând ordine şi au pornit la acţiune. În ţară, în Europa şi în America. În Statele Unite n'au ajuns încă să epureze sfinţii, dar au început cu epurarea preoţilor care îşi păstrează demnitatea preoţească şi nu-şi reneagă misiunea şi cu membrii indizirabili anti-comunişti din parohii. Desprea acestea, însă, mai pe larg, în viitor.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

FILOSOFIA ROMÂNEASCĂ

- Simple note introductive -

-III-

Ion BOIERU

Toate citatele pe care le-am dat în primele două articole ale noastre, au fost luate din articolul *"Cadrul Filosofic"* publicat de autor în revista *"Mugurul"*, XV, Nr.1, 1943-1944, p.5-14. În acest articol se poate vedea schema largă a punctelor esenţiale ale concepţiei şi viziunii lui Băncilă. În precedentul articol, am omis să facem menţiunea necesară pentru a înţelege sursa citatelor. Este de menţionat faptul că încă din acei ani, 1943-44, Băncilă avea deja bine articulat sistemul său de gândire, pe care comuniştii nu-l mai puteau nicidecum falsifica şi da uitării. De aceea valoarea scrisului lui Băncilă are azi o semnificaţie excepţională, pentrucă poate deschide adevăratele porţi ale culturii româneşti spre o renaştere totală a acesteia pornind dela elementele de bază ale scrierilor lui. Fireşte, mai sunt încă şi alţi gânditori români care şi-au închegat un sistem de cugetare, specific românească, care poate ajuta ca şi cultura europeană să revină la fundamentele şi componentele ei originale şi bine închegate, distinctive şi cu caracter universal. Aş menţiona aici câţiva dintre aceşti cugetători români, dar mai înainte de toate să trecem peste darea de seamă succintă a concepţiei lui Vasile Băncilă, pe care îl considerăm ca *"primul inter pares"*.

Ideile prezentate în forma lor preliminară de către Băncilă vizează, cum spune el, *"un "totalitarism" oarecum personalizat sau un ontologism, care îşi aliază avantajele umanismului pus nu pe temeiuri factice de prezumţie umană, ci pe recunoașterea primatului realităţii generale şi a vrerilor ei"*.

Acest *"totalitarism"* are implicaţii imediate în toate regiunile disciplinare de filosofare şi încrengătura lor va da socoteală, în perspectivă şi dimensiune largă de toate problemele existenţei umane şi de articulare a unei armonii de gândire şi comprehensiune a ideilor expuse, precum şi de structura existenţială a fiinţei omeneşti.

1. În psihologie, o disciplină specifică condiţiei umane, de exemplu, nu se pot descifra noimele vieţii sufleteşti, dacă nu se ajunge la înţelegerea *"sufletului"* omenesc. Acest suflet, precum şi manifestările şi activităţile sale, împreună cu voinţa, sentimentele, emoţiile şi actele de memorie, nu pot fi descifrate în substanţa lor numai prin metodele ştiinţifice de laborator, cum încearcă psihologia modernă şi contemporană. Sufletul nu poate fi epuizat prin aceste metode. *"Adevărata înţelegere a sufletului trebue pusă în cadrul filosofiei generale"*. Psihologia ştiinţifică şi biologia, de exemplu, au eşuat în explicarea instinctelor, pentrucă *"instinctele cer un cadru mai larg de explicare. La fel şi cu alte probleme psihologice"*.

2. Logica. Are nevoie de o revizuire completă, urmând să se găsească *"legătura şi putinţa fecundării reciproce a raţiunii şi a misticismului în domeniile cele mai importante, care nu aparţin exclusiv nici raţiunii, nici misticismului. Cunoaşterea umană cea mai completă e o raţiune tare, sigură, însă pe un fond de misticism sănătos. Izolarea pentru totdeauna a raţiunii de misticism duce la o adevărată amputare a spiritului uman la unilateralităţi primejdioase"* (v. *"Teoretism"*, *"Gând românesc"*, Mai 1934). Teoretic, acest lucru va trebui explicat, căci practic o *"constatăm în istoria filosofiei si a religiei, oferind un fel de sinteză funcţională"*.

"Un lucru însă trebue să ne dea de gândit: la toţi oamenii autentici, la marile spirite nefalsificate, găsim şi raţiune şi misticism. Şi numai aceasta dă posibilitate să se încadreze armonios şi critic în realitatea generală. Astfel, misticismul singur duce cu timpul la anarhie, iar raţiunea singură duce în cele din urmă la artificializare si impotenţă".

3. Etica. Aici vom găsi factorii *"care leagă omul de realitatea generală, făcându-l totodată creator. Aceşti factori sunt: 1. mila, 2. moravurile, 3. personalitatea"*.

1. *"Mila trebue pusă pe bază metafizică. Ea poate fi totodată instinct şi sentiment. În existenţa milei în om, noi recunoaştem ceva mai mult decât o realitate de psihologie curentă: noi vedem în milă glasul ontologicului în om, una din forţele care-l leagă pe om de realitatea generală, de comunitatea vieţii, care-l fac să iasă din el. Mila e o punte de depăşire a eului."* ...*"Mila este ecoul generalului în om, este extraindividualul sau ontologicul din om, este aşa zicând delegaţia sau psihicul prin care realitatea generală se delegă în om, pentru a-l lega pe acesta de totalitate, pentru a-l face să iasă din el. Bine înţeleasă, ea este si un fel de metafizică concentrată trecută în stare de afect şi de faptă"*.

2. Moravurile. *"În moravuri (cari din nefericire dispar sau degenerează în societatea modernă) noi nu vedem simple convenienţe sociale, ori o mecanică socială de comportament, ci vedem un stil maiestuos de viaţă creat de societate, dar în care societate, fără să-şi dea seama, a implicat absoluturile morale şi religioase din om, deci a implicat în moravuri şi ceva metafizic."*...

"Vedem deci în moravuri încă o forţă care leagă pe om de realitatea generală, fiindcă în ele s'a depus, originar, o intuiţie metafizică. Şi dacă la aceasta mai adăugăm că moravurile (Când societatea nu e contaminată de influenţe străine divergente ori când nu e în declin) făcând apel la sentimentul de pudoare din om, îl obligă efectiv pe acesta să se conformeze formelor de viaţă ale societăţii, vedem că ele sunt o garanţie puternică (poate cea mai puternică) de viaţă morală!"

3. *"Mila şi moravurile pot fi însă ceva mai mult pasiv ori ornamental, ca într'o frescă de serafism hieratic. Dar morala are nevoie de o milă puternic activistă, apostolică, şi de moravuri care să nu încline spre un conformism exterior. De aceea trebue convingere, entuziasm, simţ critic, spirit de misiune personală: pe acestea nu le poate da decât personalitatea. La morala veche, patriarhală, care se bizuia pe milă şi moravuri, noi adăugăm şi personalitatea. Dar nu personalitatea satanică sau de capriciu a epocii moderne, ci personalitatea care, în lucidităţile şi îndrăznelile ei, ştie întotdeauna să întrevadă şi ceea ce e sacru, general şi misterios în viaţă, precum şi marile umilinţe virile, care-l fac pe om să nu se creadă singur ori să nu considere viaţa ca un bun, pe care-l poate confisca şi organiza asemenea unui dictator subiectiv. Studiul personalităţilor religioase este de mare folos pentru a stabili acest aspect al moralului"*.

(Va urma)

Desen de: Anton IASINSCHI

NOTE ŞI COMENTARII

SCANDALUL MĂGUREANU, O BOMBĂ CU EXPLOZIVI ÎN LANŢ

Sub titlul de mai sus, citeam în cotidianul ***"Timişoara"*** un articol semnat de Mihai Claudiu Cristea, asupra căruia ne vom opri încă odată, acum în preajma alegerilor din Noembrie.

Directorul Serviciului Român de Informare (S.R.I.) Virgil Asztalos, zis Virgil Măgureanu, a catadicsit să-şi dea publicităţii *"dosarul"* personal pe care-l avea la Securitate, crezând că astfel va astupa gurile rele ce-l sâcâiau de multă vreme. A ales deci ce i-a plăcut din acel dosar şi i-a dat drumul în ziarul ***"Evenimentul Zilei"***, nedându-şi seama că procedând astfel, nu face nimic altceva decât pune carburanţi pe focul ce ardea deja. Toată presa din ţară a înregistrat şi comentat cazul, la timpul cuvenit.

Dar să vedem ce scria Dl. Cristea cu acea ocazie:

"...Comisia parlamentară pentru controlul activităţii SRI, acţiune motivată de necesitatea acuzaţiilor aduse directorului SRI de către preşedintele PRM (Partidul România Mare) Corneliu Vadim Tudor, prin intermediul publicaţiilor "România Mare" şi "Politica". Astfel... au fost audiaţi C.V. Tudor, Virgil Măgureanu şi Generalul Ilie Merce. În opinia liderului PRM, Corneliu Vadim Tudor, fiecare zi în plus cu Măgureanu la timona SRI e un pericol pentru siguranţa naţională. Vadim a cerut clar demiterea lui Măgureanu, împotriva căruia există tot felul de dovezi care-l acuză, dela corupţie la activitate în slujba străinătăţii..."

"Prezidentul" Iliescu, face pe *"niz-naiul"*, afirmând că *"n'a fost întrebat"*. Cum o să-şi lase el omul baltă.

În acelaşi număr, D-na Lăcrimioara Condea, este mult mai drastică, afirmând: ***"Măgureanu a minţit cu neruşinare" - "Acest domn, Măgureanu, nu mai poate rămâne în funcţie, având în vedere că a minţit cu neruşinare Parlamentul şi a încălcat Legea 40..."***

Înconjurat de asemenea indivizi, Iliescu se răsfaţă încă în Palatul Regal, din Cotroceni. Dar să vedem până când ? Căci după alegeri, s'ar putea să-şi piardă reşedinţa.

TOT D'ALE MĂGUREANULUI.

Fără îndoială *Ziua* este unul dintre cele mai bune ziare ce apar în prezent în România. Echipa redacţională descopere aproape zilnic câte o boacănă a celor dela Putere, dând-o în vileag. De aceea, se vede, sunt urmăriţi şi spionaţi fără ruşine. Cazul *"Terasa"*, când doi copoi ai lui Măgureanu, şi anume Tinca şi Poporoagă, au fost prinşi filmând-o pe Tana Ardeleanu, cea care a dat publicităţii afacerea Iliescu-KGB. (Din ordinul cui?)

Iată ce scrie directorul ziarului, Dl. Sorin Roşca Stănescu despre Măgureanu:

"Virgil Asztalos, transformat în Virgil Măgureanu, după ce, în prealabil, s'a numit Victor Popescu, în 1962, şi Mihai Mihăilă, în 1972, a jucat, la sfârşitul anului trecut... o scenă de geniu. Beneficiind de serviciile unui ziar, el a intrat în rolul spectaculos al unui şef de servicii de informaţii, care se autodemască. A creat, astfel, o situaţie fără precedent în Europa Centrală şi de Est, conducătorul celei mai puternice poliţii politice din această parte a continentului se autodenunţă, arătând că a fost informator al Securităţii, după ce, timp de şase ani, a negat cu înverşunare toate acuzaţiile care i-au fost aduse în acest sens..."

Articolul se intitulează: ***"Măgureanu minte şi ia coroniţa de premiant"*** şi a apărut în Nr.475. Şi continuă: ***"...Cetăţeanul român ar fi curios să afle conţinutul notelor informative pe care le-a dat despre anumite persoane care "făceau spionaj împotriva statului român..." Cetăţeanul român ar mai vrea să ştie câţi bani a încasat Măgureanu şi cum era munca lui apreciată şi îndrumată, sistematic, de către şefii lui..."***

Dar asemenea informaţii lipsesc din acest *"dosar"*, cum era şi de aşteptat. A ales omul din dosar şi a dat publicităţii numai ce ştia că nu-i dăunează. Vorba aia: *"cele rele să se spele, cele bune să s'adune"*. Şi Asztalos a adunat toate cele bune şi le-a prezentat Valahilor creduli.

Nicolae NOVAC